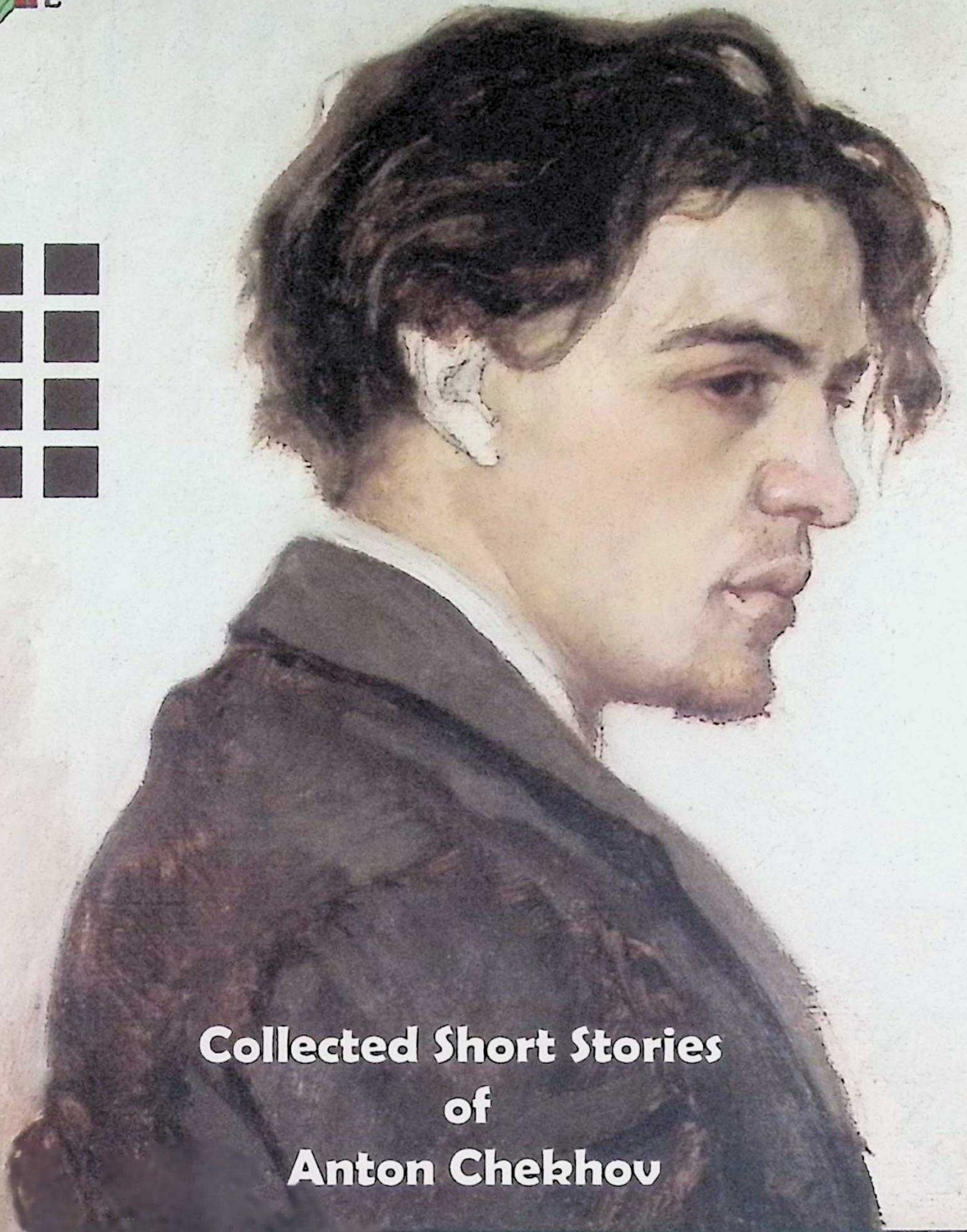
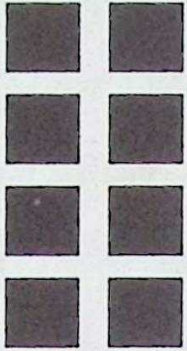

mg.yoe.com

SAMPLE BOOK

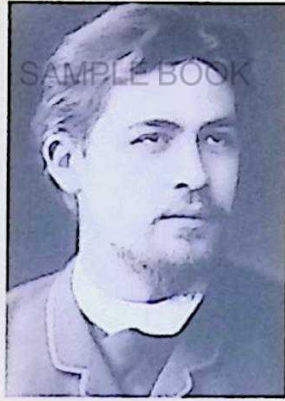

**Collected Short Stories
of
Anton Chekhov**

ချစ်တဲကော့စ်၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

တင်မောင်မြင့်

mg.yoe.com

အင် တွန် ချက် ကော့ဗ် (၁၈၆၀ - ၁၉၀၄)

၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်းတွင် တော်လှန်ရေး၊
ဒေါ်စတိုယက်စကီ၊ ဂိုဂိုလ်း၊ ပွတ်ရှ်ကင်၊ တူရဂီနက်ဗ် တို့နှင့်အတူ
ခေတ်ပြိုင်ဝတ္ထုတို စာရေးဆရာအဖြစ် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည်။

မော်စကိုဆေးတက္ကသိုလ်မှ (၁၈၇၉ - ၁၈၈၄) တွင်
ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရပြီးသော်လည်း နားကြပ်မကိုင်ဘဲ ကလောင်ကိုင်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၅၂၂ ပုဒ် ရေးခဲ့ပြီး ဝတ္ထုရှည် ၁ ပုဒ်၊ ပြဇာတ် ၁၆ ပုဒ်
ရေးခဲ့သည်။ သူ၏ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုနှင့် ပြဇာတ်များသည်
ယနေ့တိုင် (နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်) နိုင်ငံတကာတွင်
ရိုက်နှိပ်နေကြရဆဲ၊ ဖတ်နေကြရဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ပြဇာတ်များမှ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး အိုလ်ဂါ (၁၈၆၆ - ၁၉၅၉) နှင့်
လက်ထပ်ပြီး သုံးနှစ်သာ ပေါင်းလိုက်ရသည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ် အသက် ၄၄ နှစ်
အရွယ်သာ ရှိသေးသည့် ချက်ကော့ဗ်သည် အဆုတ်ရောဂါဖြင့်
ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စီးသွင်အားကောင်းဆဲ အနုပညာရေးအလျင်သည်
စောစီးစွာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရလေသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်ခိုင်၊ ထွန်းသစ္စာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၀၃၈)
အမှတ်-၁၉ (စီ)၊ ၅၅-လမ်း (လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - လွင်ကိုထိုက်
တန်ဖိုး - ၂၂၅၀၀ ကျပ်

Collected Short Stories
of
Anton Chekhov

ချက်ကော့ပိ၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
တင်မောင်မြင့်

Handwritten text, possibly a signature or title, is visible in the center of the page.

မာတိကာ

-	ပထမပိုင်း (သို့) ချက်ကောင်နှင့် ပတ်သက်၍ (ထိုအနမ်း... မှ)	၇
-	ဒုတိယပိုင်း	၁၅
၁။	ထိုအနမ်း (The Kiss)	၁၇
၂။	ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိလေသည် (A Visit to Friends)	၄၇
၃။	ဝံပုလွေ (The Wolf)	၇၅
၄။	ထိုတည (A Terrible Night)	၈၆
၅။	လက်စားချေနည်း နိဿရည်း (Revenge)	၉၇
၆။	ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်ကတော် (The Chemist's Wife)	၁၀၃
၇။	မှားပါသည်၊ သို့သော်... (Incautiousness)	၁၁၃
၈။	ညားကြလေသတည်း (A Happy Ending)	၁၂၀
၉။	သုံးကြိမ် သုံးခါ (Terrors)	၁၂၈
၁၀။	ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် (Wages of Sin)	၁၃၆
၁၁။	ရွာဦးထိပ်က အိမ်အိုကြီး (At The Dacha)	၁၄၄
၁၂။	အရိပ် (The Criminal Investigator)	၁၅၂
၁၃။	ခွေးကလေးနှင့် မိန်းမငယ် (The Lady With The Dog)	၁၆၁
၁၄။	လူကြီးကတိ (One of Life's Trivia)	၁၈၉
၁၅။	လူထူးလူဆန်း (Extraordinary Man)	၁၉၇
၁၆။	အထက်တန်းတွဲထဲမှာ (First Class Passenger)	၂၀၅
၁၇။	ကမာ (Oysters)	၂၁၃

၁၈။	ဂျီစက်ပိုင်ရှင် (At The Mill)	၂၁၈
၁၉။	ဘယ်လို လူကြီးလဲ (Travelling With The Mail)	၂၂၇
၂၀။	အာဝဇ္ဇန်း (The Orator)	၂၃၆
၂၁။	တို့များ ငယ်ငယ်တုန်းက (A Little Joke)	၂၄၁
၂၂။	အညုတာ (Anyuta)	၂၄၈
၂၃။	အဟောသုခံ (Bad Weather)	၂၅၄
၂၄။	ဪ... ယောက်ျား (Husband)	၂၆၁
၂၅။	ပန်းပန်လျက်ပဲ (A Gentleman Friend)	၂၆၉
၂၆။	ညှော်သည် (A Troublesome Guest)	၂၇၅
၂၇။	မကောင်းဆိုးဝါး (Villain)	၂၈၅
၂၈။	အမင်္ဂလာ ယာတောအိမ်ကြီး (Pandemonium)	၂၉၃
၂၉။	ပွဲဦးထွက် (First Debut)	၃၀၃
၃၀။	ဇာတ်မင်းသား (Un Jeune Premier)	၃၁၂
၃၁။	မျိုသိပ်စိတ် (Miss N.N's Story)	၃၂၁
၃၂။	စပ်တူ (The Proposal)	၃၂၉
၃၃။	ပျော်ရွှင်မှုရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် (The Happy Fellow)	၃၃၂
၃၄။	ရှမ်းပိန် (Champagne)	၃၄၀
၃၅။	လွဲချက်က နာ (The Plan That Failed)	၃၄၉
၃၆။	ယိမ်းသမလေး ဝါရှာ (The Chorus Girl)	၃၅၃
၃၇။	ကဝေမ (The Witch)	၃၆၁
၃၈။	သုခရိပ်ငြိမ် (The New Villa)	၃၇၇
၃၉။	ချစ်ချစ် (The Darling)	၃၉၇
၄၀။	အိပ်မက်ပမာ (The Dream)	၄၁၆
၄၁။	မုဆိုး (The Huntsman)	၄၂၇
၄၂။	ပျော်ရွှင်ခြင်းဟူသည် (Happiness)	၄၃၄
၄၃။	အိပ်ချင်တယ် (Sleepy)	၄၄၈

ပထမပိုင်း
 (သို့မဟုတ်)
 ချက်ကော့စ်နှင့် ပတ်သက်၍
 (ထိုအနစ်း မှ)

(၁)

ကျွန်တော့်တွင် ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက် နှစ် (၇၀) ပြည့်နှစ် ၂၀၀၅ က ထုတ်သည့် Pocket Penguin ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကလေးများ လေးငါးအုပ် ရထားသည်။ ပင်ဂွင်း၏ ထူးခြားသော စိတ်ကူးဟု ဆိုရမည်။ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုဆရာများ၏ ဝတ္ထုများထဲမှ သူတို့အကြိုက်ဆုံး ရွေးထားပြီး စာအုပ်ကလေးများ ဖန်တီးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပင်ဂွင်းက ရွေးသည့် လက်ရွေးစင်ဆိုတော့ အဆီအနှစ်တွေချည်းပဲ ပေါ့။ စာအုပ်ကလေးတွေက ပါးပါးသေးသေးကလေးတွေ။ တကယ့် အိတ်ဆောင်။ ဝတ္ထုလတ် ဆိုလျှင် နှစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို ဆိုလျှင် သုံးပုဒ်၊ လေးပုဒ် စသည်ဖြင့်။ တန်ဖိုး က တပေါင်ခွဲ။ ကနေဒီယန် လေးဒေါ်လာ။

ဂျွန်စတီန်းဘက်၊ ချက်ကော့စ်၊ မော်ပါဆွန်း၊ ဂါစီယာမားကွက်ခ်၊ အိတ်ချ် ဂျီဝဲလ်စ်နှင့် အခြားကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ဂျွန်စတီန်းဘက် လေးပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ပြီး မဂ္ဂဇင်းများ ပို့ဖြစ်သည်။ လုံးချင်း ထုတ်ဖို့ကျတော့ ပါးလွန်းနေသည်။ သို့သော် 'ဂန္ဓမာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ကို စာနဒီ စာအုပ် တိုက်က Nobel Myanmar ရက်ပိုင်းက ထွက်ဖြစ်လိုက်သည်။

ချက်ကော့စ်၏ The Kiss နှင့် A visit to Friends ဝတ္ထုလတ် နှစ်ပုဒ်

ပါသည်။ အဆိုပါ Pocket Penguin ကိုလည်း အလားတူ ကျွန်တော် ဘာသာ ပြန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနှစ်ပုဒ်ကို ကံကော်ဝတ်ရည်က ဆယ်ချိုးနှင့် ထုတ်မည် ဆိုသောအခါ ပါးလွန်းနေသဖြင့် ၂၀၀၆ ခုနှစ်က Quality မှ ထွက်ထားသည့် 'ဝံပုလွေနှင့် အခြားဝတ္ထုတို' များမှ ဆယ့်တပုဒ်၊ နောက်ထပ် နှစ်ပုဒ် (လူကြီး ကတိ One of life's Trivia နှင့် လူထူးလူဆန်း Extraordinary man) ထပ်ဖြည့် ပြီး စုစုပေါင်း ၁၅ ပုဒ်သည် ယခု 'ထိုအနမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' အမည်ဖြင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

ဝတ္ထုတိုဘုရင်များတွင် တဆူအပါအဝင် ဖြစ်သော ချက်ကော့ဗ်ကို ကျွန်တော်တို့ စွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူ့ဩဇာ ဘယ်လောက်ကြီးသည်ကို The Reader ရုပ်ရှင်ကားတွင် ထပ်တွေ့ရသည်။ ကျိန်စာသင့်အတိတ်ချစ်ဆိပ်ရည်ချို (လင်းလွန်းခင်) အမည်ဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မင်းသမီးက ထိုကားတွင် အော်စကာဆု ထပ်ရ သည့် ကိတ်ဝင်းစလက်။ ဟန်နာရှမစ် (ကိတ်ဝင်းစလက်) က ဇာတ်လမ်းထဲတွင် စာမတတ်သူ နာဇီသုံးစခန်း အစောင့်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည်။ စာမတတ် သည်ကို ဖုံးကွယ်ထားပြီး ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်း ကျခံလိုက်သည်။ ထောင်ထဲ ရောက်မှ ချစ်သူ၏ အကူအညီဖြင့် ကက်ဆက်ကလေး တလုံးနှင့် စာ စသင်သည်။ သူ ပထမဆုံး အရေး၊ အဖတ် စသင်သည့် စာအုပ်မှာ ချက်ကော့ဗ်၏ The Lady with the Dog (ခွေးကလေးနှင့် မိန်းမငယ်)။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၁၃၀ ကျော် က ရေးခဲ့သော 'ခွေးကလေးနှင့် မိန်းမငယ်' သည် ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာ့ စာဖတ် ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသားကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယနေ့ ၇၂၀ မနီ စာရေးဆရာ ဘားနတ်ဒ်ရှာလင့်က သူ၏ The Reader ဝတ္ထုတွင် The Lady with the Dog ကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး ထည့်သုံးသွားခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ချက်ကော့ဗ် ဆိုသည့် စာရေးဆရာသည် ဘယ်လို လူစားမျိုးပါလဲ။

(၃)

ရုရှားတွင် ချက်ကော့ဗ်၊ ပြင်သစ်တွင် မိုပါဆွန်း၊ အမေရိကန်တွင် အိုဟင်နရီ သူတို့ သုံးဦးသည် ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုဘုရင်များဟု အသိအမှတ် ပြုခံရသူများ ဖြစ်

သည်။ သူတို့သုံးဦးထဲမှ ချက်ကော့စ်၏ ထူးခြားမှုမှာ သူ့ခေတ် သူ့အခါက အတွေ့အကြုံများ၊ သူ့ခေတ်အား သရော် လှောင်ပြောင်ချက်များသည် ယနေ့ ခေတ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောနေသကဲ့သို့ လတ်ဆတ်နေသေး၊ ခေတ်မီနေသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့စ်သည် အလွန်ရိုးသားသည့် ဘဝပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ အခြား ရုရှားစာရေးဆရာများ၏ ဘဝအထွေထွေလို ပြောစမှတ်ပြုစရာ၊ စာဖွဲ့လောက် စရာ မရှိသလောက်ပင်။ သူက အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားသဖြင့် အောင်မြင် သည်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဆုံးသွားသည်။

အေ၊ ပီ၊ ချက်ကော့စ်ကို ၁၈၆၀ တွင် ရုရှားပြည် တောင်ပိုင်းမှ အလွန် ခေါင်သည့် မြို့ကလေးတမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ချက်ကော့စ်၏ အဘိုးသည် မြေကျွန်တဦး ဖြစ်သည်။ အဘိုးလုပ်သူသည် ၁၈၆၂ ခုနှစ် ကျွန်စနစ် မဖျက်သိမ်း မီကပင် မိသားစုကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

အဖေ့လက်ထက်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေး တဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ သည်။ တောမြို့ကလေးဖြစ်၍ ကုန်စုံဆိုင်ကလေးမှာ လူစည်ကားသည့် ကလပ် ကလေးလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်စကားပိုင်းများမှ ဇာတ်လမ်းများသည် ချက်ကော့စ်ကလေးအတွက် ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်လာသည်။ နောင်တွင် ဝတ္ထုတို များဖြစ်လာသည်။ ဇာတ်မြို့ကလေး၌ ၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင်သည့် အခါမော်စကိုတွင် ဆေးကျောင်းဆက်တက်သည်။ ဆေးကျောင်းသားဘဝတွင် ချက်ကော့စ် စာပေလောကထဲ ရောက်ဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်လာလေသည်။

အိမ်က ငွေမှန်မှန် မပို့နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးကျောင်းသားကလေးသည် ကလောင်ကို ကိုင်ကာ ကျောင်းစရိတ် ရှာခဲ့ရသည်။ သူ စရေးသည့် ဝတ္ထုတိုကလေး များသည် စာကလေးနှုတ်သီးထက်ပင် တိုသေးသည်ဟု ချက်ကော့စ်က ပြော တတ်သည်။ အခြားနာမည်တခုဖြင့် ဟာသစာစောင်ကလေးများတွင် စတင် ရေးသားခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ဟာသတွေက ထိရောက်သည်။ ပြောင်မြောက်သည်။ ရုရှား ဗျူရို ကရေစီစနစ်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် သရော်သည်။ အရာရှိများ၏ စာရိတ္တ ချို့ယွင်းမှု ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နောက်ပြောင်သည်။

ဟာသစာရေးဆရာအဖြစ် ပရိသတ်က သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုတော့ အံ့သြ

ခြင်းနှင့်အတူ အားတက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာဝန် ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် ဝတ္ထုတွေ ဆက်ရေးဖြစ်သည်။

“ဆေးပညာက ကျွန်တော့် တရားဝင်ဇနီး၊ စာရေးခြင်းက အပျော် ချစ်သူပါ”ဟု ဆိုသည့် စကားကို ထိုစဉ်က သူ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် တရားဝင်ဇနီးအပေါ် ချက်ကော့စ် မကြာခင် သစ္စာသွေဖည် ခဲ့လေသည်။ ‘ဒေါက်တာ အေ ပီ၊ ချက်ကော့စ်’ ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဘယ် ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ မလွဲသာ မရှောင်သာသည့် အခါတွင်သာ ဆေးအိတ် ကို ကိုင်တော့သည်။

သို့သော် လူနာတွေအပေါ် ထားရှိအပ်သည့် စိတ်စေတနာမျိုး၊ ခွဲစိတ် သည့်အခါ တိကျမှုမျိုးဖြင့် ဝတ္ထုတွေ ရေးသည်။ သို့သော် ခေတ်ပြိုင် စာရေး ဆရာများ ဖြစ်ကြသည့် ဂေါ်ကီတို့၊ ကူပရင်တို့၏ လက်ရာများမှာလို သူ့ဝတ္ထု များတွင် တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် မပါရှိခြင်းအတွက် အဝေဖန် ခံရ သည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်များကို သူက ဘယ်တော့မှ ကြိုးမကိုင်။ သူ့တသက် တွင် တခါသာ အစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်ဖူးသည်။ ဂေါ်ကီကို ရုရှား သိပ္ပံအကယ်ဒမီ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်လိုက်သဖြင့် ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် သူကပါ နုတ်ထွက်စာ တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုးတက်သော စာပေအယူအဆ တိုက်ပွဲတွင် သူ မပါရကောင်းလား ဆိုပြီး ဝေဖန်သူများအား ချက်ကော့စ်က ဤသို့ တုံ့ပြန်သည်။

“ကျုပ်က လစ်ဘရယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်ဆာဗေးတစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသာရေးသမားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဓမ္မန္တရယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ လွတ်လပ်မှု အပြည့်နဲ့ စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

သူ့ကို လေးစားသည့် သူ့ ပရိသတ်တဦးဆီသို့ ရေးသည့် ပြန်စာ တစောင်တွင် ဤသို့ ဖော်ပြ ပြန်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လဲ အထင်မကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာဟာ သတင်းထောက် တယောက် ရပ်ကွက်မီးလောင်တဲ့ သတင်း ရေးသလို တွန်းရေးချသွားတာပါ။ စာဖတ်သူအတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ သိပ်စဉ်းစားပြီး ရေးတာ မဟုတ် ပါဘူး။”

ချက်ကော့စ်သည် ရုရှား၏ ခေတ်စမ်းဝတ္ထုတိုဆရာ ဖြစ်သည်။ တိုရှင်း လိုရင်း အဖွဲ့အနွဲ့ဖြင့် ရုရှားစာပေလောကကို တခေတ်ဆန်းစေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ရေးဟန်သည် Chekhovism အဖြစ် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတို လောက တွင် ထင်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၄)

ဤနေရာတွင် ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ ‘တပေါင်းလ၏ ဩဇာနှင့် ဆရာအိုပြဿနာ’ မှ ဆရာ့အယူအဆနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ဆရာ ဇော်ကိုက “စာရေးဆရာသည် စိတ်ဖောက်ပြန်တာတွေ ရေးရန် မဟုတ်။ ဖောက်ပြန် တတ်သော စိတ်ကို နိုင်နင်းစွာ ပဲ့ပြင်နိုင်ပုံတို့ကိုသာ ရေးသင့်ကြောင်း” ပြောဖူး သည် ဆို၏။ ဆရာသိန်းဖေမြင့်က “တပေါင်း ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကျွန်တော့် အပေါ် သက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်တွင် တပေါင်းစိတ်ကူးနှင့် ခံစားမှု များကို မူတည်ကာ ‘ဆရာအို’ ကို ဖန်ဆင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ဆရာအို၏ လွမ်းဆွတ်တသခွင့်၊ စိတ်ကူး ကွန့်မြူးခွင့်၊ စိတ် ဖောက်ပြန်ခွင့်တို့ကား ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများက မချုပ်ချယ်သင့်သော အခြေခံလူ့ဘဝ အခွင့်အရေးပေတည်း” ဟူ၍လည်းကောင်း ကလောင်လွတ်လပ်ခွင့် အကြောင်းကို ရှင်းပြထားသည်။

ချက်ကော့စ်က မိုပါဆွန်းကို လေးစားသည်။ သူ့ဝတ္ထုတွေကို ရုရှား ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဖို့ပင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

မိုပါဆွန်း၏ ရိုးသားမှု၊ စကားလုံး ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းမှုနှင့် ဇာတ်အိမ် တည်ဆောက်မှုတို့ကို ချက်ကော့စ်က အတုယူသည်။ တဖြည်းဖြည်း နာမည်ရ လာသောအခါ အဓိကရ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဝတ္ထုတွေ ပို့သည်။ ပထမဦးဆုံးအဖြစ် ငွေနှင့် ကြေးနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ကော့ကေးဆပ်၊ ကရိုင်း မီးယားနှင့် ဖော်လ်ဂါမြစ်ရိုးတလျှောက် ခရီးတွေ ထွက်သည်။ သည်က ရသည့် ကုန်ကြမ်းများဖြင့် ပြဇာတ်တွေ စရေးသည်။

Ivanov, The Wood Demon နှင့် Uncle Vanya တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ ၁၈၈၈ ခုနှစ်တွင် ထွက်သည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အတွက် ပွတ်ရှ်ကင် စာပေဆု

ရသည်။ ချက်ကော့စ်၏ ဘဝအဆစ်အပိုင်းများတွင် မြို့စားကြီး လီယိုတော်လ် စတိုင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့် ကာလသည် အလွန်အရေးပါသည်။ ဆရာကြီး၏ အနုပညာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမြင်တို့မှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ချက်ကော့စ် အတွက် စိမ်းနေသည်။

သို့သော် ဆရာကြီးက သူ့ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်သည်။ ပြဇာတ်တွေကို ပိုကြိုက်သည်။ သို့သော် ပိုသွက်စေချင်ကြောင်း အကြံပြုသည်။ “မင်း ဇာတ်ကောင်တွေက ဆိုဖာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်၊ အဝတ်ဗီရိုဆီ ထသွားလိုက်နဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ လည်နေတယ်၊ လောကကြီးထဲကို ထွက်သွားပါစေကွာ” ဟု ဝေဖန်ဖူးသည်။

(၅)

ချက်ကော့စ်သည် ယာစနယာ၊ ပေါ်လယနာ၏ ပုံမှန်ဧည့်သည် ဖြစ်သည်။ တော်လ်စတိုင်း၏ ပိုင်စားမြေပေါ်မှ သစ်တောတွေထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း အေးအေးလူလူ စကားပြောခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အမေရိကန်သို့ သွားဖို့ပင် စီစဉ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သည်နေရာတွင် ချက်ကော့စ်၏ Chekhovism နှင့် ဆရာ(ဦး) သိန်းဖေမြင့်၏ အယူအဆ တူသလို ချက်ကော့စ်နှင့် မိုပါဆွန်း၏ အယူအဆလည်း ဆင်ဆင်တူပါသည်။

ဆရာမောင်ထင် ဘာသာပြန်သည့် ‘မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ’ နိဒါန်းတွင် မိုပါဆွန်း၏ စာပေအယူအဆကို ဤသို့ ရေးခဲ့သည်။

“မိုပါဆွန်းသည် လူ့ဘဝ၌ တွေ့ကြုံရသော အနိဋ္ဌာရုံတို့ကို ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ထင်လွယ် မြင်လွယ်အောင် တင်ပြတတ်သည်။ ဤသို့ တင်ပြရာဝယ် တရားကျကြပါစေ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု။ ပကတိ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ထင်စေ မြင်စေအောင် သရုပ်ဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏ ဟု ဆိုကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မိုပါဆွန်း၏ စာသံ ပေသံတို့၌ ဓမ္မကထိက လေသံ မပါ။ လူ့လောကအကြောင်းကို ဒိဋ္ဌမြင်စေသတည်း ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သာ ပါသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် မိုပါဆွန်း၌ စာရေးဆရာတို့၏ မူလစေတနာ ရှိမြဲ ရှိသည်ဟု တွေ့ရမည်။

စာရေးဆရာတို့၏ စေတနာမှာ ထုတ်ဖော်ပြောသည် ဖြစ်စေ၊ မပြော
 သည်ဖြစ်စေ လောကကောင်းကျိုးကို ရှေးရှုသော စေတနာပင် ဖြစ်သည်။ မိုပါဆွန်း
 က ဒိဋ္ဌဓမ္မကို တင်ပြသောအခါ စာဖတ်သူတို့ တရားကျပါစေ ဟူသော ရည်ရွယ်
 ချက် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ထိရောက် ပြောင်မြောက်သော အဖွဲ့အနွဲ့
 ကို လိုက်၍ စာဖတ်သူတို့က တရားသံဝေ ယူသင့်သည်တို့ကို ယူကြစမြဲ ဖြစ်
 သည်။ ထို့ကြောင့် မိုပါဆွန်းသည် လူတို့၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန
 စသော စရိုက်တို့ကို ဖွဲ့ရာ၌ တစုံတခုသော ဥပဒေသကို မညွှန်ပြသော်လည်း
 သူ့စာကို လေးလေးနက်နက် လေ့လာလျှင် ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိရသည်နှင့်ပင်
 တရားကျဖွယ်ရာ ဖြစ်လာရပေသည်။”

(၆)

၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် ချက်ကော့စ် သွေးအန်သဖြင့် ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆရာဝန်တွေ
 ရှာဖွေတွေ့ရှိသည့် ရောဂါအမည်ကို ချက်ကော့စ်က လက်မခံ။ အမြဲသွေးစွန်းနေ
 သည့် လက်ကိုင်ပဝါကို မိဘတွေ မမြင်အောင် ဝှက်ထားသည်။

နောက်ဆုံး ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းတွင် သွားအနားယူဖို့ ဆရာဝန်
 ကြီးတွေ စီစဉ်ပေးသည်ကိုတော့ သူ လက်ခံသည်။ ပါရီတွင် ခဏနေချိန်တွင်
 ချက်ကော့စ်သည် နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားရမှန်း သိလာသည်။

အဓမ္မကို ဆန့်ကျင်၍ ဓမ္မဘက်မှ ရပ်ပြီး စာနာစိတ်ဖြင့် ပါဝင်ချင်လာ
 သည်။ ဤသို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာ ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး အီမီးလ်ဇီလာကြောင့်
 ဖြစ်သည်။ ဇီလာပေးသဖြင့် J'accuse ကို ဖတ်ရတော့ “လေကောင်း လေသန့်
 ရှူလိုက်ရသလိုပဲ” ဟု သူက မှတ်ချက်ချဖူးသည်။ အချိန်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ နိုင်ငံ
 တော် သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်း အပြစ်ပေးခံရသည့်
 ဂျူးလူမျိုး ဗိုလ်ကြီးဒရိုင်းဖတ်စ် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဇီလာတို့ စာရေးဆရာ
 တွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ တိုက်ပွဲဝင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ (ဗိုလ်ကြီး ဒရိုင်းဖတ်စ်
 လွတ်လာပြီး ရာထူးပြန်ရသည်။ ဇီလာ ထောင်နန်း စံရသည်။)

ရုရှားကို ပြန်ရောက်တော့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ မော်စကိုမှ
 ယော်လ်တာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဖြို့ကလေးသို့ ပြောင်းနေရသည်။ ယော်လ်တာတွင်
 ချက်ကော့စ် မပျော်။ ပင်လယ်ညည်းသံကို စိတ်ပျက်သည်။ အပေါင်းအသင်းများ

ရှိရာ မော်စကိုကိုသာ လွမ်းနေသည်။ ယော်လ်တာတွင် ရေးသည့် ဝတ္ထုများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာများ၊ တမ်းတဖွယ်ရာများ၊ သေခြင်းတရားကို ငြင်းပယ်သည့် အတွေးအမြင်များ လွမ်းနေသည်။

အစောပိုင်းက ရေးထားသည့် Seagull ပြဇာတ်ကို ယော်လ်တာတွင် ပြန်ရေးသည်။ Seagull အပါအဝင် Uncle Vanya, Three Sisters, လွမ်းမောဖွယ် Cherry Orchard တို့မှာ မော်စကိုဇာတ်ရုံများတွင် လူကြိုက် အများဆုံး ပြဇာတ်များ ဖြစ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးသို့ ပျံ့နှံ့ကာ ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုဆရာအဖြစ် ကျော်ကြားသလို ပြဇာတ်ရေးဆရာအဖြစ်လည်း ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဖြစ်လာတော့သည်။

မော်စကို ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက ယော်လ်တာသို့ သွားရောက်ပြီး လူမမာ စာရေးဆရာအား အသုံးတော်ခံ ကပြကြသည်။ စာမျက်နှာများပေါ်မှ ရုပ်လုံးကြွလာသည့် ဇာတ်ကောင်များကို ကြည့်ပြီး ချက်ကော့စ် ပျော်သွားသည်။

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် သူပြဇာတ်များမှ ပြဇာတ်မင်းသမီးကလေး အိုလ်ဂါ နစ်ပါနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်သည်။ ပျားရည်ဆမ်းကာလတွင်သာ အတူနေလိုက်ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မောင်က တရွာ၊ မယ်မှာ တမြို့ ဖြစ်ရတော့သည်။ စာရေးဆရာက ယော်လ်တာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ၊ မင်းသမီးက မော်စကို ပြဇာတ်ရုံများမှာ။

ချက်ကော့စ်၏ အဆုတ်ရောဂါ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ မော်စကိုမြို့ အနီးသို့ သွားနေရန် ဆရာဝန်များက စီစဉ်ပေးသည်။ ရေးဖော်ရေးဖက်များ ဖြစ်ကြသည့် ဂေါ်ကီး ဘူနင်နှင့် ကူပရင်တို့ သူနှင့် လာနေပေးကြသည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသဖြင့် ဘာဒင်ဝီလာ အပန်းဖြေစခန်းသို့ ပို့ပေးကြသည်။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ချစ်ဇနီး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ချက်ကော့စ် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

တင်မောင်မြင့်

ဒုတိယပိုင်း

နိဒါန်း

(၁)

ချက်ကော့စ်၏ 'ထိုအနမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ၁၅ ပုဒ်ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ကံ့ကော်ဝတ်ရည်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်နောက်ပိုင်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကျွန်တော် ဆက်ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်း ချက်ကော့စ်အတိုတွေ လိုက်စုတော့ ၂၁ ပုဒ် ထပ် တွေ့ရသည်။ ချက်ကော့စ်ပေါင်းချုပ် ထုတ်ဖို့ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်နှင့် တိုင်ပင်ထား သည်မှာ အတန်ကြာပါပြီ။ ထိုအနမ်းတွင် ချက်ကော့စ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဟူသည့် အမှာမှာ အတော်လေး ပြည့်စုံပါသည်။ ပေါင်းချုပ် ထပ်ထုတ်သည့်အခါ နောက်ထပ် ရေးဖို့ မလိုလောက်အောင် ပြည့်စုံသည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် ချက်ကော့စ် အတိုရှစ်ပုဒ် ထပ်ပြန်သဖြင့် နောက်ဆက်တွဲ အမှာ ရေးဖို့ ဖြစ်လာတော့သည်။

(၂)

ချက်ကော့စ် ဝတ္ထုတွေကို ဆရာ့ ဆရာတွေ တော်တော်များများ ဘာသာပြန်ခဲ့ ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု အသစ် ထပ်ပြန်ဖြစ်သည့် ရှစ်ပုဒ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောချင် တာလေးတွေ ပေါ်လာသည်။ ရုရှားကာလပေါ်တွေ၊ ဂန္ထဝင်ကြီးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ့ ဆရာများ အတော်များများ ဘာသာပြန်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ ထိုနေရာတွင် ရုရှားမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များကို ပြန်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၍

အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တွေ ကောင်းဖို့အရေးကြီးပါသည်။ ယင်းတို့ သိပ်မနိပ်လျှင် မြန်မာဘာသာပြန်လည်း နိပ်ဖို့ မလွယ်တော့ပါ။

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဝတ္တုကြီးကို ဆရာမြက အင်္ဂလိပ်မူကွဲ လေးအုပ် ဖတ်ခဲ့ကြောင်း အတွဲ (၁၂) နောက်ဆက်တွဲတွင် ရေးသွားခဲ့ပါသည်။

(နှာ-၄၂၆၈)

ကျွန်တော် သိသလောက် 'စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး' အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် လေးမျိုးခန့် ရှိသည်။

အစောဆုံးမှာ ဗာဇေတယ်လီ၏ ဘာသာပြန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာပြန်မှာ အလွန်ညံ့သည်။ ထိုစာအုပ် ထုတ်ဝေသော တိုက် ဒေဝါလီ ခံသွား ရသည်...

ဟု အစချီပြီး လေးအုပ်စလုံး သူ ဖတ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြထားသည်။ ခုတော့ ခေတ်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ရုရှားဂန္ထဝင်တွေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တွေ ဆက် ထွက်နေဆဲ။ ယင်းတို့အထဲမှ ဘာသာပြန်ဆုတွေ ဆက်တိုက် ရနေသည့် ရစ်ချဒ် ပီဗီယာ့စ်နှင့် လာရစ်ဆာဗိုလ်ကွန်စကီ (အမေရိကန်နှင့် ရုရှားသူ) လင်မယား၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တွေကို ကျွန်တော် သဘောကျသည့်အတွက် 'အင်နာ ကာရနီနာ' နှင့် 'ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်' ကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်ဘက်ခေတ်ကျတော့ ရှာလို့ လွယ်သွားပြီ။ AI နှင့် ဂူဂဲလ် ခေါက် လိုက်တော့ ထိုလင်မယား၏ ချက်ကော့စ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ပေါင်းချုပ် တအုပ် ချက်ချင်းရသည်။

ယခု နောက်ဆက်တွဲ၏ နောက်ဆက်တွဲထဲမှ ရှစ်ပုဒ်မှာ ယင်းအတို ပေါင်းချုပ်ထဲမှ ဖြစ်ပါသည်။

တင်မောင်မြင့်
၂-၂-၂၀၂၃

ထိုအနမ်း
(The Kiss)

အချိန်မှာ မေလ ၂၀ ရက်နေ့၊ ည ၈ နာရီ။ အရန်အမြောက်တပ်မမှ တပ်ခွဲ
ခြောက်ခွဲစလုံး ဌာနချုပ် ရှိရာသို့ ပြန်လည် ချီတက်လာကြပြီး ‘ဗက်စတက်ကီ’
ရွာကလေးတွင် ညအိပ်ဖို့ စခန်းချရန် ပြင်ဆင်နေကြချိန် ဖြစ်၏။

ရွာကလေးထဲတွင် စစ်သားတွေနှင့် ပြည့်လျှံကာ ဆူညံ ရှုပ်ထွေးနေ
သည်။ အချို့ အရာရှိတွေက လက်နက်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ အချို့က
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှ ကွက်လပ်ထဲတွင် စုဝေးကာ ယာယီစခန်းချဖို့ နေရာ
ရှာနေကြ၏။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် လူတယောက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း
မြင်းတကောင်ကို စီးကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။

သူ့မြင်းက အုန်းခွဲရောင် မြင်းပုကလေး ဖြစ်သည်။ အမြီးက တိုနဲ့နဲ့
နှင့်။ လမ်းလျှောက်ပုံက တမျိုး။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားနေသည်နှင့် မတူဘဲ
ဘေးတိုက်သွားနေသလိုလို။ ခြေနှင့် လက်တွေက ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်
နှင့် ကနေသလိုလို။ တစုံတယောက်က သူ့ခြေထောက်တွေကို နံဘေးမှ
လိုက်ရိုက်နေသည့်အလား။

မြင်းပုကလေးပေါ်မှ လူက အခြားအရာရှိများ စုရုံးနေရာသို့ ရောက်
လာပြီး ဦးထုပ်ကို မြှောက်ကာ ဖိတ်မန္တကပြုသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့၊ ဗိုလ်မှူးတို့ခင်ဗျား... ဒီရွာမှာ အချမ်းသာဆုံး မြေရှင် သူဌေးကြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ရာဘက်က ဒီည လက်ဖက်ရည်ပွဲနဲ့ ဧည့်ခံ လိုပါတယ်၊ ကြွရောက်ကြပါ ခင်ဗျား”

မြင်းက အရာရှိတသိုက်ကို ဦးညွတ်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း အကခြေလှမ်း များဖြင့် စောင်းကန်းစောင်းကန်း ပြန်လှည့်သွားသည်။ မြင်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က ဦးထုပ်ကို မြှောက်ပြသွားသေးသည်။ ပြီးမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နောက်ဘက် တွင် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

တည်းခိုရမည့် နေရာအသီးသီးဆီသို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သွားနေကြ သည့် အရာရှိတသိုက် မကျေမနပ်နှင့် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်သွားကြ သည်။

“အရေးထဲမှာကွာ၊ အိပ်ချင်ရတဲ့အထဲ ဒီဗွန်ရာဘက်ရဲ့ လက်ဖက်ရည် ပွဲက တမှောင့်”

အမြောက်တပ်ခွဲ ခြောက်ခွဲစလုံးမှ အရာရှိတိုင်း သည်ပွဲမျိုးအကြောင်း သိနေကြသည်။ မနှစ်တုန်းကတခါ သူတို့ ခံခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကော့ဆက် တွေနှင့် တိုက်ပြီး အပြန် ရွာတရွာတွင် စခန်းချရာ မြေပိုင်ရှင် မြို့စားကြီး တဦးက ယခုလိုပင် သူတို့တတွေကို ဖိတ်ကြား ဧည့်ခံသည်။ ထိုမြို့စားကြီး လည်း အငြိမ်းစား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တဦးပင်။

အလွန်ဖော်ရွေသော မြို့စားကြီးက သူတို့ကို အစားအသောက်တွေ အလျှံပယ် ကျွေးသည်။ ယာယီစခန်းသို့ ပြန်ချင်နေကြသည့် အရာရှိအားလုံး ကို မပြန်စေဘဲ တညလုံး နေဖို့ ဆွဲထားတော့ သူတို့တတွေ အပျော်ကြီး ပျော်သွားကြသည်။

မြို့စားကြီးကလည်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ အတိတ်မှ အတွေ့ အကြုံ ဇာတ်လမ်းများကို လူငယ်အရာရှိများအား နံနက်အရုဏ်တက် အချိန် အထိ ပြောပြခွင့် ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့စံအိမ်ကြီးကို လျှောက်ပြ သည်။ အဖိုးတန် ပန်းချီကားများနှင့် ရှေးဟောင်း ပန်းပုရုပ်များကို အတင်း ကြည့်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ အလွန်ရှားပါးသည့် သေနတ်များ၊ ဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်း လွှာများ စသည်ဖြင့် မပြီးနိုင်တော့။ သူတို့အားလုံး ဟန်မဆောင်နိုင်လောက် အောင် အိပ်ငိုက်နေကြပြီ။ သို့သော် သူ ပြောသမျှ နားထောင်နေရဆဲ၊ သူ ပြသမျှ

လိုက်ကြည့်နေရဆဲ။ အားလုံး တဝါးဝါး သမ်းလျက်။ စခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ အိပ်ချိန် လွန်သွားပြီ။

ယခုလည်း ဗွန်ရာဘက် ဆိုသူက ဖိတ်ကြားနေပြန်ပြီ။ တပုံစံတည်းပင် ဖြစ်မည် ထင်၏။ သို့သော် သူတို့ အားလုံး သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဟောင်း သူဌေးကြီးအိမ်ကို သွားရမှာမို့ အကောင်းဆုံး ယူနီဖောင်းများကို ထုတ် ဝတ်ကာ အပြတ် သသွားကြသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ ကွက်လပ်တွင် သူတို့ စုမိကြသည်။

မြို့စားကြီးအိမ်သို့ သွားရာ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိကြောင်း သိရ၏။ အောက် လမ်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နောက်ဘက် မြစ်ရိုးအတိုင်း လိုက်ရမည့်လမ်း ဖြစ်ပြီး မြို့စားကြီး၏ ပန်းခြံသို့ တန်းရောက်သည်။

နောက်တလမ်းမှာ အပေါ်လမ်း ဖြစ်၏။ သည်လမ်းက သွားလျှင် လေးဖာလုံခန့် ဝေးသည်။ မြို့စားကြီး၏ အိမ်မှာ စပါးကျိုတွေ၊ မြင်းဇောင်းတွေ ဝန်းရံထားသည့် ကျေးလက်စံအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယလမ်းကို သူတို့ ရွေး လိုက်ကြ၏။

လမ်းတွင် သူတို့အချင်းချင်း ငြင်းသွားကြသည်။ ဗွန်ရာဘက် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

“ပလက်ဗနာမြင်းတပ်ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လား။”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်က ဗွန်ရာဘက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရက်ဘီပါ၊ ပြီးတော့ ‘ဗွန်’ မပါပါဘူး။”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ရာသီဥတုက ကောင်းနေလို့”

တနေရာရောက်တော့ လမ်းနှစ်မြွှာ ကွဲသွားသည်။ တလမ်းက ရှေ့သို့ တည့်တည့် ဦးတည်ပြီး အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တလမ်းက လက်ယာဘက်ရှိ မြို့စားကြီးအိမ်သို့ ဦးတိုက်သွားသည်။ စစ်ဗိုလ် တသိုက်က ညာဘက်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီး အသံနှိမ့်လိုက်ကြသည်။ လမ်းတဖက် တချက်တွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မြင်းဇောင်းတွေ၊ ဂိုဒေါင်တွေ ရှိသည်။ အားလုံး အနီရောင် အုတ်ကြွပ်မိုးတွေ။ တောရွာများတွင် တွေ့ရတတ်သည့် စစ်တန်းလျားများနှင့် တူ၏။ လမ်းအဆုံးတွင်တော့ ပြတင်း ပေါက်များမှ မီးရောင်တွေ ဖြာထွက်နေသည့် ဧရာမ စံအိမ်ကြီး။

အရာရှိတယောက်က စကားစသည်။

“နိမိတ်တော့ ကောင်းနေပြီ ရဲဘော်တို့ရေ... ဟိုမှာ တို့ အနံ့ခံ အမဲလိုက် ခွေးကလေး ပြေးနေတာ တွေ့လား၊ အဲဒါ သူ ပျော်စရာအနံ့ ရလို့ပေါ့ကွ”

ဗိုလ်လေး လိုဘိုက်ကိုမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသ သည့် ကိုယ်နေဟန်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရောက်သည့်တိုင် အောင် သူ့မျက်နှာတွင် အမွှေးအမှင် မပေါက်သေးသူ ဖြစ်၏။ သူက အားလုံးကို ကျော်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ စီးသွားနေသည်။ သူက နာမည်တလုံးနှင့် နေသူဖြစ်၏။ တပ်ရင်းတွင် သူ့လောက် မိန်းမအနံ့ခံကောင်းသူ မရှိ။ မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးမှ နေ၍ ဘယ်အရပ်တွင် မိန်းမရှိသည်ကို ကောင်းကောင်း အနံ့ခံနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူက ရပ်ပြီး နောက်မှ အဖော်များကို လှမ်းပြောသည်။

“သေချာတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေပြီ။ အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးတွေ ရှိကို ရှိရမယ်”

စစ်ဗိုလ်တသိုက်ကို ဗွန်ရာဘက်က အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ကြိုနေသည်။ လူက ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်။ အရပ်ဝတ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

သူက ဧည့်သည်စစ်ဗိုလ်တွေကို တယောက်ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ရင်း ခုလို ဧည့်ခံခွင့် ရသည့်အတွက် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။ တပြိုင်တည်းတွင် ညအိပ်ညနေ တည်းခိုခွင့် မပြုနိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်းကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြနေသည်။

သူ့ညီမနှစ်ယောက် ကလေးတပြုကြီးနှင့် ရောက်နေကြကြောင်း၊ သူ့ညီ တွေနှင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း အိမ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အခန်းပို အခန်းလွတ် လုံးဝ မရှိတော့ကြောင်းလည်း ရှင်းပြ၏။

အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရင်း သူ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ဝမ်းသာနေ ကြောင်း ပြောပြနေသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မြို့စားကြီး တကယ်ဝမ်းသာနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သူတို့ အားလုံး အကဲခတ်မိကြသည်။ မနှစ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလောက်ပင် လှိုက်လှဲဝမ်းသာခြင်း မရှိကြောင်း သိသာနေသည်။

သူတို့တသိုက် အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ခင်းထား သည့် အိစက်စက် ကော်ဇောပေါ်ကို နင်းတက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့

သူတို့ နားစွင့်ထားကြ၏။ သူတို့အားလုံး သဘောပေါက်သလိုလို ရှိလာသည်။ သူတို့ကို စေတနာရှိလို့ ဖိတ်မန္တကပြုခြင်း မဟုတ်ဘဲ မဖိတ်မကောင်းလို့ ဖိတ်ကျွေးခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ စစ်တပ်အရာရှိများကို မြို့များနှာဖုံး အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ် တယောက် အနေဖြင့် ဧည့်မခံလျှင် အများပြောစရာ ဖြစ်မည် စိုးသဖြင့် သည်ပွဲကို စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်မည်။

အစေတော်များသည် ခန်းမကြီးနှင့် အပေါ်ထပ်တွင် မှန်အိမ်တွေ အပြေးအလွှား လိုက်ထွန်းနေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စစ်ဗိုလ်တွေ သံသယ ဖြစ်လာသည်။ မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည်။

သူ့အိမ်တွင် ဧည့်သည်တွေ တလှေကြီးနှင့် ခြေချစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေချိန်တွင် ဘယ်အိမ်ရှင်က လူစိမ်းစစ်ဗိုလ် ဆယ့်ကိုးယောက်ကို ကြည့်ကြည့် ဖြူဖြူ ဧည့်ခံချင်ပါမည်လဲ။

သူတို့အိမ်တွင် မိသားစု နှစ်ပတ်လည် စုဝေးပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြဟန် တူသည်။ ဧည့်သည် အရာရှိများအား အပေါ်ထပ် ကပွဲခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် မဟာဆန်ဆန် အမျိုးသမီးကြီးတယောက်က လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်။ အဘွားကြီးက မျက်နှာရှည်ရှည်၊ မျက်ခုံးမွေးထူထူနှင့်။ ဘုရင်မကြီး ယူဂျင်းနီ၏ ပုံစံမျိုး။

အဘွားကြီးက ဧည့်သည်တွေကို မင်းခမ်းမင်းနားဆန်ဆန် အပြုံးဖြင့် ဧည့်ခံကြိုဆိုသည်။ သူ့ယောက်ျားနည်းတူ ညအိပ်ညနေ တည်းခိုခွင့်မပြုနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း ထပ်ပြောလာသည်။

ဧည့်သည်များဆီမှ မျက်နှာလွဲလိုက်ချိန်တိုင်း အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ မဟာဆန်ဆန်အပြုံး ပျောက်ကွယ်နေတတ်သည်။

သူ့ဘဝတွင် သည်လိုအရာရှိများနှင့် အများအပြား တွေ့ဆုံဖြတ်သန်းခဲ့ရပုံကို ပြနေ၏။ တပြိုင်တည်းတွင် ယနေ့အချိန်အခါတွင် သူတို့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တော့ကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေ၏။ ယခုလို တောင်းပန်နေခြင်းမှာ သူ ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့ကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဧရာမ ထမင်းစားခန်းကြီးထဲသို့ စစ်ဗိုလ်တသိုက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်နှင့်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးတွေက အသက်ကြီးကြီးတွေလည်း ပါ၏။ ငယ်ငယ်တွေလည်း ပါ၏။ သူတို့က

mgjye.com

စားပွဲတဖက်တည်းတွင် တန်းစီထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။ ဆေးလိပ်ခိုးခိုးတွေ ယှက်သန်း လွန်တက်နေသည်။ အမျိုးသားအုပ်စုထဲတွင် ပိန်ပိန် ရှည်ရှည် လူငယ်တယောက် ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ် နီနီနှင့်။ အင်္ဂလိပ် စကားကို လျှာလိပ်သံများများဖြင့် အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောနေသည်။

သူတို့နောက်ဘက်မှ အခန်းကြီး တခန်းမှာ မီးတွေ ထိန်လင်းနေ သည်။ အခန်းထဲမှ ပရိဘောဂတွေက အပြာနုရောင်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ခပ်ရွှင်ရွှင် စကားစသည်။

“ဧည့်သည်တော် လူကြီးမင်းများခင်ဗျား... လူကြီးမင်းတို့ လူအုပ်က အများကြီးမို့ တဦးချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါကြောင့် အစဉ် အလာတွေ မေ့ထားပြီး လူကြီးမင်းတို့က တယောက်ချင်း ထမိတ်ဆက်ကြပါ ခင်ဗျား”

အရာရှိအချို့က တလေးတစား ထပြီး သူတို့ကိုယ် သူတို့ မိတ်ဆက် ကြသည်။ ခုံညားတည်ငြိမ်စွာဖြင့်။ အချို့ကတော့ သည်အလုပ်ကို အနိုင်နိုင် ကြိုးစား ပြုံးပြီး လုပ်ကြရ၏။ သို့သော် အားလုံးမှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေ ကြ၏။ မိတ်ဆက်ခြင်းအမှု ပြုပြီးသည်နှင့် ဦးညွတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ကြရ၏။

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ရာဇဗိဇာသည် အရပ်ပုပုညက်ညက်၊ ခါးကိုင်းကိုင်း နှင့် အရာရှိတယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာက ကြောင်မြီးတိုကြီး တကောင်၏ မျက်နှာနှင့် တူသည်။ ယနေ့ည လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် သူက အများတကာထက်ပိုပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေ ၏။ အခြားဗိုလ်တွေက ပြုံးနိုင်၊ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်ကြသော်လည်း တောကြောင် မျက်နှာနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ တပ်မတေလုံးတွင် အရှက်အကြောက် အကြီးဆုံး၊ အချိုးမကျဆုံးမို့ ခွတီးခွကျ ဖြစ်နေလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းတွင် ထိုင်ပြီး လူတွေ၏ မျက်နှာတွေ၊ သူတို့ဝတ် ထားသည့် အဝတ်အစားတွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို တခုမှ မမှတ်မိ။ ဘာကိုမျှ အာရုံခံစားလို့ မရ။ ထပြေးရမလား၊ မျက်နှာမှောက်ချထားရမလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။

အခန်းထဲမှ လူတွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေကို သူ အားလုံးမြင်နေသည် မှန်သော်လည်း ယင်းတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ပီပီပြင်ပြင် အမှတ်အသားမပြု

နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ (မြင်ပြီး မြင်ရသည့် အရာကို နားမလည်ခြင်းအား စိတ်ကု ဆရာဝန်များက 'စိတ်မျက်စိကန်းခြင်း' ဟု အမည်တပ်ကြသည်။)

သို့သော် မကြာမတင်အတွင်း ရာဇဝတ်ချ်သည် နေသားထိုင်သား ကျသွားသည်။ အမြင်ကြည်လင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အရာအားလုံးကို ကြည်ကြည်လင်လင် သိမြင်လာသည်။ သူသည် ရှက်တတ်ပြီး အပေါင်းအသင်း နည်းသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အိမ်ရှင်နှင့် သူ့မိသားစုကို ရဲတင်းလွန်းသည် ထင်နေ၏။

ဗွန်ရာဘက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်။ ခရမ်းဖျော့ရောင် ဝတ်စုံ နှင့် အမျိုးသမီးကလေး တယောက်။ ပြီးတော့ ဗွန်ရာဘက်၏ အငယ်ဆုံးသား နှုတ်ခမ်းမွေးနီနီနှင့် ချာတိတ်တယောက်တို့က ဧည့်သည် အရာရှိများကို ကျွမ်းကျင် လိမ္မာစွာ ဧည့်ခံစကား ပြောနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်ထား သလို အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသည်။

သူတို့အချင်းချင်း အကြောင်းအရာ တခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံ နေကြသည်။ ဧည့်သည်တွေ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာရတော့၏။ ခရမ်းဖျော့ရောင် မိန်းကလေးက ပြဿနာကို စတင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမြောက်တပ်သည် မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့် စာလျှင် အပုံကြီး ပို၍ အနေချောင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဗွန်ရာဘက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်က အဆိုကို ဆန့်ကျင်ဆွေးနွေး သည်။ စကားဝိုင်းသည် ချက်ချင်း ပြင်းထန်လာသည်။

ရာဇဝတ်ချ်က သူနှင့် စိမ်းလွန်းသော ဘာသာရပ်ကို အကျောက်အကန် ငြင်းနေသည့် ကလေးမအား တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ ပြောနေ သည့် ကိစ္စက အလွန် ပျင်းစရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာ။ တချက် တချက် ပြုံးသည့် အပြုံးက အပြုံးတု။

ဗွန်ရာဘက်၏ မိသားစုက စကားဝိုင်းထဲသို့ အရာရှိများအား ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ဆွဲသွင်းလျက်ရှိသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် စစ်ဗိုလ်များ၏ ဖန်ခွက် တွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ လျော့သည်နှင့် ဖြည့်ခိုင်း၏။ သကြား အလုံအလောက် ရှိ မရှိလည်း သူတို့ ဂရုစိုက်ကြ၏။ အရာရှိတယောက် က ဝိုင်လည်း မသောက်၊ ဘီစကွတ်လည်း မစားသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး မိသားစု တွေ စိတ်ပူနေကြသည်။

ရာဇိဗစ်ချ်က စောင့်ကြည့် နားထောင်နေရင်း ရိုးသားမှု မရှိသော်လည်း စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ စည်းလုံးညီညာနေသော မိသားစုကို သဘောကျနေ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသည်နှင့် ဧည့်သည်တွေ ကပွဲခန်းမဆောင် ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။

ဗိုလ်ကလေး လိုဘိုက်ကို၏ အနံ့ခံစိဇ မှန်လေပြီ။ ခန်းမကြီးထဲတွင် ပျိုပျိုအိုအိုတွေ အပြည့် ရောက်နေနှင့်သည်။ အနံ့ခံရာတွင် နာမည်ကြီးသည့် ဗိုလ်ကလေးသည် ဝတ်စုံနက်နှင့် မိန်းမချောလေးတယောက် အနားတွင် နေရာ ယူလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကို ငုံ့ကာ ငုံ့ကာ ပြုံးတုံ့ကာဖြင့် ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်နေ၏။ ပြီးတော့ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့တွေ လျှောက်ပြောနေသည်။

ကောင်မလေးက ပြည့်တင်းတင်း ပြောင်ချောချော သူ့မျက်နှာကို မာနမျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်ပြီး သူ ပြောသမျှ “ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား” နှင့် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ခေါင်းညိတ်ပေးနေ၏။

စန္ဒရားကြီးမှ တီးလုံးတွေ ဟိန်းထွက်လာ၏။ ဆွေးမြည့်ဖွယ် ဝေ့ခံ တေးသွားသည် ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးများမှ အပြင်သို့ ပျံ့ထွက်သွားလေ သည်။ သည်အခါ အပြင်တွင် နွေဦးပန်းများလန်းသည့် မေလဆန်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သတိတရရှိလာကြသည်။ ပေါ်ပလာပင်ပျိုတို့၏ ရွက်ကြွေနံသည် နှင်းဆီနံ၊ ခရမ်းပန်းနံတို့နှင့် ရောပျံ့ကာ မွှေးမြလာသည်။

ရာဇိဗစ်ချ်သည် ဝိုင်အရှိန်ကလေး တရီရီနှင့် ဂီတရသကို ခံစားရင်း ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးလိုက် ပြုံးလိုက်နှင့် အမျိုးသမီးများ၏ လှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပေါ်ပလာနံ၊ နှင်းဆီနှင့် ခရမ်းပန်းနံတို့သည် ပန်းခြံထဲမှ လာသည်နှင့် မတူတော့ဘဲ အမျိုးသမီးများထံမှ လွင့်ပျံလာသည် ထင်ရ၏။

ဗွန်ရာဘက်၏ သားက ပိန်ကပ်ကပ် ကောင်မလေး တယောက်နှင့် နှစ်ကျောပြန် တွဲကသည်။ လိုဘိုက်ကိုက ပါကေးခင်းပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်မကလေး နှင့် ဝဲကာပျံကာ ကနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကသည့် အတွဲတွေ များလာသည်။ စစ်ဗိုလ်အားလုံးလိုလို အတွဲကိုယ်စီ ရနေကြပြီ။

ရာဇိဗစ်ချ်တယောက်သာ တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး ဧည့်သည်အချို့နှင့် စကား ပြောနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် တခါမျှ မကဖူးခဲ့ပေ။ ချောမောလှပသည့် မိန်းမ တယောက်၏ ခါးကိုလည်း တခါမျှ သိုင်းမဖက်ဖူးခဲ့ပေ။

မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသည့် မိန်းကလေးတယောက်၏ ခါးကို သိုင်းဖက်၊ မိန်းကလေးက သူ့ပခုံးပေါ်ကို လက်တင်၊ ဘယ်လောက် ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည့် အတွေ့မျိုးပါလဲ။ သို့သော် သည်ဘဝမျိုးကို သူ ဘယ်တော့မှ ရလိမ့် မည်ဟု ရာဇိဗစ်ချ် မမျှော်လင့်ပေ။

သူ့အပေါင်းအသင်း အရာရှိများကို မနာလိုဖြစ်ရသည့် အကြိမ်များ ရှိခဲ့သည်။ သူတို့တတွေ စွဲတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရသည့် အခါများ ရှိခဲ့ သည်။ အကျည်းတန်လှသည့် ကြောင်မြီးတိုမျက်နှာကို သတိရလျှင်၊ ကြည့်ပျော် ရှုပျော် မရှိလှသော ကိုယ်နေဟန်အကြောင်း တွေးမိလျှင် စိတ်ဓာတ်တွေ အကျ ကြီး ကျနေတတ်၏။

နှစ်တွေ ကြာလာတော့ အရေထူလာကာ သူငယ်ချင်းများအား မနာလို တို့ရှည် မဖြစ်တော့ဘဲ သူတို့စွဲတာကို မုဒိတာပွားလာနိုင်သည်။ သို့သော် တယောက်တည်း ဝမ်းနည်းနေတတ်၏။

လေးယောက်တတွဲ ကရမည့်အချိန် ရောက်တော့ ဗွန်ရာဘက်၏ သားကလေးက မကသည့် အရာရှိများဆီလာပြီး ဘိလိယက် တပွဲလောက် ထိုးဖို့ ဖိတ်သည်။ သူတို့က လက်ခံပြီး ချာတိတ်နှင့်အတူ ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက် ကြသည်။ ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တခုခုမှာတော့ ပါဝင်သင့် သည်ဟု ယူဆ၍ လည်းကောင်း ရာဇိဗစ်ချ်သည် သူတို့နောက်မှ ထလိုက်ခဲ့ သည်။

ပထမဆုံး ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ မှန်အမိုးနှင့် ဝရန်တာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ အခန်းတခန်းထဲ ဝင်မိကြတော့ ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်နေသည့် အစေခံသုံးယောက် ကမန်း ကတန်း ခုန်ထကြသည်။

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အခန်းပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် ဘိလိယက်ခန်းကို ရောက်ကြ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ပွဲစကြ ၏။

ဖဲမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မကစားတတ်သော ရာဇိဗစ်ချ်သည် ဘိလိယက် ထိုးနေသူများကို ရပ်ကြည့်နေ၏။ သူတို့တတွေက ကျူတံကို ကိုယ်စီကိုင်၍ ဘိလိယက်ခုံကို ပတ်လျှောက်ရင်း သူ နားမလည်သည့် စကားလုံးများ၊ အဓိပ္ပာယ်

နှစ်ခွ ထွက်သည့် ဟာသများဖြင့် ဆူညံ ငြင်းခုံနေကြသည်။ သူရဲကောင်းအားလုံး ကျူးနစ် အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ထားကြပြီ။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ အာရုံမထားကြ။ သဲကြီးမဲကြီး ထိုးနေရာမှ လှည့်ပတ် လျှောက်သွားရင်း သူ့ကို တိုးမိတိုက်မိသည့်အခါ တောင်းပန်သည်။

ပထမတပွဲ မပြီးခင် သူ ပျင်းလာသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း ငါ လူပို တယောက်ပါပဲလား။ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ စိတ်ဓာတ်ကျကျနှင့် ကပွဲခန်းမဆောင်ဆီကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အပြန်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကလေးများနှင့် တွေ့ရ၏။ လမ်းတဝက် ရောက်မှ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သတိထားမိ၏။ အခန်း ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီးပြီ။ စောစောက အိပ်ငိုက်နေသည့် အစေခံ သုံးယောက်အား တွေ့ခဲ့သော အခန်းကို မတွေ့။

လမ်းမှားမှန်း သိတော့ နောက်ကို အနည်းငယ် ပြန်ဆုတ်လာပြီး ညာဘက်ကို ချိုးခဲ့သည်။ အလာတုန်းက မတွေ့ခဲ့သည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ ရောက်သွားသည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေး လင်းနေ၏။ ခဏတွေပြီး ရပ်နေ၏။ ပြီးမှ တံခါးတချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်ကာ လုံးဝ မည်းမှောင်နေသည့် အခန်း တခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေ၏။ စန္ဒရားသံ သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။ စေ့ထားသော တံခါးရွက်ကြီးများမှ ယိုထွက်နေသည့် အလင်းရောင် တန်းကလေးများကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ပေါ်ပလာနံ၊ နှင်းဆီနှင့် ခရမ်းပန်းနံ့များ ကို ရှူရှိုက်မိ၏။

ရာဇိဗစ်ချ်တယောက် ရပ်ပြီး တွေ့နေသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ ဤတွင် ပြေးလွှားဝင်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဂါဝန် နှင့် ကြမ်းပြင် ရှုပ်တိုက်သံ၊ ပြီးတော့ မောဟိုက်နေသည့် အမျိုးသမီးတယောက် ၏ အသက်ရှူသံ။ တပြိုင်တည်းတွင် တီးတိုးသံ ထွက်လာသည်။

“အင်း... ခုမှပဲ...”

ချွေးကလေးများ စို့နေသည့် လက်မောင်းအစုံနှင့် နူးညံ့သည့် လက် ကလေးနှစ်ဖက် သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာသည်။ နွေးနေသော ပါးတဖက် ဖြင့် သူ့ပါးကို ကပ်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် နမ်းပါလေတော့၏။ သို့သော် တဒင်္ဂါမျှသာ။ အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရာဇိဗစ်ချ်က သည်လိုပဲ ထင်လိုက်၏။

သူလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် အော်လိုက်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကပွဲခန်းမဆောင်ဆီကို ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ခန်းမထဲ ရောက်တော့ သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည်။ လက်တွေ တုန်နေသဖြင့် နောက်ပစ်ထားရ၏။

ပထမတော့ ရှက်လွန်းသဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွား၏။ နောက်မှ တယောက်ယောက်များ သည်အဖြစ်ကို မြင်သွားသလား တွေးပြီး မရွံ့မရဲနှင့် လူတိုင်းကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် သူ့ကို ဘယ်သူမျှ ဂရုထားမိဟန်မရှိ။ က၊မြဲ ဆက်က၊နေကြ၏။ စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ဆက်ပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရမှ သူ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ခုမှ ရင်တွင်းလှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြန်ခံစားရသည်။ ဘဝတွင် ပထမဆုံး တွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်ပါလား။ ခုတင်ကလေးမှ ငါ့လည်ပင်းကို မိန်းမတယောက် သိုင်းဖက်သွားတာပါလား။ လက်မောင်းကလေးက ချွေးကလေးတွေ စို့လို့၊ ပြီးတော့ ငါ့ဘယ်ဘက်ပါးကို သူ့ပါးနှင့် ကပ်သေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရဲ့ အထက်နားမှာ ခုထိ မွေးကျန်ရစ်သေးတယ်။ နွေးကျန်ရစ်သေးတယ်။

တွေးရင်း ရာဇိဗစ်ချ်သည် ပါးပြင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ နွေးသွားသည်။ ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့လို့ မဆုံး ဖြစ်နေ၏။

စိတ်ထဲတွင် ကချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ လူတွေနှင့် စကားပြောချင်လာ၏။ ပန်းခြံထဲ ပြေးထွက်သွားပြီး အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်ချင်၏။ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် အကျည်းတန်ရုပ်သွင်ကို သူ မေ့ပြီ။ ကြောင်မြီးတိုမျက်နှာနှင့် မလှမပ နှုတ်ခမ်းမွေးကိုလည်း သူ သတိမရတော့။ (သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို တခါတုန်းက မိန်းမတတွေ သရော် လှောင်ပြောင်ဖူးသည်ကို သူ့နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရ၏။)

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ရာဇိဗစ်ချ်က တအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ရာဇိဗစ်ချ်က မျက်မှန်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ရွှေ့နေရင်း ပြောလိုက်သည်။

“စံအိမ်ကြီးကတော့ အံ့မခန်းပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အရမ်း သဘော ကျနေပြီ”

ဗွန်ရာဘက်ကတော်က ပြုံးပြီး အိမ်ကြီးမှာ သူ့အဖေပိုင်အိမ် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည်။ မိဘတွေ ရှိသေးသလား၊ တပ်ထဲ ဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပိန်နေတာလဲ စသည်... စသည်...။

မေးခွန်းတွေကို တခွန်းချင်း ပြန်ဖြေပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အဘွားကြီးနှင့် စကားပြောပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီး ရာဇဗိုလ်ချုပ်၏ အပြုံးတွေ ပိုပြီး တောက်ပလာသည်။ တကယ့် အထက်တန်းလွှာထဲကို ရောက်နေသည့်အတွက် သူ ပိုပျော်နေ၏။

ညစာဝိုင်းတွင် ရာဇဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွေးသမျှ အကုန်စားသည်။ ထည့်ပေးသမျှ အားလုံးသောက်သည်။ ဘေးနားတွင် ဘာတွေ ပြောနေကြသည်ကို သူ မသိတော့၊ မကြားတော့။ စောစောဝိုင်းက စွန့်စားခန်း၏ အဖြေကို ရှာဖွေနေ၏။

ရင်ခုန်ချင်စရာ ကောင်းသည့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဖော်ထုတ်ဖို့ သိပ်မခက်လှပါ။ အပျိုကလေးတယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လင်ရှိမယားတယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သူ့ချစ်သူနှင့် ချိန်းထားပြီး အမှောင်ခန်းထဲကို ချစ်သူက ရောက်မလာတော့ ဝင်လာသည့် လူကို သူ့လူမှတ်ပြီး ရာဇဗိုလ်ချုပ်အား ဖက်နမ်းခြင်း ဖြစ်မည်။ ဒါက သူ့အတွေး သက်သက်ဖြစ်၏။

စဉ်းစားစရာ ကျန်သေးသည်က အကြင်မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူနည်း။ ရာဇဗိုလ်ချုပ်သည် အခန်းထဲရှိ မိန်းမတွေကို တယောက်ချင်း သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်သည်။

နုနုငယ်ငယ်ထဲက ဖြစ်ရမည်။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတွေက ဒါလောက် စွန့်စွန့်စားစား ချိန်းတွေ့သည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ကြတော့ပါ။ ပြီးတော့ အထက်တန်းလွှာထဲက ဖြစ်ရမည်။ စကတ်နှင့် ကြမ်းပြင် ပွတ်တိုက်သံနှင့် တီးတိုးလေသံကို ချင့်ပြီး တွေးရခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်က မွေးပျံ့နေသည့် ကိုယ်နံ့။

တစုံတယောက်ကို ရှာဖွေနေသည့် ရာဇဝတ်ခံရသူ၏ မျက်လုံးများသည် တနေရာတွင် တန့်သွားသည်။ သူ တချိန်လုံး မျက်စိကျနေသည့် ခရမ်းနုရောင် မယ်ကလေး။ လက်မောင်းကလေးတွေက ဖောင်းဖောင်းအိအိ။ ပခုံးနှစ်ဖက် အကျက ဝိုင်းဝိုင်းကလေး။ မျက်နှာက ထက်မြက်မည့် ပုံ။ အသံက လွင်လွင် ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း သူပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချ လိုက်၏။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို အနမ်းလက်ဆောင် ပေးသွားတာ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ထိုစဉ်တွင် အမျိုးသမီးကလေးက ဣန္ဒြေမဲ့စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်၏။ ထိုအခါ အဘွားကြီးအို ပေါက်စလေးနှင့် တူသွားသည် ထင်၏။ သည်တော့ သူ့မျက်လုံးများက ဝတ်စုံနက်နှင့် မိန်းမချော ကလေးဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

သည်တယောက်က ပိုငယ်သည်။ ပိုဣန္ဒြေရသည်။ နဖူးအကျ ပိုလှ သည်။ အမူအရာ သိမ်မွေ့သည်။ ဝိုင်ခွက်ကလေး ကိုင်ပြီး သောက်နေပုံက ကျက်သရေရှိလှသည်။ အမှောင်ထဲတွင် သူ့လည်ပင်းကို ခိုတွဲလာသူ မိန်းကလေး သည် သူပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ နှာခေါင်းက ခပ်ပြားပြား ဖြစ်နေ၏။

သူ့နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကို ပြောင်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။ မူးရီမူးဝေနှင့် ဆက်တွေးနေ၏။ အင်း... အတော်ကျပ်တဲ့ ကိစ္စပါလား။ ခိုတွဲလာသည့် လက်မောင်း တွေက ခရမ်းနုရောင်ကလေး၏ လက်မောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မျက်ခုံး တွေက ဝတ်စုံနက်နှင့် မိန်းကလေး၊ မျက်လုံးတွေက လိုဘိုက်ကို၏ နံဘေးမှ ကောင်မလေး၏ မျက်လုံးတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့...

သူ့ကို နမ်းသွားသည့် မိန်းမ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြည့် နေ၏။ စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသည့်မိန်းမ တယောက်မျှ မဖြစ်နိုင်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် ဧည့်သည်အရာရှိတွေ ဗိုက်လေးကုန်ကြပြီ။ မူးလည်း မူးနေကြပြီ ဖြစ်၍ ပြန်ဖို့ ပြင်ကြ၏။ အိမ်ရှင်လင်မယားက ညအိပ် တည်းဖို့ မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် ဧည့်သည်တွေကို ထပ်တောင်းပန်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုအနေဖြင့် ချို့ယွင်းချက် ရှိလျှင်၊ ဧည့်သည်တွေကို ဂရု မစိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့လျှင် ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း တောင်းပန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သည်တခါတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောနေ၏။

“ဝမ်းသာသဗျာ၊ တကယ့်ကို ဝမ်းသာတာပါ” (လူ့သဘာဝအရ ဧည့်သည်ရောက်စနှင့် ပြန်ခါနီးတွင် အိမ်ရှင်တို့၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းတတ်မှု ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်) တကယ်ပြောတာပါ။ နောင်လည်း ကြုံရင် ဝင်ကြပါ။ ဝင်မလည်ရင်တော့ ကျုပ် ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးဗျ။ ဒါထက် ကိုရင်တို့ ဘာလို့ အပေါ်လမ်းက လာကြတာလဲ။ ပန်းခြံထဲက ထွက်ပြီး အောက်လမ်းက ပြန်ပါလား။ မြစ်ကမ်းနဖူးအတိုင်း လျှောက်သွားရင် ပိုနီးတာပေါ့”

သူတို့အားလုံး ပန်းခြံထဲကို ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ လင်းထိန် ဆူညံနေ သည့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီး ပန်းခြံထဲ ရောက်တော့ ပို၍ တိတ်ဆိတ် မည်းမှောင်နေသည် ထင်ရ၏။ စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ဂိတ်ဝအထိ လျှောက် လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့အားလုံး ဝိုင်အရှိန်ဖြင့် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေကြ၏။ ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုဖြင့် ကြည်နူးနေကြ၏။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်စွာ မည်းမှောင်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့အား အလေးအနက် စဉ်းစားချိန် ပေးနေဘိသို့ ရှိ၏။

သူတို့အားလုံး အကြောင်းအရာ တခုတည်းကို တွေးနေကြသည်။ သူတို့ အနားယူချိန်တွင် ဗွန်ရာဘက်လို နေနိုင်ပါမည်လား။ ဧရာမစံအိမ်ကြီး နှင့်၊ မိသားစုနှင့်၊ ပန်းခြံနှင့်၊ အခြွေအရံ အစေခံတွေနှင့်၊ ပြီးတော့ ခုလို ဧည့်သည် တလှေကြီးကို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးနိုင်ပါမည်လား။ ရင်ထဲက ပါသည်၊ မပါသည် အသာထားလေ။ ဧည့်သည်တွေကို ဗွန်ရာဘက်က ကောင်းကောင်း ကျွေးပြီး မူးရီမူးဝေ ပျော်ရွှင်စေနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ခြံဝင်းအပြင်ရောက်တော့ သူတို့တတွေ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကား တွေ အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောကြတော့၏။ အကြောင်း မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ရယ်မောကြ၊ လေပေါကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြစ်ကမ်းနဖူးအတိုင်း သူတို့ လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းကလေးသည် တနေရာတွင် ရေစပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ ကမ်းစပ်တွင် ရေအိုင်ကလေးများ၊ ချုံပုတ် ကလေးများ တွေ့ရသည်။ မိုးမခကောင်းများက ငိုက်ယွန်းယွန်း။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လက်ကာ အလင်းဖြာနေပုံက ရေစီး သန်ကြောင်းကို ပြဆိုနေ၏။ လမ်းကလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။ တဖက်ကမ်းကို လုံးဝ လှမ်းမမြင်ရတော့။ လောကကြီးတခုလုံးကို တိတ်ဆိတ်

ခြင်းက လွမ်းခြုံထား၏။ ဟိုဘက်ကမ်းဆီမှ ဘုတ်အိသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ချုံပုတ်တခုဆီမှ ငှက်ကလေးတကောင်က သူတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ သံစဉ်ဖြင့် တေးတပုဒ်ကို စတင်သီဆိုသည်။ သူတို့က ချုံပုတ်နံဘေးတွင် ရပ်ပြီး လက်နှင့် ပုတ်သော်လည်း သူက တေးဆိုမရပ်။

တယောက်က ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ အကောင်၊ တို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

လမ်းကလေးက အပေါ်ဘက် မြင့်တက်သွားပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပေါက်သည့် လမ်းနှင့် သွားဆုံသည်။ ကုန်းမြင့်တနေရာတွင် ထိုင်နားပြီး ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်။

ဟိုဘက်ကမ်းမှ မီးနီကလေး တလက်လက် ဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ တခြားပြောစရာ မရှိသဖြင့် သည်မီးရောင်အကြောင်း သူတို့တတွေ ထင်ကြေး အမျိုးမျိုးပေးပြီး ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေကြသည်။ မီးပုံပွဲတခုလား၊ အိမ်တဆောင်၏ မှန်ပြတင်းမှ လင်းနေသည့် မီးရောင်လား စသည်ဖြင့်.. စသည်ဖြင့်။ ရာဗိုဗစ်ချ်လည်း မီးရောင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ကို မျက်စိပစ်ပြနေသလိုလို၊ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်နေသလိုလို။ သည်မီးရောင်ကလေးက သူအနမ်းခံခဲ့ရကြောင်း သိနေသည့်အလား။

သူတို့တည်းသည့် ဗိုလ်တဲကလေးကို ရောက်သည်နှင့် ရာဗိုဗစ်ချ်သည် ခပ်မြန်မြန် အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရာဝင်လေသည်။ အခန်းထဲတွင် သူနှင့် အတူ ဗိုလ်ကလေး လိုဘိုက်ကိုနှင့် ဗိုလ်မာဇလာကော့တို့ပါ အတူအိပ်ကြသည်။ မာဇလာကော့က ခပ်အေးအေးနေတတ်ပြီး စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ သူတို့အသိုက်အဝန်းတွင် ခေတ်ပညာတတ် တယောက်မှန်း သိသာသူ ဖြစ်၏။ Europe Herald သတင်းစာကို လက်ကမချဘဲ တချိန်လုံး ဖတ်နေတတ်သည်။

လိုဘိုက်ကိုက အခန်းကို စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲဘော်တယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူက ဘီယာရှာခိုင်းသည်။ မာဇလာကော့ကတော့ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ဖယောင်းတိုင်တင်ထွန်းကာ ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစာ ဖတ်နေသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ကျပ်ခိုးတွေတက်ကာ မည်းညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး အတွေးချာချာလည်နေသူက ရာဇိဗစ်ချ်။ လည်ပင်းနှင့် ပါးပြင်မှာ မွှေးရနံ့ဖြင့် ပူနွေးဆဲဟု ထင်နေ၏။ မျက်စိထဲတွင် ခရမ်းရောင်မကလေး၏ ပခုံးနှင့် လက်မောင်းသားကလေးများကို မြင်ယောင်နေ၏။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် အလှကလေး၏ ရိုးသားပုံရသည့် မျက်လုံးအစုံကိုလည်း သတိရနေ၏။ ပြီးတော့ မိန်းမသားတို့၏ ခါးကျဉ်ကျဉ်၊ တင်ကားကား ပုံသဏ္ဍာန်တွေ၊ ဂါဝန်တွေ၊ ဆံထိုးတွေ၊ ဆံခွတွေကို မြင်ယောင်နေ၏။

စိတ်ထဲ ထင်လာသမျှ အရာအားလုံးကို ကြည့်လင်လာအောင် အာရုံပြုကြည့်သည်။ မရ။ အားလုံး ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ထင်ရောင်ဝိုးဝါး အရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက်တွင် မျက်လုံး မှိတ်လိုက်သည့်အခါ မြင်နေကျ ဧရာမ အနက်ရောင်လွင်ပြင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ သည်အခါ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာသည့် ခြေသံ၊ ပိုးစကတ်နှင့် ကြမ်းပြင် ပွတ်တိုက်သံ၊ ပြီးတော့ ထိုအနမ်းမှ ထွက်လာသည့် ရင်လှိုင်းခတ်သံတို့ကို ကြားယောင်ကာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သည်အသံဗလံများနှင့်အတူ ရဲဘော်ကလေး ပြန်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဘီယာ ရှာမရခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့နေသံ ကြားရသည်။ လိုဘိုက်ကိုသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာ အခန်းထဲတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်လိုက်၊ ရာဇိဗစ်ချ်၏ အိပ်ရာနား ရောက်လာလိုက်၊ မာလောကော့၏ နံဘေးသို့ သွားရပ်လိုက်ဖြင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်နေ၏။

“တော်တော်တုံးတဲ့ ငတုံးပဲ၊ ဘီယာရအောင် မရှာနိုင်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လောက် တုံးတဲ့ကောင် ဘယ်မှာ ရှိမလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“မရှိလို့ ရှာမရတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

မာလောကော့က သတင်းစာဖတ် မပျက်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဗျာ... ဘီယာမရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား၊ ဟုတ်လား။ သေတော့မှာပဲ၊ ဘီယာမရှိတဲ့ အရပ်ရယ်လို့ ရှိမလားဗျ။ ကျွန်တော့်ကို လကမ္ဘာ ပို့၊ အဲဒီမှာ ဘီယာရော မိန်းမပါ ကျွန်တော် ရအောင် ရှာပြမယ်။ ခု ကျွန်တော် ရအောင် ထွက်ရှာပြမယ်၊ မရရင် ခင်ဗျားတို့ ပြောချင်သလို ပြော”

သူ အဝတ် ပြန်ဝတ်သည်။ ဘောင်းဘီဝတ်လိုက်၊ ခြေအိတ်စွပ်လိုက် နှင့်။ တော်တော်နှင့် မပြီး။ ပြီးတော့ စီးကရက် ထိုင်သောက်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ သွားဖို့ ထသည်။ ပါးစပ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ရွတ်နေပြန် ၏။

“ရာဘက်၊ ဂရာဘက်၊ လာဘက်” စသည်ဖြင့် ရွတ်ရင်း ရာဗိုဗစ်ချ်ဘက် လှည့်ပြီး-

“ကျွန်တော်တယောက်တည်း သွားဖို့ မသင့်တော်ဘူး ထင်ပါတယ် ဗျာ။ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပါလား ရာဗိုဗစ်ချ်”

ဟု ဆိုလာသည်။ ရာဗိုဗစ်ချ်ဆီမှ ဘာသံမှ မကြားရတော့ ပြန်လှည့် လာပြီး အဝတ်တွေ ပြန်ချွတ်ကာ အိပ်ရာဝင်သည်။ မာလောကော့က သက်ပြင်း ချပြီး ဖယောင်းတိုင် မှုတ်ရင်း သတင်းစာကို ဘေးချထားလိုက်သည်။

လိုဘိုက်ကိုက အမှောင်ထဲတွင် စီးကရက်မီးညှိရင်း တယောက်တည်း ညည်းတွားနေသည်။

“ဪ... လောက... လောက”

ရာဗိုဗစ်ချ်က စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ကွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝိုးတဝါး ပုံရိပ်များကို တခုချင်း လိုက်ကောက်ပြီး စုစည်းပြန်၏။ သို့သော် မအောင်မြင် ပါချေ။ ပြက်ပြက်ထင်ထင် တပုံမျှ ပေါ်မလာ။ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မပျော်ခင် နောက်ဆုံး ခံစားသိရှိလိုက်သည်မှာ တစုံတယောက်က သူ့အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြင်နာယုယသွားသည့် ချိုမြိန်လှပသော အကြည်ဓာတ် တမျိုး ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ကုပ်နှင့် ပါးပေါ်မှ နွေးထွေးမှုတို့ ပြယ်လေပြီ။ သို့သော် ညက နှလုံးသားတွင် သိမ့်သိမ့်နွေးသွားသည့် ခံစားမှုကတော့ ကျန်နေ ဆဲပင်။ တငြိမ့်ငြိမ့် ရင်ခုန်နေရဆဲပင်။

မိုးစင်စင်လင်းပြီ။ နေရောင်ခြည်ဆမ်းထားသော ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အပြင်မှ လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေသံကို နားစွင့်နေ လိုက်သည်။ တယောက်က လီဘီဒက်စကီ။ သည်မနက်မှ သူတို့ကို မိလာ သည့် သူတို့ တပ်ရင်းမှ။ နောက်တယောက်က သူတပ်ခွဲ တပ်ကြပ်ကြီး။ စကားတိုးတိုး မပြောတတ်သည့် တပ်ရင်းမှူးက ခုနစ်သံချီအော်ပြီး မေးနေသည်။

“နောက်ကော၊ နောက် ဘာထူးသေးလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မနေ့က မြင်းတွေ ခွာအသစ် လဲရင်း ဂိုလူဆစ် မြင်းအကန် ခံရလို့ ဒဏ်ရာရသွားပါတယ် ခင်ဗျ။ ဆေးမှူးက ဆေးထည့်ပေးထားပါတယ်။ သူ့ကို တခြား လူတွေနဲ့ ခွဲထားပါမယ် ဗိုလ်ချုပ်။ အာတီမဲ ညက မူးလို့ ဗိုလ်ကလေးက သူ့ကို အမြောက်တင်လှည်းရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းထားပါတယ်”

တပ်ခွဲ တပ်ကြပ်ကြီးက ဆက်လက် အစီရင်ခံသည်။ ကားပေါ်က ထရမ်းပက် ပြင်ဖို့ မေ့နေကြောင်း၊ ရွက်ထည်တဲတွေ ဆင်ဖို့ သံငုတ်တွေလည်း ယူမလာခဲ့ကြောင်း၊ အရာရှိအားလုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဗွန်ရာဘက်၏ အိမ်တွင် ညစာ သွားစားကြကြောင်း စသည်... စသည်...။

ဗိုလ်ချုပ် လီဘီဒက်စကီ၏ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့်မျက်နှာကြီး ပြတင်းပေါက် တွင်ပေါ်လာသည်။ သူက အဝေးမှန် မျက်လုံးများဖြင့် အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်သည်။ အိပ်မှုနံရံများ ဖြစ်နေသည့် အရာရှိသုံးယောက်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ရဲဘော်တို့။ ဘယ်လိုလဲ၊ အားလုံး ကောင်းကြရဲ့ လား”

လိုဘိုက်ကိုက သမ်းရင်း ဖြေသည်။

“အမြောက်လှည်းဆွဲ မြင်းတကောင် ထမ်းပိုးအသစ် လဲလို့ ပခုံးပေါက် နေပါတယ် ခင်ဗျ”

တပ်ရင်းမှူးကြီးက သက်ပြင်းချပြီး ခဏနေမှ အသံအောက်ကြီးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငါလဲ အယ်လက်ဇန္ဒရား ယက်ဂရာဖိုနာနဲ့ သွားတွေ့မလား စဉ်းစား နေတာကွ။ သူ နေမှ ကောင်းရဲ့လား မသိဘူး။ ကဲ... သွားမယ်၊ မင်းတို့ကို ညပိုင်း ငါ အမိလိုက်ခဲ့မယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း တပ်တွေ စထွက်သည်။ ဗွန်ရာဘက်အိမ်ကြီး ရှေ့မှ ဖြတ်တော့ ရာဇိဗစ်ချ် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်သွားသည်။ ပြတင်း ပေါက်ခန်းဆီးတွေ ချထားဆဲ။ တအိမ်လုံး မနိုးကြသေးဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ အင်း... ငါ့ကို နမ်းသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးလည်း အိပ်နေဆဲပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

သူအိပ်နေပုံကို စိတ်ထဲက မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းကျယ် ကြီးတွေနဲ့ အိပ်ခန်းမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ စိမ်းလဲ့လဲ့ သစ်ကိုင်းတွေက အခန်းထဲကို

ခိုးကြည့်နေကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ အခန်းထဲမှာ ပေါ်ပလာနဲ့၊ နှင်းဆီနဲ့၊ ခရမ်းပန်းနဲ့တွေ သင်းပျံ့နေလိမ့်မယ်။

ခုတင်နံဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ညက ကြမ်းပြင်နဲ့ ပွတ်တိုက်သံ ကြားခဲ့တဲ့ ဂါဝန် တင်ထားလိမ့်မယ်။ အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ်မှာတော့ နာရီ လှလှကလေး တလုံးနဲ့ ခြေညှပ်ဖိနပ်တရစ် ရှိလိမ့်မယ်။ အားလုံးကို ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရသည်။ သို့သော် အနမ်းရှင်ကို တွေးမြင်ကြည့်သည့် အခါ ပြဒါးကို ဖမ်းရသလို ဖမ်းမမိနိုင် ဖြစ်နေ၏။

ရွာပြင် ရောက်ပြီး ခရီး အတန်ပေါက်သည့်အခါ နောက်ကို သမင် လည်ပြန် ကြည့်မိသည်။ စံအိမ်ကြီးနှင့် ဟိုမှာဘက်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မြင်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ နံနက်ခင်းနေခြည်တွင် မြစ်ပြင်နှင့် ပန်းခြံသည် ကြည်ကြည် လင်လင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်နေသဖြင့် မြစ်ရေပြင်သည် ပြာလဲ့ ကြည်လင်နေလေသည်။ ဟိုနေရာတကွက်၊ သည်နေရာ တကွက် ငွေရောင်လက်နေ၏။ မမေ့တဲ့နိုင်အောင် လှသည့် ရှုခင်း ဖြစ်ပါ၏။ မိစတက်ကီ ရွာကလေးကို ရာဗိုဗစ်ချ် နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်၏။ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်လာ၏။ အသည်းနှလုံးကို သည်ရွာကလေးတွင် ထားရစ် ခဲ့ရသည့်အလား။

မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဝဲ၊ ယာ ရှုခင်းတွေကို ငေးလိုက်လာသည်။ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ။ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းများ ဖြစ်၏။ ဂျုံခင်းထဲတွင် တောကျီးကန်းတွေ ဟိုခုန် သည်ခုန်နှင့်၊ ရှေ့တည့်တည့် ကြည့်လိုက်လျှင် ဖုန် တထောင်းထောင်းနှင့် လူတွေ၏ နောက်စေ့တွေ။ နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်လျှင် အလားတူ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မျက်နှာများ။ တပ်ဦးရှေ့တွင် ဓားလွတ်ကိုင် ရဲဘော်လေးယောက် တန်းစီ ချီတက်နေကြသည်။ သူတို့နောက်မှ ဘင်ခရာတပ်။ သူတို့က အသုဘနိဗ္ဗာန်ယာဉ်လို နောက်လှည့် မကြည့်၊ ရှေ့ကို အလောတကြီး ချီတက်နေ၏။

ရာဗိုဗစ်ချ်က တပ်ခွဲငါးမှ ဖြစ်၍ ရှေ့ဆုံး အမြောက်နှင့် ချီတက်နေသူ တွေကို နောက်မှ မြင်နေရ၏။ မြင်းတွေ၊ လူတွေ၊ အမြောက်တင်လှည်းတွေမှာ ဧရာမ မီးရထားတွဲကြီးနှင့် တူနေ၏။ သည်လိုတပ်ကြီးတခု ရွှေ့ပြောင်းနေသည့် မြင်ကွင်းကို အရပ်သားတွေ နားလည်နိုင်ကြမည် မထင်။

ဥပမာ- အမြောက်တလက်နားတွင် ဘာကြောင့် လူတွေ အများကြီး လိုအပ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် လှည်းဆွဲမြင်းတွေ အများကြီး လိုအပ်တာလဲ။ အမြောက်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြိုးတွေ ဆိုင်းထားတာဟာ ဆွဲတဲ့အခါ သိပ်ခက်မှာ စိုးလိုလား။ ဒါတွေအားလုံး လုပ်နေကျ၊ မြင်နေကျမို့ ရာဇဝတ်ချ်အတွက် ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်တော့။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့် လက်ရွေးစင် အရာခံဗိုလ်တယောက်က တပ်ဦး အရာရှိတယောက်၏ နံဘေးမှာ မြင်းချင်း ယှဉ်စီးရတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ရှေ့ဆောင်မြင်းသည်တော် အရာခံဗိုလ် ခေါ်တွင်ကြောင်း သူ သိပြီးသား ဖြစ်၏။ သည်အရာခံဗိုလ်၏ နောက်တွင်မှ ပထမအသုတ် မြင်းသည် တော်များကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့နောက်မှ မြင်းနှစ်ကောင်က ရထားပေါ်တွင် စစ်သည်တော်များ လိုက်ပါကြရ၏။

ဘယ်ဘက်က အတန်းကို 'ကကြီးစုံ မြင်းအုပ်စု' ဟု ဘာကြောင့် ခေါ်တွင်ကြောင်း၊ ညာဘက်အတန်းကို ဘာကြောင့် အရန်အဖွဲ့ဟု ခေါ်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုလည်း သူသိထားသည်။ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာ များ ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်မှ အမြောက်လှည်းဆွဲ မြင်းတွေ၊ မြင်းတကောင် ပေါ်တွင် ရုပ်ပြောင်နှင့် တူသည့် လူတယောက် စီးလာသည်။ သူ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်မှ ဖုန်များမှာ မနေ့ကဖုန်များ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။ ညာဘက်ခြေထောက်ကို သစ်သားတချောင်းနှင့် ပူးချည်ထားသည်။ ဒါကိုတော့ ရယ်စရာဟု ရာဇဝတ်ချ် မမြင်။ ဘာကြောင့် သည် 'ဒူးကာ' တပ်ထားသည်ကို သူ သိနေ၍ ဖြစ်၏။

မြင်းပေါ်မှ အမြောက်စစ်သည်တော်အားလုံး ဇာတ်တိုက်ထားသလို ကျာပွတ်တွေကို ငွေကာ ယမ်းကာ ဟန်ရေးပြလျက် မြင်းတွေကို အော်ဟစ် အားပေး ရင်း အသော့နှင့်နေကြသည်။

အမြောက်ကြီးတွေကို ကွက်ကြည့်လျှင် အလွန်ရုပ်ဆိုးသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်၏။ အမြောက်တင် ရှေ့လှည်းပေါ်တွင် ဂျုံအိတ်တွေကို တာလပတ်နှင့် အုပ် ထားသည်။ အမြောက်တွေပေါ်တွင်တော့ ရေနွေးအိုးတွေ၊ ကျောပိုးအိတ်တွေ၊ စစ်သားများ၏ တောက်တိုမည်ရပစ္စည်းတွေ တိုးလိုးတွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထား၏။ အမြောက်ကြီးသည် သည်လိုဆိုပြန်တော့ ဘာမှ အပြစ်မရှိသည့် သနားစရာ

သတ္တဝါတကောင်နှင့် တူနေ၏။ ဘာကြောင့် သူ့အနားတွင် လူတွေ၊ မြင်းတွေ စုပြုံနေကြတာပါလိမ့်။

သူ့နံဘေးမှ သေနတ်ပစ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ခြောက်ယောက်က ချီတက်လိုက်ပါရသည်။ လက်မောင်းတွေကို ဟန်နှင့် ပန်နှင့် မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ။

သူတို့နောက်တွင် တပ်ခွဲတွေ တခွဲပြီး တခွဲ။ လူတန်းကြီးမှာ သုံးဖာလုံခန့် ရှည်လျား၍ ဧရာမ ရထားကြီးတစင်းနှင့် တူနေခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းတွေ၊ ဝန်တင်လားတွေက နောက်ဆုံးမှ လိုက်ရသည်။ သူတို့အထဲတွင် မိဂါလည်း ချီတက်လိုက်ပါလာသည်။ မိဂါမှာ နားရွက်ရှည်ရှည်နှင့် အလွန် သဘောကောင်းသော မြည်းတကောင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို တပ်မှူးက တူရကီ စစ်မြေပြင်တွင် ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာဇဝတ်ချ်သည် ရှေ့ပိုင်း ရဲဘော်တွေ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်လိုက်၊ နောက်ပိုင်းမှ ရဲဘော်များ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ရင်ထဲတွင် ဘာခံစားမှုမျှ မရှိ။ ရံခါတွင် မြင်းပေါ်မှာထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသေးသည်။ ခုတော့ အိပ်ချင်ပြေသွားပြီး ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ အတွေးများ ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

မနက်က ခရီးစထွက်တော့ ခေါင်းထဲ အတွေးတခု ဝင်လာသည်။ သည်အနမ်းဇာတ်လမ်းကလေးသည် အပယ်က စဉ်းစားရကျပ်သည့် အဖြစ်ဆန်းကလေးတခုအဖြစ် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားလိုက်ဖို့ ဖြစ်၏။ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလောက်အောင်၊ စားမြုံ့ပြန်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသည့် ကိစ္စ မဟုတ်။

သို့သော် နေမြင့်လာတော့ အတွေးတမျိုး ဝင်လာပြန်သည်။ နေ့လယ်အိပ်မက် အတွေးမျိုး။

ဗွန်ရာဘက်၏ ဧည့်ခန်းကြီးထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခရမ်းရောင်မယ်ကလေးနှင့် ဝတ်စုံနက် ဆင်မြန်းထားသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို ပြန်မြင်လာသည်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တော့ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်က အခြား မိန်းကလေးတယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်မဟုတ်၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ မျက်နှာကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသည်။ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။

သူ့ကို စိတ်ထဲက စကားပြောကြည့်သည်။ ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ သူ့ပခုံးပေါ် မှီကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စစ်ပွဲတွေ မျက်စိထဲ မြင်လာသည်။ ခွဲခွာခွဲရ

m g o o . c o m

သည်။ စစ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ သည်တခါ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ မိန်းမနှင့်အတူ၊ ကလေးတွေနှင့်အတူ ညစာစားမည်။

မတ်စောက်သည့် အဆင်းလမ်း ရောက်လျှင် “ခဏနား” ဟု အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံများ ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အော်ဟစ်ရ၏။ ထိုအခါ နေ့လယ်အိပ်မက်မှ နိုးလာပြီး လက်ရှိဘဝ အခြေအနေကို ပြန်သတိရသည်။

ပိုင်စားမြေတွေက တမျှော်တခေါ်နှင့် ယာတောအိမ်ကြီး တအိမ်ကို ဖြတ်တော့ နှစ်ရှည်ခံပန်းပင် စည်းရိုးတန်းတဖက်မှ ပန်းခြံကို မြင်ရသည်။ သစ်ဖြူပင်ပျိုတွေ တန်းစီထားသည့် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လူသွားလမ်းကလေး ပေါ်တွင် သဲဝါဝါတွေ ခင်းထားသည်။

သူ့အတွေးသည် နေ့လယ်အိပ်မက်နှင့် ရောယှက်ကာ လူးလွန့်လှုပ်ရှား လာပြန်သည်။ သဲဝါဝါ လမ်းကလေးပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသော မိန်းကလေး တယောက်၏ ခြေအစုံကို ထိုအတွေးက ပန်းချီရေးခြယ်ပေးလေသည်။ သူ့ကို နမ်းသွားသည့် မိန်းကလေးပါလား။ မနေ့ညက သူ့ရုပ်ပုံကို အမျိုးမျိုး မှန်းဆ ရှာဖွေကြည့်ခဲ့သည်။ မအောင်မြင်ခဲ့။ ခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်တခါ ထိုရုပ်သွင်သည် လွင့်ပြယ် မသွားတော့ပေ။ သူ့အာရုံ တွင် ပီပီပြင်ပြင် စွဲထင်နေလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန် ရောက်တော့ နောက်မှ အော်သံကြားလိုက်သည်။
“သတိ၊ ဘယ်.... ကြည့်”

မြင်းဖြူကြီးနှစ်ကောင်ကသည့် ရထားသည် သူ့ညာဘက်သို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ရထား ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးက တစုံတရာ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ သို့သော် သူ ဘာတွေပြောနေမှန်း ဘယ်သူမျှ မသိ။ ရာဇဝတ်ချ် အပါအဝင် အရာရှိတသိုက် တပ်ရင်းမှူး၏ ရထားရှိရာသို့ ချက်ချင်း စုပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ဗိုလ်ချုပ်က အော်မေးသည်။ နီရဲနေသည့် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ဖျတ် မှိတ်ဖျတ်နှင့်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ ဖျားတဲ့ နာတဲ့လူ ရှိသေးလား”

တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်ချုပ်က လူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ တယောက်ချင်း အဖြေတွေကို နားထောင်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် စဉ်းစားဟန် ပြုသည်။ ပြီးတော့ အရာရှိတယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ နံပါတ်သုံး အမြောက်လှည်းဆွဲမြင်း စီးတဲ့ကောင်က သူ့ ခူးကာကို ဖြုတ်ပြီး အမြောက်မှာ ချိတ်ထားပါလားကွ၊ ငတုံးပဲ။ အဲဒီကောင်ကို နာနာဆဲပေးလိုက်စမ်း”

ရာဇိုဗစ်ချ်ကို ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ လှည်းဆွဲကြိုးတွေက ရှည်လွန်းတယ်ကွ”

ဗိုလ်ချုပ်က သည်လို ပျင်းစရာကောင်းသည့် ညွှန်ကြားချက်များ ပေးပြီး လိုဘိုက်ကိုဘက်ကို လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့... လိုဘိုက်ကို၊ ဒီနေ့ မျက်နှာမကောင်းပါလားကွ။ မဒမ် လိုပူကိုဗာ ကြောင့် မဟုတ်လား။ ဟေ့... ရဲဘော်တို့၊ ဒီကောင် မဒမ်လိုပူကိုဗာ ကို ကြွေနေ တယ်ကွ”

မဒမ်လိုပူကိုဗာမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အလွန်တောင့်သည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အသက်က လေးဆယ်ကို တော်တော်များများ ကျော်နေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် က လုံးကြီးပေါက်လှတွေကို မျက်စိကျတတ်သည်။ သူ့အရာရှိတွေကိုလည်း သူနှင့် အကြိုက်ချင်းတူလိမ့်မည် ထင်နေ၏။

သူတို့အားလုံးက ဗိုလ်ချုပ်ကို တလေးတစား ပြုံးပြကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကလည်း ဟာသမြောက်စွာ သရော်စကား ပြောလိုက်ရသည် ထင်ပြီး အားရ ပါးရ အော်ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ အရာရှိများအား အလေးပြန်ပြုပြီး ရထားထိန်း ၏ ကျောက် လှမ်းပုတ်ကာ ဆက်မောင်းခိုင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ရထား ဆက် ပြေးသွားသည်။

ရထားနောက်တွင် တထောင်းထောင်းထ ကျန်ရစ်သွားသော ဖုန်တွေ ကို ကြည့်ပြီး ငေးကြည့်နေရင်း ရာဇိုဗစ်ချ် စဉ်းစားသည်။

‘အင်း... ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေတာအားလုံး မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်း ပါလား။ ငါ ဖြစ်နေတာက ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာတွေ၊ တိမ်တိုက်တွေထဲ ရောက်နေတာတွေဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေ ပဲ။ လူတိုင်း ဒီလို ဖြစ်ဖူးကြမှာပဲ။ အဲ... ဗိုလ်ချုပ်ကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ငယ်စဉ်မှာ သူလဲ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးမှာပဲ။ နောက်မှ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတွေ ဘာ တွေ ရတာ။ ဗိုလ်ကြီးဝက်ချာလဲ အတူတူပဲလေ။ ခါးမရှိတဲ့ အတ္တဘောကြီးနဲ့၊ နောက်ကကြည့်ရင် ကုပ်ပိုးနီနီကြီးက အရုပ်ဆိုးမှ ဆိုး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ချစ်နေသားပဲ။ ဆမာနေ့ ဆိုရင် တာတာသွေး အများကြီးပါလို့ ရုပ်က ကြမ်း

လိုက်တာ လွန်ရော။ သူ့မှာလဲ အချစ်ဇာတ်လမ်း ရှိတာပဲ။ နောက်ဆုံး မိန်းမရ တော့လဲ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်တခု ဖြစ်လာတာပဲ။ ငါလဲ သူတို့လိုပဲ တချိန်ချိန် ဖြစ်လာမှာပေါ့’

သူ့ကိုယ်သူ ရိုးရိုးသာမန်လူ၊ လူတိုင်းထဲက လူဟု တွေးမိသည်နှင့် စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလာသည်။ သည့်နောက်တွင် ‘သူ့’ ရုပ်ပုံလွှာကို ပုံဖော် နိုင်ပြီ။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရဲရင့်စွာ အလိုရှိသလောက် ရယူနိုင်ပြီဟု မှတ်ယူ လိုက်၏။ စိတ်ကူးကွန်ရက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဖြန့်တော့မည်။

ထိုနေ့ည တထောက်နားရမည့် စခန်းသို့ ရောက်ပြီး အရာရှိတွေ သူတို့တဲထဲတွင် အနားယူနေကြ၏။ ရာဇဝတ်ချိ၊ မာဇောကော့နှင့် လိုဘိုက်ကို တို့သုံးယောက်က သစ်ငုတ်တိုကြီး တခုကို စားပွဲလုပ်ပြီး ညစာ စားနေကြ၏။ မာဇောကော့က ခပ်ဖြည်းဖြည်းစားရင်း သတင်းစာကို ပေါင်ပေါ်တင် ဖတ်နေ ၏။ လိုဘိုက်ကိုက စကားပြောလိုက်၊ ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ရာဇဝတ်ချိကတော့ အိပ်မက်က နိုးလာသူလို ငေးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဘာမျှ မပြောဘဲ ထိုင်ပြီး အရက်ချည်း ဖိသောက်နေ၏။ သုံးခွက် ကုန်တော့ သူ မူးနေပြီ။ သွေးဆူနေတော့ သူ့ လျှို့ဝှက်ခံစားမှုကို သူငယ်ချင်းများအား ရင်ဖွင့်ဖို့ ဆန္ဒကို မတားဆီးနိုင်တော့ပေ။

“ဗွန်ရာဘက်အိမ် သွားတဲ့ညက ငါ့ဘဝမှာ အထူးဆန်းဆုံး အဖြစ် တခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်ကွ။ ငါ ဘိလိယက်ခန်းထဲ လိုက်သွားတာ မင်းတို့ သိတယ် နော်”

သူက ဇာတ်လမ်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေးဖြင့် သရော်သံစွက်ပြီး ဆက် ပြောသည်။ သို့သော် အနမ်းဇာတ်လမ်းကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ တမိနစ် ကြာတော့ တိတ်သွားသည်။

တမိနစ်အတွင်း သူ့ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားသည်။ သူ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ် နေ၏။ သူက တညလုံး ပြောရမည့် ဇာတ်လမ်းဟု ထင်ခဲ့၏။

လံကြုပ်ဇာတ်လမ်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင် အမြဲပြောလေ့ရှိသော လိုဘိုက်ကို က ရာဇဝတ်ချိဇာတ်လမ်းကို မယုံ။ သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ဇာတ်လမ်းပြောသူ ကို တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်သေးသည်။ မာဇောကော့က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သတင်းစာမှ မျက်နှာမခွာဘဲ မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အခန်းထဲ သူ ဝင်လာပြီး ပခုံးကို သိုင်းဖက်တယ်၊ ဘာသံမှ မပြုဘူး၊ ဟုတ်လား။ အင်း... ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရာဇိဗစ်ချ်က ထောက်ခံသည်။ လိုဘိုက်ကိုက သည်တော့မှ သူ့အမြင်ကို တင်ပြရင်း သူ့အတွေ့အကြုံကို ဟန်ပါပါဖြင့် စပြောသည်။

“မနှစ်က ဖြစ်တာဗျ။ ကောဗ်နီကို အသွားမှာ ကြုံရတာ။ ကျွန်တော်က ဒုတိယတန်းတွဲလက်မှတ် ဝယ်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ ရထားတွဲထဲမှာ လူတွေ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ဝင်လာတော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရဘူး။ လက်မှတ်စစ်ကို ငွေငါးဆယ် ပေးလိုက်မှ အခန်းတခန်းထဲ ရွှေ့ပေးတယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲပြီး မှေးနေလိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ မှောင်မည်းနေတယ်။ ဘာအလင်းရောင်မှ မရှိဘူးဗျ။ အဲဒီမှာ တစုံတယောက်က ကျွန်တော့် ပခုံးကို လာကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာနား ကပ်ပြီး အသက်ရှူနေတယ်။ ကျွန်တော် အလန့်တကြား ထထိုင်တော့ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်မိလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးတယောက်ဗျား။ ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့် ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေက အနက်ရောင်၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာက ဆယ်လ်မွန် ငါးဆားနယ်လို နီရဲနေတာပဲ။ နှာခေါင်းဖျားကလေးက ရမွှက်ရှိန်နဲ့ တဆတ်ဆတ် တုန်လို့ ရင်သား တွေကလဲ အယ်နေတာပဲဗျာ...”

မာဇလာကော့က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဝင်ပြီး ပြောသည်။

“အဲ... တဆိတ် ကိုယ် ဖြတ်မေးပါရစေ။ ရင်သားတွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ အဲ... နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံးအရောင်ကို မှောင်ရင် အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် မြင်နိုင်မှာလဲ”

သည်အခါ သူ အရှိုက်ထိသွားသည်ကို ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် မာဇလာကော့အား ခုံးဝေးရန်ကော ဟူသည့် သဘောဖြင့် လိုဘိုက်ကိုက အော်ရယ်လိုက်သည်။ မာဇလာကော့ ထောက်ကွက်က ရာဇိဗစ်ချ်ကိုပါ ခလုတ်တိုက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး လိုဘိုက်ကို အိပ်ရာဝင်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို အာမချောင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သစ္စာဆိုလိုက်သည်။

တပ်စခန်းတနေရာ ဘဝတာကို တလဲလဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်နေ့နှင့် ယမန်နေ့သည် အတူတူပင်။ ခုတလော ရာဇဝတ်ချီတယောက် အချစ်တွင် နစ်မြောနေသူတယောက်လို ခံစားလှုပ်ရှားနေ၏။ မနက်စောစော ရဲဘော်ကလေးဆွဲလာပေးသည့် ရေအေးအေးကို ခေါင်းလောင်းချိုးလိုက်သည်။ ဘဝတွင် အချစ်ဖြင့် ထုံမွမ်းနေသည့် အလှအပများကိုသာ ပြန်ပြောင်းသတိရ နေ၏။

ညပိုင်းတွင် အရာရှိများ စုပြီး အချစ်အကြောင်း၊ ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမ တို့အကြောင်း ပြောနေကြသည့်အခါ သူတို့အနားတွင် သွားထိုင်ပြီး သေသေ ချာချာ နားထောင်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲအကြောင်း နားထောင်နေသည့် စစ်သားအိုကြီး တယောက်နှင့် တူနေ သည်။

လိုဘိုက်ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်း အရာရှိတွေ ရွာထဲ သွားသောင်းကျန်းတော့ သူပါ လိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ နောင်တရပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေးကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ စိတ် ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။

အိပ်၍ မပျော်သော ညများတွင် ကလေးဘဝ ပြန်ရောက်သွားပြီး သူ့ကို ချစ်ကြသည့် မိဘတွေကို အောက်မေ့ တမ်းတနေချင်သည်။ သို့သော် အာရုံတွင် ပေါ်လာသည်က မိစတက်ကီရွာကလေး ဖြစ်နေတတ်၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်းပုကလေး ဖြစ်နေတတ်၏။ ဗွန်ရာဘက်နှင့် သူ့ဇနီး ဖြစ်နေတတ်၏။ ယူဂျင်း နီဇကရီနှင့် တူသည့် အမျိုးသမီးကြီး။ ပြီးတော့ ခပ်မှောင်မှောင် အခန်း။ ပြီး တော့ တံခါးကြားမှ ဝင်နေသည့် အလင်းတန်းကလေး။

ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် တပ်ထွက်ရပြန်သည်။ သည်တခါ တပ် အားလုံး မဟုတ်။ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲနှင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ တလမ်းလုံး စိတ်ကူးတွေယဉ် လိုက်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင် အိမ်ပြန်ရသလို ထင်မှတ်နေ ၏။

ကဏန်းတကောင်လို ဘေးတိုက်သွားသည့် မြင်းပုကလေးကို အရမ်း တွေ့ချင်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ပြန်မြင်ချင်လာသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲက မပါဘဲ ဧည့်ခံသည့် ဗွန်ရာဘက် မိသားစု။ ပြီးတော့ အမှောင်ခန်း။

ဒုတိယအသံက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။

“ချစ်စိတ်မွန်နေသူများ ဒီအတိုင်း ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ သူကလေးဆီ ကို မင်း သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်”

ဘယ်လိုသွားရပါမလဲ ဟူသည့် ပြဿနာက သူ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲစေသည်။ တွေ့ပါပြီတဲ့၊ ထိုအနမ်းကို သူ မေ့သွားလျှင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။

အဆိုးဆုံးကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ကို မတွေ့ရလည်း အဲဒီ အမှောင် ခန်းထဲ ဖြတ်လျှောက်ပြီး သူကလေးကို တမ်းတနေမယ်။

ညနေပိုင်း ရောက်သွားသည်။ အဖြူရောင်စစ်တန်းလျားနှင့် တူသည့် ဂိုဒေါင်တွေ၊ မြင်းဇောင်းတွေနှင့် ဘုရားကျောင်းကြီးကို ဟိုးအဝေး မိုးကုပ် စက်ပိုင်းဆီတွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ရင်တွေ ခုန်လာပြီ။

သူ့နောက်မှ စစ်ဗိုလ်တသိုက် ပြောစကားများကို သူ မကြားတော့။ သူ ဘာမျှ မသိတော့။ အဝေးတနေရာမှ တလက်လက် တောက်ပနေသည့် မြစ်ပြင်ဆီသို့သာ ငေးနေ၏။ ခိုငှက်များသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ဝေ့ကာ ဝဲကာ ပျံသန်းနေကြသည်ကို ဆည်းဆာနေခြည်တွင် လှမ်းမြင်နေရ၏။

သူ့မြင်းသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သွားနေလေပြီ။ ဟိုရောက် တော့ တပ်ထောက် သတင်းပို့နေသည်ကို နားထောင်ရင်း မြင်းပုလေးကို လည် တဆန့်ဆန့် မျှော်နေသည်။ အရာရှိအားလုံးကို ဖိတ်ဖို့ ဆက်သားအား ကျောပေါ် တင်လာမည့် ဗွန်ရာဘက်၏ ရယ်စရာ မြင်းပုကလေး။

တပ်ထောက်က ရွာထဲတွင် စခန်းချဖို့ အစီအစဉ်တွေကို ဖတ်ပြနေ သည်။ အရာရှိအချို့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရွာထဲဘက် လျှောက်သွားကြပြီ။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်မည့်သူ ပေါ်မလာ။

‘ငါတို့ ဒီကိုရောက်နေပြီ ဆိုတာ ရွာထဲက လူတွေဆီက ဗွန်ရာဘက် သတင်းရမှာပါ’ ဟု ရာဇဗိုလ်ချုပ် တွေးနေသည်။ တွေးရင်း သူ စတည်းချမည့် ဘန်ဂလိုကလေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ လျှောက်သွားရင်း သူ အံ့ဩနေသည်။ ဘာကြောင့်များ သူ့ရဲ့ဘော်၊ စစ်ဗိုလ်တွေ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းနေကြပါလိမ့်။ ရဲ့ဘော်ကလေးတွေ ဘာကြောင့် လက်ဖက်ရည်နှုပ်အိုးကို ဆူအောင် လုပ်နေ ကြပါလိမ့်။

ရာဇိဗစ်ချီတယောက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်၊ ထထိုင်လိုက်ဖြင့်။ မြင်းပုကလေးနှင့် ဗွန်ရာဘက်၏ ဆက်သားကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပြန်သည်။ သို့သော် အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ။ ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ပြန်သည်။ နာရီဝက်ကြာတော့ ထထိုင်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ခြံစည်းရိုးနားမှ ကွက်လပ်ထဲတွင် မှောင်မည်းနေသည်။ လူရိပ်သူရိပ်မတွေ့ရ။ မြစ်ဆိပ်သို့အဆင်း ဆင်ခြေလျှောလမ်းထိပ်တွင် ရဲဘော်သုံးယောက် ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ သူတို့က အလေးပြုကြသည်။ သူက တုံ့ပြန်အလေးပြုပြီး လျှောက်ခဲ့ဖူးသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လိုက်လာခဲ့သည်။

မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် နီစွေးစွေးအရောင် သန်းနေ၏။ လထွက်လာပြီ။ ရွာသူမကြီးနှစ်ယောက် မြစ်ဘက်မှ တက်လာပြီး စိုက်ခင်းတခုထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဂေါ်ဖီအရွက်ကောက်ရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားပြောနေကြသည်။ စိုက်ခင်း၏ တဖက်တွင် တထပ်တိုက်အိမ်ကလေးများ၏ အရိပ်မည်းမည်းတို့ကို ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်နေရ၏။

မြစ်ရိုးတလျှောက်မှ မြင်ကွင်းများက မေလတုန်းက အတိုင်းပင်။ လမ်းကလေးတွေ၊ ချုံပုတ်တွေ၊ ရေပြင်ပေါ်သို့ ငိုက်ယွန်းနေသည့် မိုးမခပင်တွေ။ အလွန် သတ္တိကောင်းသည့် တေးဆိုငှက်ကလေး၏ အသံကိုတော့ မကြားရပေ။ ပြီးတော့ ပေါ်ပလာနဲ့လည်း သင်းမနေတော့။

ပန်းခြံထဲ ရောက်တော့ တိတ်ဆိတ် မည်းမှောင်နေ၏။ အနားမှာ ရှိသည့် သစ်ဖြူပင်များ၏ ပင်စည်ကိုသာ မြင်ရ၏။ ပြီးတော့ လူသွားလမ်းကလေး၏ အစ။ ဤသည်တို့၏ ဟိုမှာဘက်တွင်တော့ ပကတိ အမှောင်ထု။

အသံဗလံတို့ကို ကြိုးစားပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ တစုံတရာကို မြင်ရန်းနိုး၊ အသံတမျိုးမျိုး ကြားရန်းနိုးနှင့် နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားသည်။ အကြောင်းမထူးသည်နှင့် လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။

မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိသားစု ရေချိုးဆိပ်တွင် တဲကလေးတလုံး တွေ့ရ၏။ တံတားကလေးပေါ်တွင် ဧရာမ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတွေ လှန်းထားသည်။ တံတားပေါ် တက်ပြီး တမိနစ်ခန့် တွေ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ထူထူကြီး တထည်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ မြစ်ရေကို ငိုကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ရေအလျဉ်သည် အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေ၏။ ရေချိုးဆိပ် တံတားကလေး၏ တိုင်တွေကို ဖြတ်စီးတော့ ဝဲကတော့ကလေးတွေ ဖြစ်ကာ မပီပိုးဝါး အသံတွေ ထွက်လာသည်။

လဝန်းနီနီသည် မြစ်တဖက် ရေပြင်တွင် ထင်ဟပ်စ ပြုပြီ။ ရေပြင်မှ လရိပ်ပေါ်တွင် လှိုင်းလေးတွေ ဖွေးကာ ဖွေးကာ ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ဖိုးလမင်း ၏ ပုံရိပ်ကို ရေလှိုင်းကလေးတွေက မလိုတမာ တစစီဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးနေ သည့် အလား။

‘တော်တော် မိုက်ရိုင်းကြတာပဲ။ တော်တော်ကို မိုက်ရိုင်းကြပါကလား’ တရိပ်ရိပ် စီးသွင်နေသည့် ရေပြင်ကို ရပ်ကြည့်ပြီး ရာဇိဗစ်ချ် တွေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့ သူ အားလုံးကို လက်လျှော့လိုက်ပြီ။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ထိုအနမ်းညကို လည်းကောင်း၊ မရေမရာ မျှော်လင့်ချက်များကို လည်းကောင်း ယခုတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်လာပြီ။ ဗွန်ရာဘက်ဆီမှ ဆက်သား ရောက်မလာသည်ကိုလည်း အံ့ဩစရာ မထင်တော့။ သူ့ကို မှားယွင်း စွာ နမ်းသွားလေသူ အမျိုးသမီးအား ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်တော့သည့် အဖြစ် ကိုလည်း ဆန်းသည် မထင်တော့။ ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူ့ကို ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံမှ အဖြစ်ဆန်းဟု ဆိုရတော့မည်။

သည်ရေတွေ ဘယ်ကို စီးသွားနေတာပါလိမ့်၊ ဘာအတွက် စီးဆင်း နေတာပါလိမ့်။ စီးဆင်းနေပုံကတော့ မေလတုန်းက အတိုင်းပင်။ မေလတုန်းက စီးဆင်းသွားသည့် ရေများသည် မြစ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ထိုမှတဆင့် ပင်လယ် ထဲသို့ ဆက်လက် စီးဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ရေတို့သည် အခိုးအငွေ့ ဖြစ်ကာ မိုးရွာချပြန်၏။ ဒါဆိုလျှင် ယခု သူ့ရှေ့မှ ရေတွေက သည်က စီးသွား သည့် ရေတွေပဲလား။ ခု သည်ရေတွေ ဘယ်ကို စီးသွားနေတာလဲ၊ ဘာအတွက် စီးနေတာလဲ။

လောကကြီးရော ဘဝတခုလုံးပါ ရှုပ်ထွေးလွန်းပါကလား။ ငါ့ကို သရော် လှောင်ပြောင်နေတာများလား။ ရေပြင်မှ မျက်နှာလွဲပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။

ကံကြမ္မာက သူ့ကို မတော်တဆ ထိကပါး ရိကပါး လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ခုတော့ ရာဇိဗစ်ချ် သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။ သူ့စိမ်းမိန်းမတယောက်

mgyle.com

ကို သူယောင်မယ်လို ဖန်ဆင်းပြီး သူ့ကို 'နှောက်' လိုက်ခြင်းပင်။ သည်တနေ့လုံး မက်ခဲ့သည့် နွေလယ်အိပ်မက်များအကြောင်း စဉ်းစားမိသည့်အခါ ဘဝသည် ရိုးပြတ်လယ်တောလို ခြောက်သွေ့လှကြောင်း တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ အရောင် အဆင်း ကင်းမဲ့လှသည်။ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ယာယီစခန်း ကို ပြန်ရောက်တော့ အရာရှိတွေ တယောက်မှ မရှိကြ။ သူ့ရဲဘော်ကလေးက ပြောပြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ထရက်ကင် ဆိုလား... အဲဒီ အိမ်ကတဲ့၊ မြင်းစီး ဆက်သားတယောက် ရောက်လာတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ လာဖိတ်တာတဲ့၊ အားလုံး အဲဒီကို သွားကြတယ်ခင်ဗျ”

ရုတ်တရက် ရာဇိဗစ်ချ် ပျော်သွားသည်။ သို့သော် သည်ပျော်ရွှင်မှုကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ကံကြမ္မာကို ကျိန်ဆဲလိုက်၏။ ဗွန်ရာဘက်၏အိမ်သို့ လိုက်မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိလေသည် (A Visit to Friends)

တနေ့မနက်တွင် စာတစောင် ရောက်လာသည်။

ကုဇမင်ကီ၊ ဇွန် ၇ ရက်

ချစ်သော မစ်ရှာ...

မင်းက တို့ကို လုံးလုံးမေ့နေတာကိုး၊ မကြာခင် အလည်
လာခဲ့ပါဦး။ မင်းကို တို့အားလုံး အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ ဒီနေ့ပဲ
ထွက်ခဲ့ပါလားကွာ၊ တို့မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်လူကြီးမင်းလေး
ရယ်။ ခူးထောက် တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းရဲ့ ရွန်းလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်း
ကလေးကို တို့များဆီ လာပြပါဦးကွယ်။

မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေကြတဲ့...

'တာ' နှင့် 'ဗာ'

ပေါ့ဂိုရင်ဆီ ရောက်လာသည့် စာမှာ သူ့ကိုယ်သူ 'တာ' ဟူ၍ အတို
ကောက် နာမည်ပေးထားသည့် တာယာနာလိုဆက်ပ် ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်
ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်က ဖြစ်၏။ ကုဇမင်ကီတွင် နေခဲ့စဉ်ကတည်းက သူ့ကို

သည်လို ခေါ်ခဲ့ကြကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရနေ၏။ ဒါပေမဲ့ 'ဗာ' က ဘယ်သူ ပါလိမ့်။ သတိရပြီ။ သူနှင့် စကားတွေ ရှည်လျားစွာ ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ။ ပျော်ပျော် နေတတ်သည့် အရယ်သန်သူကလေး။ တဆက်တည်း အတိတ်ကဏ္ဍလေး တခု ပေါ်လာသည်။ အချစ်ဇာတ်လမ်း နုနုကလေးများ။ ညနေခင်းတွင် လမ်းလျှောက် ခဲ့ပုံများ။ ကုမင်ကီတွင် နေခဲ့စဉ်က အိမ်နီးနားချင်း ပျိုပျိုအိုအိုများ။ မျက်နှာ တခုကို ဝီဝီပြင်ပြင် သတိရလာသည်။ ထက်မြက်ပြီး ပွင့်လင်းချိုသာသည့် မျက်နှာ ကလေး။ မွဲယင်ချေးကလေး သဲ့သဲ့နှင့်။ သစ်ချသီးရောင် ဆံပင်နှင့် လိုက်ဖက် လှ၏။ သူကား တာယာနာ၏ သူငယ်ချင်း ဗာဗရာပါဗလိုနာ ဆိုသူကလေး ဖြစ် ပါသည်။

ဗာဗရာက ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားပြီးပြီ။ တူလာ၏ အနောက်ဘက်မှ စက်ရုံ တရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေပြီ။ ခုတော့ ကုမင်ကီတွင် ရောက်နေပုံ ရ၏။

ပေါ့ဂိုရင်တယောက် အတိတ်တွင် နစ်မြောသွားလေပြီ။

ဪ... ဗာဗရာ၊ ဗာဗရာ။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် ကောင်မလေး။

တာယာနာ၊ ဗာဗရာနှင့် သူတို့ သုံးယောက်မှာ ရွယ်တူတန်းတူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် အပျိုဖားဖား ဖြစ်နေ ချိန်တွင် သူက ကျောင်းသားကလေးဘဝတွင်ပင် ရှိသေးသည်။ သူ့ကို သူတို့ နှစ်ယောက်က ချာတိတ်ကလေးလို သဘောထားကြသည်။ ရှေ့နေတယောက် ဖြစ်လာပြီး ဆံစကလေးများ အဖြူရောင်သန်းလာသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် က သူ့ကို သူငယ်နှစ်စားကလေးလို သဘောထားနေကြတုန်းပင်။ ဘဝအတွေ့ အကြုံ ဘာမျှ မရှိဘူးဟု ပြောနေကြတုန်းပင်။

သူတို့ကို သူက ခင်သည်။ အတော်ခင်သည်။ သူတို့အကြောင်း စဉ်းစားလျှင် ပျော်ရွှင်သင့်သည်ထက်ပင် ပို၍ ပျော်ရွှင်သလို ဖြစ်ရ၏။ ယနေ့ သူတို့ဘဝ အခြေအနေကို သူ သိပ်မသိတော့ပေ။ သူတို့နှင့် လုံးဝနီးပါး အဆက်ပြတ်နေပြီ။ ခု သူတို့ရေးလာသည့် ခပ်နောက်နောက် စာတိုကလေး သည် သူ့အတွက် အံ့ဩစရာ အထူးအဆန်းတခု ဖြစ်နေ၏။ သည်စာကို အချိန် အတော်ယူပြီး ရေးပုံရသည်။ ပြီးတော့ အတော်အားစိုက်ပြီး ရေးရပုံ။

တာယာနာသည် စာရေးနေချိန်တွင် သူ့ယောက်ျား ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချို လိုဆက်ဗ်က နောက်မှ ရပ်ကြည့်နေလိမ့်မည်။ တာယာနာသည် သူပိုင်သမျှ

ပစ္စည်းအားလုံး၊ မြေတွေ၊ သစ်တောတွေနှင့် အိမ်ပါ ယောက်ျားကို တင်တောင်း သည့် အနေဖြင့် ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ်လိုဆက်စ် ဆိုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်လက်ကို ဝကွက်၍ အပ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ပစ္စည်းအားလုံး ဘဏ်၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက် နေပြီ။ ဘဏ်သို့ ငွေသွင်းရမည့်အချိန် ရောက်တိုင်း ဥပဒေကြောင်းအရ ရွှေဆိုင်း ဖို့၊ ရှောင်ကွင်းဖို့ ပေါ့ဂိုရင်ထံ အကူအညီတောင်းတတ်သည်။ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် တွင်တော့ ငွေကြေးအကူအညီပါ တောင်းဖူးသည်။ ခု အခြေအနေ ကြည့်ရတာ သည်အကြိမ်လည်း သူတို့ သူ့ကို လိုအပ်နေပြန်ပြီ ထင်သည်။ အကြံဉာဏ်လား၊ ငွေလား တခုခု ဖြစ်မည်။

သူ့အနေဖြင့်တော့ ကုမေဏီကို ဟိုတုန်းကလောက် သံယောဇဉ် မရှိတော့ပေ။ အရင်ကလို ပျော်စရာကောင်းသည် မထင်တော့ပေ။

ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံများ၊ ကြည်နူးမြူးပျော်သံများ၊ လရောင်ရွန်းမြ သော ရင်ခုန်ချင်စရာညများ ပျောက်ကွယ် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။ လေနှင့်အတူ လွင့်ပြယ်ကြလေပြီ။

အသိသာဆုံးမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းသည် သူတို့ အားလုံးထံမှ ထွက်ခွာ သွားခြင်းပင်။ သူ့အတွက်မူ ပြန်လည်သတိရစရာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိတ်ကဏ္ဍ လေး တခုသာ ဖြစ်၏။ သည့်ထက် ဘာမျှ မပို။

‘တာ’နှင့် ‘ဗာ’ တို့အပြင် ‘နာ’ ကလေးလည်း ရှိသေး၏။ တာယာနာ ညီမ၊ နာဒီဒေါ။ အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုဖြင့် သူနှင့် ပေးစားကြသည်။ နာဒီဒေါကလေး မျက်စိအောက်တွင် ကြီးလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ် ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက မျှော်လင့်နေကြသည်။

သူကလည်း နာဒီဒေါကလေးကို သဘောကျသည်။ နောက်ပိုင်း ချစ် လာသည်။ တချိန်ချိန်တွင် ချစ်ရေးဆိုမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ခု နာဒီဒေါ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီ။ လက်မထပ်ဖြစ်သေး။

စာကလေးကို ပြန်ဖတ်ရင်း ရှက်သလိုလို ဖြစ်လာပြီး စဉ်းစားမိသည်။ အင်း... ဒီလိုဖြစ်လာတာ ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ မသွားပြန်ရင် လည်း သူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြဦးမည်။

လိုဆက်စ်မိသားစုတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေသည့်အတွက် စိတ်ထဲ လေးလံ နေသည်။ အခန်းထဲတွင် လူးလာခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အတိတ်ဇာတ်လမ်း

ကို တနံတလျား စဉ်းစားပြီး သွားလည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သုံးရက်လောက် ပေါ့။ အလုပ်က ခွင့်ယူပြီး သွားရမည်။ ဒါမှ စိတ်ထဲ ပေါ့သွားမည် ထင်သည်။ အနည်းဆုံး လာမည့် နွေရက်အထိပေါ့။

နေ့လယ်စာ စားပြီးတော့ ဘရက်ဘူတာရုံသို့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ မော်စကိုမှ ကုမင်ကီသို့ ရထားခရီးမှာ နှစ်နာရီ ကြာသည်။ ဘူတာရုံမှ မြင်း လှည်းနှင့်သွားပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာလျှင် တာယာနာပိုင် သစ်တောတွေကို တွေ့ရမည်။ သစ်တောထဲတွင် နွေရာသီအနားယူစခန်း ရိပ်သာသုံးလုံးကို တွေ့ရမည်။ ခပ်မြင့်မြင့် အဆောက်အအုံများ ဖြစ်၏။ တလုံးမျှ အပြီးမသတ်။ (သူတို့လက်ထပ်ပြီး နောက်တနှစ်တွင် သည်လုပ်ငန်းကို သူ စလုပ်ခြင်း ဖြစ် ၏။)

သည်လုပ်ငန်းကြောင့် သူ ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ တည်းခိုလုပ်ငန်း ဖြစ်၍ ဌာနဆိုင်ရာတွေနှင့် ဆက်ဆံရသည်။ မော်စကိုသို့ ခဏခဏ သွားရသည်။ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်တွင် တည်းသည်။ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသည်။

ပေါ့ဂိုရင်သည် သူကိုယ်တိုင် အရက်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ရံခါ များသွား တတ်သေး၏။ မိန်းမကိစ္စတွင်လည်း ကင်းသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူသည် ဣတ္ထိယတို့နှင့်ဆိုလျှင် သွေးအေးသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ မပျော်မိ။ ဘယ်သူနှင့်မျှ မပျော်မိ။ မိန်းမတွေကို ခံတွင်းတွေ့သူများအား သူ နားမလည်။ စိတ်ပျက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ချစ်လို့ယူထားသည့် အိမ်သူသက်ထား ရှိလျက် သားနှင့် အပြင်မှာ အပျော်ရှာသူများကို သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ သည်လို လူစားများကို သူ လုံးဝမကြိုက်။ မသန်ရှင်းသူများဟု စိတ်ထဲ ထင်၏။

ထို့ကြောင့် ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ်လိုဆက်စ် ဆိုသူကို သူက အထင်မကြီး။ ခပ်ချာချာ၊ ခပ်ပျင်းပျင်းလူ၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ တခါ နှစ်ခါ သူနှင့် ဆုံဖူးသည်။ စိတ်ပျက်လို့မဆုံး ဖြစ်သွား၏။

သစ်တောထဲက ထွက်ထွက်ချင်း နာဒီဒေါနှင့် ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ်တို့ နှစ်ယောက်က ထွက်ကြိုနေသည်။

“ကိုယ့်လူရာ၊ နေနိုင်လိုက်တာကွာ။ ဒီကလူတွေကို လုံးလုံး မေ့ထား လိုက်ပြီလား။”

သူက ပွေ့ဖက်ပြီး သုံးကြိမ်သုံးခါ နမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကို သိုင်းဖက်ကာ ပြောသေးသည်။

“စိမ်းကားလှချေလား ကိုယ့်လူရယ်”

လူက ရုပ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ နှာခေါင်းကြီးကြီး။ မုတ်ဆိတ်အချွန်ကလေး ထားသေး၏။ ရုရှားလူမျိုးမှန်း သိအောင် ဆံပင်ကို တဖက်တည်း ခွဲထားသည်။ စကားပြောလျှင် တဖက်သားမျက်နှာနား ကပ်ပြီး အာဇွေတွေ တထောင်းထောင်း ထွက်အောင် ပြောတတ်သည်။ စကားမပြောလျှင် နှာခေါင်းမှ အသက်ရှူသံက ဖားဖိုကြီးအတိုင်းပင်။

ပုံမကျပန်းမကျ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အမြဲ စိတ်ပျက်နေသူ ဖြစ်၏။ လူက လေထိုးထားသည့် အရုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီး အသက်ဝဝရှူဖို့ ရင်ကို ချီရ သေးသည်။ ထိုအခါ ပိုပြီး ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးပုံစံ ပေါက်လာ၏။

သူ့ခယ်မကလေး နာဒီဒေါက သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။ သေးသေး သွယ်သွယ်၊ နုနုနယ်နယ်ကလေး။ ကိုယ်နေဟန် သွယ်လျလျနှင့် မျက်နှာ ကလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ နုနုဖပ်ဖပ်။ ကြင်နာတတ်ပုံ ရသော ချစ်စဖွယ် မျက်ဝန်းနက်များက ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့။ သူကလေး ဘယ်လောက် လှသည်ကို ပေါ့ဂိုရင် အကဲမဖြတ်တတ်။ သူ ဒီက ထွက်သွားတုန်းက နာဒီဒေါမှာ ကလေး သာသာအရွယ် ဖြစ်သည်။ ခု အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပုံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး သည်ကလေးမကို ဘယ်လို မြင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

အဖြူရောင်လည်ဟိုက်အင်္ကျီ ဝတ်ထား၍ လည်တိုင်ကြော့ကြော့က ပို၍ ပေါ်လွင်နေ၏။ သူ လုံးဝ မထင်မှတ်သည့် အနေအထားမျိုး။ စိတ်ထဲတွင် အနေရကျပ်သလို ဖြစ်သွား၏။

“နာဒီဒေါတို့ညီအစ်မ အစ်ကိုကို မနက်ကတည်းက မျှော်နေကြတာ။ ဗာဗရာလဲ ရောက်နေတယ်။ သူကလဲ အရမ်း တွေ့ချင်နေတာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဘဲ ရယ်နေသည်။ အရမ်းပျော်နေသည့် အသံမျိုးကလေးက ရယ်သံနှင့် ရောပြီး လွင်နေသည်။ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားပုံ ရ၏။ နေရောင်အောက်မှ သစ်တော၊ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် ဂျုံခင်းများ၊ ကွဲကွာနေတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်အလှကို ပေါ့ဂိုရင် ငေးကြည့်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလေးမကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သူ စကားစသည်။

“ကိုယ် သုံးရက်လောက် နေနိုင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ် မရောက်ဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး နာဒီဒေါ။ မော်စကိုက ခွာလို့ကို မရဘူးကွာ။ အလုပ်က အဲဒီလောက် များတာ”

“ကိုယ်တို့ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာ မေ့နေတာကတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

ဆာဂျေဆဂျီယစ်ချ်က ခပ်ရွှင်ရွှင်လေသံဖြင့် သူ့ကို အပြစ်တင်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖျောက်တီးကာ ပြင်သစ်လို ပြောသေး၏။

“ဘယ်တော့မှ ဘဝဆိုတာ မရနိုင်ပါ” တဲ့။

ဘာမှန်းမသိ။ ဒါကလည်း သူ့အကျင့်။ အဆက်အစပ်မရှိ လျှောက်ပြောတတ်၏။ ပြီးတော့ လက်ဖျောက် ဆက်တီးနေသေး၏။ ဘာမှန်းမသိသည့် သူ့အကျင့်တွေ ရှိသေးသည်။ တယောက်ယောက် စကားပြောလျှင် သူ့လေသံကို လိုက်တုပြီး ပြောတတ်၏။ မျက်လုံးကြီး ကလယ်ကလယ် လုပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် ဆံပင်ကို နောက်လှန်သပ်လိုက်လျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းသားဟန် လုပ်ပြီ ဆိုလျှင် သူ မနေ့ညက ရုပ်ရှင်ကြည့်လာပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ညစာစားပွဲ တခုခုတွင် မိန့်ခွန်းတမျိုးမျိုးကို နားထောင်လာခဲ့ရပြီ ဆိုသည်မှာ သေချာနေ၏။

ခုတော့ ခြေလှမ်းစိပ်စိပ် လှမ်းပြီး သူ လျှောက်လိုက်လာနေသည်။ ခူးတွေက ခပ်ခွင်ခွင်။ လေးဖက်နာရောဂါသည် လျှောက်သလို လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တယောက်ယောက်ဆီက တမျိုးမျိုး အတုခိုးရမှ။ ဒါက သူ့အကျင့်။

နာဒီဒေါက ဝင်ပြောသည်။

“သိလား အစ်ကို၊ တာယာနာက အစ်ကို မလာဘူး ထင်နေတာ။ ဘာပြုလို့ အဲဒီလို ဇွတ်ကြီး ယုံနေကြမှန်း မသိဘူး။ ဒီရထားနဲ့ ပါကို ပါလာမယ်လို့ နာဒီက တကယ်ယုံနေတာ”

“ဘယ်တော့မှ ဘဝဆိုတာ မရနိုင်ပါ”

ဆာဂျေ တစခန်းထခြင်း ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သူ့ကို ဝရန်တာဇဉ်ခန်းတွင် စောင့်ကြိုနေကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်က သူ ပျော်ခဲ့သည့် နေရာ။ သည်တုန်းက သူ့ဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် တက္ကသိုလ် တက်နေရသည့် ကျောင်းသားဘဝ။ ဪ... ခုမှ သတိရသည်။ အဲဒီတုန်းက နာဒီဒေါကို သူ သင်္ချာနှင့် သမိုင်း သင်ပေးခဲ့တာပဲ။ သည်အတွက် ကျူးရှင်ခမှာ သူတို့အိမ်တွင် အခမဲ့ နေရသည်။ စားရသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံဖြင့် တာယာနာ ဖြေသည်။
 “အခြေအနေတွေကတော့ တခုမှ မကောင်းဘူး မစ်ရှာ။ ရှေ့လျှောက် ဆိုးသထက် ဆိုးလာမလား ဆိုတာ မတွေးရဲအောင်ဘဲ”
 ပြောနေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ထလျှောက်သည်။

“ဒီအိမ်ကြီးကို လေလံတင် ရောင်းရတော့မယ် မစ်ရှာ။ ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့မှာ လေလံပွဲ လုပ်မယ်။ ကြော်ငြာတွေ နေရာတကာမှာ လိုက်ကပ် ပြီးပြီ။ အိမ်ကို လာကြည့်ကြတယ်။ တခန်းဝင် တခန်းထွက်ပဲ၊ တာယာနာ အခန်းလဲ ချမ်းသာမပေးကြဘူး။ သူတို့ဘက်က တရားဝင် အခွင့်အရေး ရှိတယ် လေ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ အစော်ကားခံရသလိုပဲ။ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲနော်၊ ပိုက်ဆံမှ မရှိတော့တာဘဲ။ ချေးစရာ ငှားစရာလဲ ဘယ်သူမှ မကျန်တော့ဘူး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ တုန်လှုပ်စရာ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲ”

အခန်းအလယ်တွင် သူ ရပ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဆက်ပြောတော့ အသံတွေ တုန်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကုဇမင်ကီကတော့ ဘယ်မှ မပြောင်းဘူး။ ကျိန်ပြောမယ်၊ သမီးလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ဆုံးရပါစေရဲ့၊ ကုဇမင်ကီက မပြောင်းဘူး။ ဒီမှာ မွေးပြီး ဒီမှာ ကြီးလာတာ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရရင် ရှက်တာနဲ့ သေမှာပဲ မစ်ရှာ”

“မင်းက အဆိုးမြင်လွန်းပါတယ် တာယာနာ၊ တမျိုးတဖုံ ဖြစ်လာ နိုင်ပါသေးတယ်။ မင်းအမျိုးသား အလုပ်တခုခု ရနိုင်ပါတယ်။ အဆင်ပြေနိုင် ပါသေးတယ်ကွာ။ ဘဝသစ်တခု...”

ပေါ့ဂိုရင် စကားမဆုံးမီ တာယာနာက အော်ပြောသည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မစ်ရှာ”

သူ့အမူအရာက ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါ မိန်းမချောတယောက် ဖြစ်လာ သည်။ ယောက်ျားနှင့် ကလေးတွေကို ထိလျှင် တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ပုံစံမျိုး။ သူ့ မျက်နှာထား ဒီလောက်တင်းတာ ပေါ့ဂိုရင် တခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ဘဝသစ်... ဟုတ်လား။ ဆာဂျေ အလုပ်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ မစ်ရှာ။ အခွန်အင်စပက်တော်ရာထူး ရမယ်တဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ သိလား၊ ယူဖာမှာတဲ့။ ကိစ္စ

မရှိဘူး၊ သွားရမှာ ဆိုက်ဘေးရီးယားဖြစ်ဖြစ် လိုက်မယ်။ ဆယ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆယ် နေဖို့တောင် စိတ်ကူးထားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ကုမင်ကီကိုတော့ ပြန်လာမှာပဲ။ ကုမင်ကီဟာ ကိုယ့်ဘဝပဲ”

ဗာဗရာက ခုမှ ဝင်ပြောသည်။

“မစ်ရှာ... မင်းက ရှေ့နေပဲ တို့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ နည်းလေး လမ်းလေး ရှာပေးပါကွာ”

ခိုင်လုံသော အထောက်အထားနှင့် ဖြေစရာ တခုပဲ ရှိပါသည်။ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရုံပင်။ သို့သော် ပေါ့ဂိုရင် သည်လို မပြောရက်ပါ။

“အင်း... စဉ်းစားရမှာပေါ့လေ။ ကိုယ့်ကို စဉ်းစားဖို့တော့ အချိန်ပေး ကြပါ”

ပေါ့ဂိုရင်သည် ဘဝနှစ်ခုတွင် နေနေသည့် လူတယောက် ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေတယောက် အနေဖြင့် အလွန် အကျည်းတန်၊ အရပ်ဆိုးသည့် အမှုအခင်း များကို ကိုင်တွယ်ရသည်။ တရားရုံးတွင်ရော အမှုသည်များနှင့်ပါ စကား ပြောရာတွင် သူ့အမြင်ကို ခုံခုံထည်ထည်၊ တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ သို့သော် သူ့ ပင်ကိုဘဝတွင်ကား အပေါင်းအသင်းများ၊ မိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် ဆိုလျှင် ရှက်တတ်သည်။ ထိလွယ် ခိုက်လွယ် ခံစားလွယ်တတ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိ။ အသေးအဖွဲလေးကစ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်တတ်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ။ သူ့အနားတွင် နာဒီဒေါ ထိုင်နေသည်ကို စိတ်ထဲ က မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။ လည်ဟိုက်ထားသည့် ဘလောက်စ်ကို သဘော မတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စကားဝိုင်းကို စိတ်မပါတော့ဘဲ ချက်ချင်း အိမ်ပြန် ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။

မနှစ်တုန်းက မော်စကို အပျော်အိမ် တအိမ်တွင် ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ် နှင့် သွားတိုးသည်။ ခု တာယာနာ ရှေ့တွင် သူ့ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်နေ၏။ သူ့ ကိုယ်သူ သစ္စာမစောင့်စည်းသူ၊ တာဝန်မဲ့သူ တယောက်လို ခံစားနေရ၏။

သည်နေ့ ကုမင်ကီ စကားဝိုင်းသည် သူ့အတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အခက်ခဲဆုံး ပြဿနာကြီး ဖြစ်နေသည်။

တရားသူကြီးတွေ၊ ဂျူရီလူကြီးတွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရ ခက်သော မေးခွန်းများ၊ စကားလုံးများနှင့် သူ့ အကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်၏။ လွယ်လွယ်

ဖြေရှင်းနိုင်၏။ သို့သော် သူ့ဘဝပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍မူ အမြဲ ဦးနှောက် ခြောက်နေတတ်သည်။

တာယာနာ စကားဆက်သည်။

“မစ်ရှာ၊ မင်းဟာ ကိုယ်တို့မိသားစုဝင်လို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းကို အားလုံး ချစ်ကြတယ်။ ကိုယ် အပွင့်လင်းဆုံး ပြောမယ်။ အားလုံးက မင်းကိုပဲ အားကိုး နေကြတယ်။ ကဲ... တုဏှိဘာဝေ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်သူ့ကို လှမ်းအကူအညီ တောင်းရမလဲ။ ဒါမှမဟုတ် အချိန်ရှိတုန်း နာဒီဒေဒါ ကို နာမည်ပြောင်းပေးလို့ ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဗာဗရာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“တို့ကို မင်းပဲ ကယ်မယ့်လူ ရှိတယ် မစ်ရှာ” ဟု အစချီပြီး ဗာဗရာ ကလည်း စစ်ကူဝင်လာသည်။

“မင်းက သိပ်တော်ပါတယ်။ ဘဝအတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိသေးပေမယ့် မင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်။ အတတ်ပညာ ရှိတယ်။ တာယာနာ့ကို မင်း မကယ် နိုင်ရင် ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး။ မင်း လုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား မစ်ရှာ”

“ကိုယ် စဉ်းစားပါရစေဦး ဗာဗရာ၊ တခုခု အဖြေထွက်လာကောင်း ပါရဲ့”

ပန်းခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ကွင်းထဲ ဆက် လျှောက်သည်။ ဆာဂျေဆဂျီယစ်ချ်ပါ ပါလာ၏။ ပေါ့ဂိုရင်ကို လက်တွဲပြီး မိန်းကလေးတွေ ရှေ့မှ သွက်သွက်လျှောက်နေသည်။ သူနှင့် တခုခု နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်နေမှန်း သိသာနေသည်။ သူ့ဒုက္ခတွေ ရင်ဖွင့်တော့မည် ထင်၏။ သူနှင့် တွဲလျှောက်ရသည်မှာ ဒုက္ခကြီးလှသည်။ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ဖက်နမ်းသည်။ တခါနမ်းလျှင် သုံးကြိမ်။ လက်ချင်းတွဲလိုက်၊ ခါးဖက်လိုက်နှင့်၊ အဆိုးဆုံးက မျက်နှာချင်းကပ်ပြီး စကားပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့တကိုယ်လုံး အချိုရည် လောင်းထားသည့်အလား။ အနားတိုးလာ လျှင် လူချင်းကပ်နေမလား အောက်မေ့ရ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပေါ့ဂိုရင် ထံမှ တစုံတခု လိုချင်နေကြောင်း သိသာနေ၏။ လိုချင်သည်ကို ဖွင့်ပြောတော့မည် တကဲကဲ လုပ်နေပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် အနီးကပ် အချိန်ခံထားရသလို ဖြစ်နေ၏။

နေဝင်သွားသဖြင့် မှောင်စပြုလာပြီ။ မီးစိမ်းနှင့် မီးနီရောင်များ ရထား လမ်းတလျှောက် ဟိုမှာ သည်မှာ ပေါ်လာ၏။ ဗာဗရာက အချက်ပြ မီးတိုင်များ

ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခဏ တွေ့ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ကဗျာတပုဒ် ကောက်ရွတ်တော့
၏။

“သံလမ်းများ

အကွေ့အကောက်မပါဘဲ ဖြောင့်တန်းလျက်

သစ်တောကိုဖြတ်ကာ

တယ်လီဖုန်းတိုင်များ၊ တံတားများကိုဖြတ်ကာ

လမ်းဘေးတဖက်တချက် မြက်ခင်းထဲမှာ

များစွာသော

ရုရှားလုပ်သားတို့ရဲ့ အလောင်းများ

မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြ”

ပြီးတော့ ဘာပါလိမ့်၊ ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ အဲ.. ရပြီ။

“ပြင်းပြတဲ့ အပူရှိန်အောက်မှာ၊

သွေးခဲစေတဲ့ ဆောင်းမှာ၊

ငါတို့တတွေ

ခါးကုန်းပြီး.....”

ဗာဗရာသည် အောင်မြင်သည့် အသံဖြင့် ဌာန်၊ ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်
နေသည်။ ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ကဗျာဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်
တွေ တလက်လက် ဥလာသည်။ တချိန်က ဗာဗရာပုံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဆေး
ကျောင်းသူ ဗာဗရာ...။ ပေါ့ဂိုရင် အတိတ်သို့ လွင့်မျောသွား၏။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝက သူ့ကိုယ်တိုင် ကဗျာတွေ အများကြီး အလွတ်ရခဲ့ပြီး ရွတ်ဆို
ဖို့ ဝါသနာပါခဲ့သည်။

“ကုန်းရုန်းတူးဆွ နေရငြားလည်း

သူ၏ဦးခေါင်းကား မညွတ်။

ယခင်အတိုင်း

တိတ်ဆိတ်စွာ သုန်မှုန်လျက်...”

ဗာဗရာ ရှေ့ဆက် မရတော့ပေ။ ရပ်လိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။
အားလျော့အားငယ်စွာ ပြုံးလျက်။ သူ့အသံကို အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်ကလေး
များက နားထောင်ကာ ဝမ်းနည်းနေဘိသို့ ရှိ၏။

“ရှေ့လျှောက် မရတော့ဘူးဟေ့”

ပေါ့ဂိုရင်က မှတ်မိသည်။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စွဲနေသည့် ကဗျာကိုး...။ နူးညံ့သည့် အသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး သူ ဆက်ရွတ်သည်။

“ရှုရှားအလုပ်သမားသည်
သေမင်းတမန်လမ်းတွင်
အပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းခဲ့သည်။
သို့သော်...
သူသည် မသေ၊
အသက်ရှင်ကျန်အောင် နေခဲ့
သည်သွေးလမ်းပေါ်မှာ
သူ့မျက်ခုံးပေါ်မှ ချွေးပေါက်များ
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက....”

ဗာဗရာ ခေါင်းထဲကို ကျန်သည့်အပိုဒ်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ ဆက်ရွတ်သည်။

“ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက
အဲဒီအထဲ
မင်းလည်း မပါ၊ ငါလည်း မပါ
ဒါပေမဲ့
မဟာနေ့မြတ်ကို ဖြတ်သန်းဖို့
ငါတို့...
အသက်ရှင်နေဦးမယ်။”

ဗာဗရာက အားရပါးရ ရွတ်ဆိုပြီး သူ့ပခုံးကို တအားပုတ်လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ညစာခိုင်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ်က ခပ်အေးအေး အမူအရာဖြင့် လက်သုတ်ပဝါကို အကျီကော်လာ ထဲ ထိုးထည့်သည်။ ဘယ်သူ့ဆီက အတုခိုးသည့်အကျင့်လည်း မသိ။

“ကဲ... နည်းနည်း ချကြရအောင်”

ပြောပြီး သူ့ခွက်နှင့် ပေါ့ဂိုရင်၏ခွက်ထဲသို့ ဗောဒကာ လောင်းထည့်သည်။

“ကိုယ်တို့ခေတ်တုန်းကတော့ ကျောင်းသားတိုင်း သောက်ကြတာပဲ။ တို့လူတွေက အပြောအဟောလဲ ကောင်းတယ်။ ပြောတိုင်းလဲ လုပ်တယ်။ ကဲ... ရဲဘော်၊ ကိုယ့်လူအတွက် ကိုယ် သောက်မယ်။ လက်တွေ့မပါတဲ့ စိတ်ဝါဒီတွေ ကျဆုံးပါစေ။ ကျားသစ်ဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အစက်အပြောက်တွေ ဖျောက်လို့ ရမလား”

စားသောက်နေသည့် တချိန်လုံး တာယာနာက သူ့ယောက်ျားကို အကြင်နာမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။ စားတာရော သောက်တာပါ များသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ တာယာနာက သူ့ယောက်ျား ပျက်စီးရသည်မှာ မိန်းမတွေကြောင့်ဟု ထင်နေသည်။

သူ့ယောက်ျားတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် စွဲလမ်းမက်မောစရာတွေ ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ တပြိုင်တည်းတွင် သည်အရည်အချင်းများကို သူ စိတ်ပျက် နေသည်။

နာဒီဒေါနှင့် ဗာဗရာကလည်း ဆာဂျေအပေါ် ကရုဏာသက်နေကြ သည်။ ရုတ်တရက် ထပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

သူ ဒုတိယခွက် ထပ်ဖြည့်မည် လုပ်တော့ ဗာဗရာက လေသံမာမာ ဖြင့် ဟန့်သည်။

“ဆာဂျေ တန်ဆေး လွန်ဘေးနော်၊ အရမ်းမူးလွယ်တာပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆို ရှင် အရက်စွဲတော့မယ်။ တာယာနာ၊ ဗေဒဂါပုလင်း သိမ်းခိုင်းလိုက်”

ခြုံပြောရလျှင် ဆာဂျေ၊ ဆဂျီယစ်ချ်သည် မြာစွံသူတဦး ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေက သူ အရပ်အမောင်းကောင်းတာ၊ အားကောင်းမောင်းသန် ရှိတာ ကို သဘောကျကြသည်။ သူ မပြေလည်တာကို ကရုဏာဖြစ်ကြသည်။ သူ အသုံးအဖြုန်းကြီးလို့သည်ဘဝရောက်ရတာဟု ဆိုကြသည်။ သူ အပေးအကမ်း ရက်ရောလွန်းလို့ သည်လိုဖြစ်သွားတာဟု ပြောကြသည်။ သူ လက်တွေ့မကျ တာကိုတော့ အတွေးအမြင်သမား ဖြစ်နေလို့ဟု ကောက်ချက်ချကြသည်။ သူတို့ အမြင်တွင် သူသည် ရိုးသားသူတယောက် ဖြစ်သည်။ လူတွေနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်အောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခွင်ကျအောင် မနေတတ်သည့်အတွက် သူ့တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပြေလည်ခဲ့ခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်

သည်။ သို့သော် သူတို့က သူ့ကို လုံးဝ ယုံကြည်ကြသည်။ လေးစား ခင်မင်ကြသည်။ မတန်မရာ မြောက်ပင့်ကြသည်။ ဤသည်တို့က သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကြာတော့ ဒါတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် အဟုတ် ထင်လာ၏။ ပျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ထင်လာ၏။

“ကဲ... လုပ်စမ်းပါ။ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား။”

တာယာနာက လောသည်။ မျက်လုံးအစုံကမူ သမီးကလေး နှစ်ယောက်ကို အမြတ်တနိုး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ဝဝကစ်ကစ် ကလေးတွေ၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူကလေးတွေ။ မအေက သူတို့ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ အမိုအမောက် ထည့်ပေးနေ၏။

“သမီးကလေးတွေကို ကြည့်ကြပါဦးကွယ်၊ အမေတိုင်းက သူတို့ ကလေးတွေကို ဘယ်သူမှ မကောင်းမပြောကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဘက်မလိုက်ဘဲ ပြောတာပါ။ သမီးကလေး နှစ်ယောက်က ထူးကို ထူးခြားတာ၊ အကြီးမက ပိုထက်တယ်”

ပေါ့ဂိုရင်က ကလေးမနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ တဆက်တည်း တွေးနေမိ၏။ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ တာယာနာ ဟာ မိန်းမချောတယောက်၊ ကျန်းလည်း ကျန်းမာတယ်၊ အသိဉာဏ်လည်း မြင့်မားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အားမာန်တွေ၊ အစွမ်းအစတွေဟာ အသေးအဖွဲတွေ၊ မပြေလည်မှု ပြဿနာတွေမှာ အလဟဿ အသုံးချနေရတယ်။ အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်တာ၊ လင့်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ။

သူ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ သူ သိလို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက် ကျိတ်ပြီး ငြီးငွေ့နေမလဲ။ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ သဲထဲ ရေသွန်ပစ်နေတာ။

“သူ အော်ချိန် မရလိုက်မီ
ဝက်ဝံကြီးက သူ့ကို ပစ်လွဲလိုက်ပြီ”

စားသောက်ပြီးတော့ လက်ဖျစ်တီးကာ ဆာဂျေက ရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တာယာနာနှင့် ဗာဗရာတို့က ပေါ့ဂိုရင်ကို ဧည့်ခန်း ခေါ်သွားပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ အလုပ်အကြောင်း ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။ ဗာဗရာက စသည်။

“ကိုယ်တို့ ဆာဂျေ ဆဂျီယစ်ချ်ကို ကယ်ရမယ် မစ်ရှာ၊ ကိုယ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ သူ့မှာ အားနည်းချက်တွေ ရှိပါတယ်၊ လက်ဖွာတယ် ဆိုတာကလဲ သူက သနားကြင်နာတတ်လွန်းလို့ပါ။ အစုအဆောင်းကို သူ လုံးဝ ဝါသနာ မပါဘူး။ သူဟာ ကလေးတယောက်လိုပဲ မစ်ရှာ။ သူ့ကို တသိန်းပေးလိုက်၊ တလအတွင်း ကုန်အောင် သုံးပစ်မယ်၊ ပေးကမ်းပစ်မယ်”

တာယာနာ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဗာဗရာပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူနဲ့ တာယာနာ အဆင်မပြေ ဖြစ်တဲ့ အချိန်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတယောက်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပေါ့ဂိုရင်ကို တန့်န့်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြသလိုပင်။ တာယာနာ ဆက်သည်။

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ အမြင်ချင်းတော့ မတူနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ မျိုးဆက်ကွာခြားမှုက ရှိနေတာကိုး”

“ဘာ မျိုးဆက်ကွာဟမှုလဲ၊ သူက ကိုယ့်ထက် ခြောက်နှစ်ပဲ ကြီးတာပါကွာ”

ဗာဗရာက သက်မချပြီး-

“အင်းလေ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ မလွယ်ပါဘူး။ ပထမ သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံး ခြိမ်းခြောက်ခံရတယ်။ အမျိုးထဲမှာ နာရေးတွေ၊ မကျန်းမာတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဖြစ်ဆိုးတွေ တမျိုးပြီး တမျိုး၊ တနေ့ပြီး တနေ့ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါတွေ ဖြစ်လာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မစ်ရှာ။ ရင်စည်းခံရုံပေါ့။ လောကကြီးမှာ မတော်တဆ ဖြစ်လာတာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ အကျိုး ဖြစ်လာတာချည်းပဲ။ မင်းက ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေမှာပေါ့၊ ဘဝမနာ သေးဘဲကိုး ဆိုပြီးတော့လေ။ ရယ်ပါလေ ရယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လောကအမြင်ကို ဆက်ပြောမယ်။ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စရာတွေကို ဖြတ်သန်းနေရချိန်မှာ အရာတော်တော်များများရဲ့ ဒုတိယမျက်နှာစာကို ကိုယ် မြင်ခွင့်ရလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အတွေးအမြင်တွေ လုံးလုံးပြောင်းသွားတော့တာပဲ။ ခုတော့ ကိုယ် နားလည်ပြီ။ ကံစီမံရာဆိုတာ မရှိဘူး။ ဖြစ်ပျက်နေတာအားလုံး လိုအပ်ချက်အရချည်းပဲ”

ဗာဗရာတယောက် ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားပြီလဲ၊ ဆံစကလေးများ ဖြူစပြုလာပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောက်ညှင်းထုပ် ထုပ်သလို ထုပ်ထားရပြီ။ အင်္ကျီ လက်ရှည် နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံဖြင့်။ စီးကရက်ကိုင်ထားသော ဝကစ်ကစ်၊ ထိပ်ရှူးရှူး လက်ချောင်းကလေးများ မသိမသာ တုန်နေသည်။ ဗာဗရာသည် အလွန်လေးနက်နေပါပြီကော။ အသံ အနိမ့်အမြင့် မရှိဘဲ ဒဿနတွေ ပြောနေ သည်။ အလွန်ပျော်ရွှင်တတ်သော၊ ကြမ်းပြီဟေ့ ဆိုလျှင် မုန်တိုင်းလို ဒေါသကြီး သော ဆေးကျောင်းသူ ဗာဗရာဟာ သူမှ ဟုတ်ပါလေစ။

သူ ပြောတာတွေကို စိတ်မဝင်စားသော ပေါ့ဂိုရင်က-

“နေပါဦး၊ ဟိုတုန်းက ဗာဗရာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကဲ... သီချင်း ဆိုကွာ၊ မင်းက အသံကောင်း၊ အဆိုကောင်းပဲဟာ”

“အဲဒီအချိန်တွေ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ မစ်ရှာရယ်”

“ဒါဆို ကဗျာနောက်တပုဒ် ရွတ်ကွာ၊ နီကာရာဆော့စ်ရဲ့ ကဗျာတပုဒ် လောက်”

“ဟာ... မေ့ကုန်ပါပြီ။ ခုတင်က တပုဒ်တောင် ဆုံးအောင်ရတာ မဟုတ် ဘူး”

အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်ထားသော်လည်း ဗာဗရာတယောက် ပြေလည်ပုံ မပေါ်။ စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေရသည်မို့ အလျဉ်မီပုံ မရ။ အလုပ် လည်း ပင်ပန်းပုံ ရသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့အပြင် သူများတွေ၏ ကိစ္စများတွင် ဝင်ပါရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့အတွက် ပူပင် ရ၏။ သည်အတွက် အရွယ်အိုစာသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ နုငယ်ပျိုမျစ်ခြင်းတွေ ပျောက်ကွယ်နေသည့် ဆွေးမြည့်မြည့် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောက် ဆုံးတွင် အကူအညီလိုနေသူက ဆာဂျေ မဟုတ်၊ တာယာနာလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ သူ ဖြစ်နေမည် ထင်၏။

အထက်တန်း ပညာရပ်တွေ သင်ကြား တတ်မြောက်ထားသည့် ဆရာဝန် တယောက် ဖြစ်နေငြားလည်း သူ့အတွင်းစိတ်၏ မိန်းမသားဘဝကတော့ အရင် အတိုင်း ကျန်ရှိနေသေးသည်။ တာယာနာလိုပဲ မင်္ဂလာဆောင်တွေကို သူ သဘော ကျသည်။ မွေးဖွားခြင်းများ၊ ရေဖျန်းမင်္ဂလာများနှင့် ကလေးတွေအကြောင်း စကားဝိုင်းများကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်

သည်။ ညားကြလေသတည်း ဇာတ်လမ်းကို ရွေးဖတ်သည်။ သတင်းစာ ဖတ်လျှင် တော့ မီးဘေး၊ ရေဘေးတွေ မဖတ်။

ဗာဗရာက ပေါ့ဂိုရင်ကို နာဒီဒေါနှင့် ဖြစ်စေချင်နေသည်။ ဖြစ်သွားလျှင် မျက်ရည်ကျသည်အထိ ဝမ်းသာနေမည် ထင်၏။

ဗာဗရာ၏ အစီအစဉ်လား၊ ရိုးရိုးသားသားပဲလား၊ ပေါ့ဂိုရင် မသေချာ။ သူနှင့် နာဒီဒေါ နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့ကို တစုံ တယောက်က စောင့်ကြည့်နေသည်ဟုလည်း ပေါ့ဂိုရင် စိတ်ထဲက သံသယ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်နှင့် ဆက်ထိုင်နေရ၏။ အခန်းထဲတွင် နာဒီဒေါ နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ နှစ်ယောက်သား လှောင်အိမ်ထဲ ရောက် နေသလို ခံစားရ၏။

“လာ... အစ်ကို၊ ပန်းခြံထဲ ဆင်းကြရအောင်”

နာဒီဒေါက စပြောသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူက ဘာတွေပြောရမှန်း မသိ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေ၏။ သူနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် နေရသဖြင့်၊ ပြီးတော့ သုံးရက်ကြီးများတောင် နေဦးမည် ဆိုသဖြင့် နာဒီဒေါ ပျော်နေသည်။ ပြီးတော့ ပျော်စရာတွေ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေ သည်။

နာဒီဒေါ သူ့ကို ချစ်နေပြီလား ဆိုသည်ကို ပေါ့ဂိုရင် မသိပေ။ သို့သော် သူ့ကို အစ်ကိုတယောက်လို ခင်ပြီး ဆရာလို လေးစားနေမှန်းတော့ သိသည်။ တချိန်တုန်းက တာယာနာလို ဖြစ်နေမည် ထင်၏။ အချစ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်သည့် အချိန်ကလေး။

“မှောင်နေပြီ နာဒီ”

သူက နာဒီဒေါကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို၊ လထွက် နောက်ကျလိုက်တာ”

နှစ်ယောက်သား ကုမင်ကီ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ သိပ်မှောင်အောင် မနေချင်သည်မှာ အပြန်တွင် နာဒီဒေါလက်မောင်းကို တွဲမပြန်လို၍ ဖြစ်၏။ အိမ်နားရောက်တော့ ဝရန်တာမှ အရိပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှု ကို သတိထားမိ၏။ တာနှင့် ဗာတို့ ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၏။ နာဒီဒေါ က ရပ်ပြီး သူ့စိတ်ကူးကို ပြောပြသည်။

“အစ်ကိုကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ ကုမေင်ကီအိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရပြီ ဆိုရင် ဆာဂျေ အလုပ်ထွက်ရှာရတော့မယ်။ နာဒီတို့ ဘဝပုံစံတွေ လုံးလုံး ပြောင်း သွားလိမ့်မယ်။ အစ်မတို့နဲ့ နာဒီ လိုက်မနေဘူး။ ခွဲကြရတော့မှာပဲ။ နာဒီကြောင့် သူတို့မိသားစု ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ အလုပ်တခု ခု ဝင်လုပ်မယ်။ မော်စကိုမှာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူတို့မိသားစုကို ပြန်ထောက်ရမှာပေါ့။ အဲဒါပါ အစ်ကို။ အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဟင်”

လုပ်ငန်းခွင်အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ဖူးသေးဘဲ စီမံကိန်းတွေ ချပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသည့် မိန်းကလေးပါလား။ စိတ်အားထက် သန်နေပုံ ရ၏။ အလုပ်လုပ်ပြီး မိသားစုကို ကူမည်တဲ့။

ဖြူဖွေးနုညက်သည့် ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ခုံးနှစ်ခုက မည်းမည်းထူထူ၊ ဆက်တော့မည့်နှယ်။ သည်မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ပြီး သူ စာပြပေးရသည့် ဉာဏ်ကောင်းသော မိန်းကလေးကို ပြန်မြင်လာသည်။ စာသင် ပေးရသည့်အတွက် သူ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ဖူး၏။

သည်နေ့ နာဒီဒေါသည် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေသည့် မိန်းကလေးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ဣန္ဒြေရှင်ကလေးသာ ဖြစ်၏။ ဖယောင်းလို လိုချင်သည့်ပုံစံ သွင်းယူလို့ ရနိုင်သေးသည့် နုနုနယ်နယ် ကလေး ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းသို့ ရောက်သွားလျှင် ဧကန် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်မည်မှာ မြေပုတ်မလွဲတည်း။

“ဒါဆို သူ့ကို ဘာလို့ မင်း လက်မထပ်တာလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးသည့် ဒုတိယအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ လန့်သွားသည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တာယာနာ က စန္ဒရားကြီးတွင် ထိုင်ပြီး အတိတ်ဘဝ ပျော်စရာကာလများအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းတသကာ တီးခတ်နေသည်။ ကျန်လူတွေလည်း အတိတ်သို့ ပြန် ရောက်သွား၏။

ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထား၏။ ပန်းခြံထဲမှ ငှက်ကလေးတွေပါ သီချင်း လိုက်ဆိုနေကြပြီ။ မြစ်တဖက်ကမ်းမှ ညငှက်များလည်း မနေနိုင်တော့၊ သံပြိုင် လိုက်ဆိုနေကြပြီ။ ပေါ့ဂိုရင် ပျော်လာပြီ။ နာဒီဒေါနှင့်ရော၊ ဗာဗရာနှင့်ပါ တွဲက

သည်။ ပြီးတော့ သီချင်းဆိုသေးသည်။ ခြေထောက်က တခုခုနှင့် တိုက်မိတော့ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဆာဂျေဆဂျီယစ်ချ်ဆီမှ ခြေညှပ် ဖိနပ်တရန် တောင်းစီးသည်။ ထူးဆန်းစွာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ မှတ်နေ၏။ အိမ်သားတယောက်လို ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ထင်လာ၏။ ဆာဂျေ ဆိုသည့် လူကြီးကိုပင် မယားညီအစ်ကိုလို စိတ်ထဲ ထင်လာ၏။

သူသည် ပို၍ပို၍ ပေါ့ပါးမြူးကြွနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး လည်း ပိုပြီး ပျော်ရွှင်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး ငယ်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွား ကြပြီ။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာတွေ ရွန်းလက် ကြည်လင်နေသည်။

ကုဇမင်ကီကို ဆုံးရှုံးရမည့် အရိပ်အယောင်တို့ ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ခုလိုဆိုတော့လည်း ရှင်းနေသားပဲ။ အစီအစဉ်ဆွဲဖို့ပဲ လိုတော့သည် ပေါ့။ နာဒီဒေါနှင့် လက်ထပ်။ လှပပြီး ရိုးသားရှင်းသန့်သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေး တပုဒ်ပေါ့။ ပြီးမှ ဥပဒေစာအုပ်တွေကို မွှေနှောက်ရှာဖွေ။ သူ တွေးသလို နာဒီဒေါကလေးလည်း တွေးနေပုံရ၏။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ရွန်းလဲ ကာ တလက်လက် တောက်နေသည်။ ဝဲကာ ဝဲကာ လှည့်ပတ် ကနေသဖြင့် သူ ဂါဝန်ရှည်ကြီး လွင့်ပျံသွားတိုင်း အသားရောင်ခြေအိတ်ရှည် ဝတ်ထားသည့် သလုံးသားကလေးများ ပေါ်လာသည်။

အပျော်ကြီး ပျော်နေသည့် ဗာဗရာက ပေါ့ဂိုရင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။ တိုးသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

“ဒီမယ် မစ်ရှာ၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတုန်း အဓိ ဖမ်းဆုပ်ထား။ အကြာကြီးစောင့်နေရင် ဖမ်းရခက်သွားလိမ့်မယ်”

ပေါ့ဂိုရင်က ဗာဗရာကို ကတိပေးလိုက်ချင်သည်။ သူ ထင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမည်ဟု။ ကုဇမင်ကီကို လက်မလွှတ်ရအောင် ကယ်တင် နိုင်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲက ယုံကြည်လိုက်ပြီ။ ဘာခက်တာ မှတ်လို့။

‘အို... မင်းဟာ ကမ္ဘာ့ကေရီပါ’ ဟူသည့် သီချင်းတပုဒ်ကို စိတ်လိုက် မာန်ပါ ဆိုပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ခေါင်းထဲတွင် လျှပ်စီးတချက် ဝင်းလက် သွားသည်။ အို... ဒုက္ခပါပဲလား။ သူတို့အတွက် ငါ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ပါလား။ ဘာဆို ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်။ သီချင်း ဆက်မဆိုတော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက် သည်။ စိတ်ထဲတွင် အပြစ်ကျူးလွန်မိသူ တယောက်လို ခံစားနေရ၏။

ထို့နောက် ထောင့်တထောင့်တွင် အသာကလေး သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ခြေထောက်မှာ သူများဖိနပ်ကို စွပ်လျက်။

သူ့ကို အားလုံး ဝိုင်းအကဲခတ်နေကြ၏။ အခြေအနေကို အားလုံး ရိပ်မိသွားပုံရ၏။ သူတို့တတွေ ငြိမ်ကျသွားသည်။ စန္ဒရားအဖုံးပိတ်သံ ထွက်လာ၏။ ညဉ့်အတော်နက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခုမှ သတိရကြ၏။ အိပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ တာယာနာက ဧည့်ခန်းထဲမှ အကြီးဆုံး မီးအိမ်ကြီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ပေါ့ဂိုရင်အတွက် သူတို့က အိမ်မကြီးနံ့ဘေးမှ တိုက်ပုကလေးထဲတွင် အိပ်ရာပြင်ပေးကြသည်။ အခန်းကလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ဟိုစဉ်က သူ နေခဲ့သည့် အခန်းကလေး။

ဆာဂျေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အခန်းအထိ လိုက်ပို့သည်။ လရောင်ထိန်ထိန်လင်းသော်လည်း သူက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်လျက် လိုက်လာ၏။ တဖက်တချက်တွင် ပန်းရုံတွေနှင့် လမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ လျှောက်သွားကြ၏။ ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်တွင် သူတို့ ခြေချတိုင်း ဂျိုးဂျိုး ဂျွတ်ဂျွတ် အသံတွေ ထွက်နေ၏။

“သူ အော်ချိန် မရလိုက်မီ
ဝက်ဝံကြီးက သူ့ကို ပစ်လွဲလိုက်ပြီ”

ဆာဂျေ အသံကွဲကြီးနှင့် အော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါ့ဂိုရင် အကြိမ်တထောင်မက ကြားဖူးပြီးသားဟု ထင်၏။ သူတို့အားလုံးကို စိတ်ကုန်လာသည်။ တိုက်ပုကလေးကို ရောက်တော့ ဆာဂျေက ဂျာကင်ပွပွကြီးထဲမှ ပုလင်းတလုံးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ဘရန်ဒီကွ မစ်ရှာ၊ အိမ်ထဲမှာသောက်ရတာ အချိုးမပြေပါဘူးကွာ၊ ဗာဗရာ ရှိနေလို့ပါ။ ကိုယ့်ကို အရက်စွဲမှာ သူ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒီမှာတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့။ ဘရန်ဒီက အကောင်းစား ကိုယ့်လူ”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်ပါသည်။ ဘရန်ဒီက အကောင်းစား။

“ဒီညတော့ ကိုယ်တို့ ကောင်းကောင်း ချကြရအောင်ကွာ”
သံပရာသီး တလုံးကို နည်းနည်းချင်း ကိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်က ကလေးပါကွာ၊ တခါတလေ ရိုင်းစိုင်းရတာကို သဘောကျ သလိုပဲ။ အဲဒီလို မလုပ်ရရင် မနေနိုင်သလိုဘဲ”

သူ့မျက်လုံးများကတော့ ပေါ့ဂိုရင်ဆီမှ တခုခု လိုချင်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း ပြနေ၏။ တခုခု ပြောတော့မည့် ပုံ။

သူက သက်ပြင်းချပြီး-

“ချကွာ မစ်ရှာ၊ လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေက သိပ်ပျော်ဖို့ မကောင်းသေးဘူးကွ။ ကိုယ့်လို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင် တယောက်အဖို့ ဟိုတုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲဖူးပေမဲ့ ခုတော့ သွားပြီ။ စိတ်ပဓာနဝါဒက ခေတ်မမီတော့ ဘူး။ ခေတ်ကြီးက ငွေသာ အဓိက ဖြစ်နေပြီ။ လောကကြီးထဲက လွင့်စဉ်မသွား ချင်ရင် ဒူးထောက်ပြီး ငွေရှင် အစုတ်ပလုတ်တွေကို ကန်တော့ရမယ်။ ဒါတော့ ကိုယ် မလုပ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသလဲ”

ဘာတွေမှန်း မသိသဖြင့် ပေါ့ဂိုရင်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“လေလံပွဲက ဘယ်တော့လဲဗျ”

“ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့။ ကုဇမင်ကီကို ကယ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ ပါဘူး ကိုယ့်လူရာ။ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ မြေတွေက ဧကအများကြီး၊ နှစ်တိုင်း ရှုံးနေ တာ။ ဒီအတွက် စိတ်ဆင်းရဲမခံသင့်ပါဘူး မစ်ရှာ။ တာယာနာက သူ့ဘိုးဘွား ပိုင်မို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတာ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကိုယ်ကတော့ ပျော် တောင် နေသေးတယ်။ ကိုယ်က တောသား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆူဆူညံညံ မြို့ပြ သဘာဝပဲ ကြိုက်တယ်။ တောနဲ့ ခွင်မကျဘူး”

သူ ဆက်ပြောနေသည်။ တောရောက်တောင်ရောက် သူ့မျက်လုံးတွေ ကို နီးကပ်စွာ မြင်ရပြန်သည်။ အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်းနှင့် လေပူငွေ့ကြီး က ပေါ့ဂိုရင်၏ မျက်နှာကို လာရိုက်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကို ကယ်ပါ မစ်ရှာ။ ရှုဘယ်နှစ်ရာ ချေးပါကွာ နော်”

သူက မောမောပန်းပန်း ပြောနေသည်။

ပေါ့ဂိုရင် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မပြေလည်လှကြောင်း ဖွင့်ပြော ရရင် ကောင်းမလား။ လမ်းဘေးက သူတောင်းစားကို ပေးတာကမှ အဓိပ္ပာယ် ရှိလိမ့်ဦးမည်။ ဖဲရိုက်ပြီး ရှုံးပစ်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမည်ဟုလည်း တွေးမိ ၏။

သို့သော် တပြိုင်တည်းတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပိနေသလို ခံစားနေရ၏။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်ကလေးက တတိုင်တည်း။ သူထွက်ပြေးချင်လာသည်။ အသက်ရှူလို့ မဝတော့။ သည်ကြားထဲ ပုဂ္ဂိုလ်က ခါးဖက်ပြီး ညှစ်ပြန်သည်။

ပေါ့ဂိုရင်က အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူပိုက်ဆံညှပ်ထားသည့် စာအုပ်ကလေး။ ရှာဖွေ တရားတန် တရွက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော့ဗျာ... တရား ယူထားနှင့်ဦး၊ ကျန်တာကို နောက်မှ ကျွန်တော်ပေးမယ်။ ခုတော့ ဒါပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သိပ်ပြေလည်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြန်တော့ ပေးနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ်ရှာရယ်။ အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား လက်တွေ့မကျတဲ့ အတွေးအမြင်သမား ဘာညာ ဘာညာနဲ့ နောက်ထပ် မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပျင်းတာပါ၊ မိုက်မဲတာပါ၊ ဒါပါပဲ”

ဆာဂျေ သက်ပြင်းချသည်။ ခုံရှည်တခုပေါ် သွားထိုင်သည်။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတချက် ချသည်။

“မစ်ရှာ စိတ်ဆိုးသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲ ကိုယ် ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ကိုရင် မသိဘဲကိုး။ ကိုယ့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအတွက်ပါ။ သူတို့အတွက် မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ် ရှင်းပြီးတာ ကြာလှပေါ့”

ပြောနေရင်း သူ့ဦးခေါင်း လှုပ်လာသည်။ ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက် လှုပ်လာသည်။ နောက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေတော့သည်။

“ကဲ... တော်ပါတော့ဗျာ”

ပေါ့ဂိုရင် ခုမှ စိတ်ဆိုးလာခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင် ထလျှောက်သည်။ စိတ်မရှည်စွာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်၊ ခင်ဗျားက ငိုနေတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

“ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ကိုယ့်ကြောင့်... ဟုတ်လား”

သူက ပြန်မေးသည်။ ထရပ်ပြီး ပေါ့ဂိုရင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မစ်ရှာရယ်၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ကိုယ့်ကြောင့်... ဟုတ်လား။ ဪ... ကိုယ့်လူရယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုရင် ဘာမှ မသိဘဲကိုး”

“ကဲ... ကဲပါဗျာ.. ဘာမှ မသိဘူးဘဲ ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ တိတ်ပါတော့၊ ဆက်မငိုပါနဲ့တော့”

သူက အပ်ကြောင်းထပ်နေသည်။ ပေါ့ဂိုရင်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား မှန်ထဲ သွားကြည့်စမ်း။ ခင်ဗျား မငယ်တော့ ဘူး၊ မကြာခင် လူကြီးပိုင်း ရောက်တော့မယ်။ ပေါတောတော ကြောင်တောင် တောင် လုပ်တာတွေ ရပ်သင့်ပြီ။ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ် သိသင့်ပြီ။ ခင်ဗျား ခုလို လျှောက်လုပ်နေတာ တော်လောက်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား။ ခင်ဗျားလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူနဲ့ ဘယ်သူ နေချင်မှာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဆောင့်ပိတ်ပြီး ပေါ့ဂိုရင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ တသက်နှင့်တကိုယ် သူတပါးကို စိတ်ထဲရှိသလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခုလို တခါမျှ မပြောဖူးခဲ့။ မကြာမတင်အတွင်း ခုလို ပြောခဲ့မိသည့်အတွက် သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပြန်၏။ တသက်လုံး လိမ်ညာ ပြောလာခဲ့သူ တယောက်နှင့် ဘာကြောင့် အလေးအနက် ဆွေးနွေးဖို့ လိုမည်လဲ။ အစားကြူး၊ အသောက်ကြူး သမားတယောက်၊ လူလိမ်လူညာတယောက်နှင့် ဘာကြောင့်များ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ယှဉ်ပြောနေမိပါလိမ့်။ သည်လိုလူမျိုးတွေဟာ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် တွေပဲ။ အကျင့်ဆိုးက သူတို့ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေပြီ။ သည်လိုလူမျိုးတွေနှင့် ဆွေးနွေးနေလို့ အလကားပေါ့။ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရယ်တာကမှ အဓိပ္ပာယ် ရှိဦး မည်။ ဆယ်ခါ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည်ထက် တခါလောက် ထိထိမိမိ လှောင်ပစ် လိုက်တာက ပိုထိရောက်လိမ့်မည်။

သူ့ကို ပေယျာလကန် ထားလိုက်ရမှာ၊ ဘာလို့ ပိုက်ဆံ သွားချေးမိပါ လိမ့်။ ဆာဂျေဆဂျီယစ်ချ်ကို ချက်ချင်း ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရူဘယ် တရာကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်သည်။

ညသည် လရောင်ရွန်းမြကာ ပကတိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဖိုးလမင်းကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ သူနှင့် လမင်းကြီး နှစ်ဦးတည်းသာ နီးနေပြီး

တကမ္ဘာလုံး အိပ်မောကျနေသည် ထင်၏။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ငိုက်နေလိမ့်မည် ထင်၏။

လူတွေကိုရော ပိုက်ဆံကိစ္စကိုပါ သူ မေ့ပစ်လိုက်သည်။ သည်အခါ တပြည်းပြည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ရလာသည်။

ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် သူတယောက်တည်း ရှိသလို ငိတ်မှာ ထင်လာ၏။ သူ့ခြေသံမှလွဲ၍ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်ပုံက ကြေကွဲ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်အတိ ဖြစ်နေ၏။

ပန်းခြံကို အုတ်နံရံဖြူဖြူက ပတ်ရံထားသည်။ ညာဘက်ထောင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရှေးဟောင်းမျှော်စင်ကြီးတခု ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်နစ် မဖျက်သိမ်းခင်က ဆောက်ခဲ့သည့် မျှော်စင်ကြီး။ အောက်ပိုင်းကို ကျောက်တုံး များဖြင့် တည်ဆောက်ပြီး အပေါ်ပိုင်းက သစ်သားဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်တွင် ဝရန်တာ ရှိသည်။ အမိုးက လိပ်ခုံးပုံစံ။ အမိုးပေါ်မှ ခပ်မြင့်မြင့် တိုင်ထိပ်တွင် ကြက်ဖ ပုံသဏ္ဍာန် လေညွှန်တံတခု ရှိသည်။

အပေါ်တက်သည့် လှေကားရင်းတွင် ကျိုးပဲ့နေသည့် လက်တင် ကုလား ထိုင်တလုံး ရှိသည်။ ပေါ့ဂိုရင် မျှော်စင်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ဝရန်တာတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ အိမ်ကြီး၏ စည်းရိုးအပြင်တွင် လရောင် ဆွတ်ဖျန်းထားသည့် ကွင်းပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကွင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ကုမင်ကီ သစ်တော ကြီး ရှိ၏။ အိမ်နှင့် နှစ်မိုင်လောက် ဝေးမည်။ သစ်တော၏ မှောင်ရေးရေး အရိပ် တန်းကို စိတ်ထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည် ထင်၏။ ငှက်နှင့် မြေဝပ်ငှက်တို့၏ လှုပ်ရှား ပြေးလွှားသံတွေကို ကြားနေရသည်။

ဟိုအဝေးဆီမှ ဥဩတကောင် လေးလေးတွဲတွဲ တွန်ကျူးနေသည်။ သူလည်း အိပ်မပျော်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ထိုစဉ် ခြေသံကြားရသည်။ ပန်းခြံထဲမှ မျှော်စင်ဆီသို့ လျှောက်လာနေသံ။ တပြိုင်တည်းတွင် ခွေးဟောင်သံ ထွက်လာ ၏။

“ဟေ့ နက်ကျော်...လာ ပြန်လာခဲ့”

အမျိုးသမီးတယောက်၏ အသံ။ မျှော်စင်အောက်တွင် တယောက် ယောက် ရောက်နေပြီ။ ခွေးဟောင်သံ ထပ်ပေါ်လာ၏။ လက်စသတ်တော့ ပေါ့ဂိုရင် မိတ်ဆွေဟောင်း ခွေးနက်ကြီးပါလား။ သူက မျှော်စင်ကို မော့ကြည့်

ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိလေသည်

ပြီး အမြီးနှုတ်သည်။ သူ ငုံကြည့်လိုက်၏။ ဝတ်စုံဖြူနှင့် အမျိုးသမီးက နာဒီဒေါ ပါလား။

အပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခွေးကြီးကို မေးသည်။

“နင် ဘာတွေ့လို့လဲ နက်ကျော်”

ပေါ့ဂိုရင်ကို သူ မမြင်နိုင်။ သို့သော် အနီးအနားတဝိုက်တွင် သူ ရှိနေ သည်ကို နာဒီဒေါ သိနေသည့်အလား မျက်နှာကလေးမှာ လရောင်တွင် ပြုံးနေ လေသည်။ လရောင်အောက်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံနှင့် ပြုံးနေသည့် မိန်းမချော ကလေး။ ဘယ်လောက်လှသည့် မြင်ကွင်းပါလဲ။ သူ့နံဘေးတွင် ခွေးကြီး တကောင်နှင့်။ ဘယ်လောက် အိပ်မက်ဆန်လိုက်ပါသလဲ။

“အပေါ်မှာ တယောက်ယောက် ရှိလား”

နာဒီဒေါက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးသည်။ သူ ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ ဆင်းအလာကို စောင့်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ တက်လာမှာလား။ အချစ် တွေ ကိုယ်စီ ဖွင့်ဟဖြစ်ကြတော့မှာလား။

သည်လို ညဖြူဖြူမှာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်လဲ။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံထဲက နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း မိန်းကလေးသည် ငွေလရောင်တွင် လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

သူ့ အထွေးအပွေ၊ အယုအယကို ငုံ့လင့်နေသည့် မိန်းကလေး။ အချစ်နှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို တချိန်လုံး အိပ်မက်မက်နေခဲ့သည့် မိန်းကလေးသည် ရင်ထဲက ဝေဒနာကို မျိုသိပ်ကာ မထားနိုင်တော့သလို ဖြစ်နေ၏။

ချစ်ရည်ရွန်းလဲနေသည့် မျက်လုံးအစုံ၊ အမြဲပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်း နှစ်မြွှာက နှလုံးသား၏ ပဲ့တင်သံကို မကြားဟန်ပြု၍ မနေနိုင်တော့သည့် အလား။

ခါတိုင်းလို အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်လိုက်ရမှာလား။ သည် အတိုင်း ပုန်းနေရမှာလား။ သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။

မျှော်စင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သူ စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ပြောက်အိုးဖောက်၊ မီးပန်းလွှတ်နေရတာကမှ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်ဦးမည်။ ဗာဗရာရွတ်သည့် နီကာရာဆော့စ်၏ ‘ရထားလမ်း’ကဗျာကို နားထောင်ရသည် က ပို၍ အနှစ်သာရ ရှိလိမ့်ဦးမည်။ နာဒီဒေါ ရပ်နေသည့်နေရာတွင် အခြား

မိန်းမတဦး ရုပ်နေလျှင် ပိုကောင်းလိမ့်ဦးမည်။ အခြား မိန်းမတဦးဆိုလျှင် အချစ်နှင့် မဆိုင်သော၊ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် မပတ်သက်သော...

စိတ်ထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့အာရုံကမူ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင် ရှိနေ၏။ လရောင် ဆွတ်ဖျန်းထားသည့် ကုမင်ကီပန်းခြံရယ်၊ ချစ်စရာကောင်းသော၊ တွေးခေါ် မြော်မြင်တတ်သော မိန်းမချောကလေး တယောက် အနီးအနားမှာ ရှိနေတာရယ်တွေပေါ့။ ဒါမျိုးတွေဟာ မော်စကို အပျော်အိမ်မှာ ကြုံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလိုပဲဟု တွေးမိပြန်၏။ ဘာများ စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိလို့လဲ။ သည်လိုဇာတ်လမ်းတွေဟာ ရိုးရိုး ရမ္မက်ဆန္ဒဇာတ်လမ်းတွေ မဟုတ်လား။ စွဲမက်စရာဟူ၍ မြူငွေမျှ မကျန်အောင် ပျက်ပြယ်သွားတတ်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ။

ခုတော့ လရောင်အောက်တွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခန်းများ၊ ခါးကျဉ်ကျဉ်နှင့် အဖြူရောင်သဏ္ဍာန်များ၊ ဝရန်တာမှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အရိပ်များ၊ မျှော်စင်များ၊ ယာတောအိမ်ကြီးများ၊ ပြီးတော့ ဆာဂျေလို လူစားများ၊ မိမိကိုယ်တိုင်လို အေးစက်စက်နှင့် အမှန်တရားကို လက်မခံနိုင်သူများ၊ အခွင့်အရေးကို အရမယူတတ်သူများ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသည့် ဥပါဒါန်ဖြစ်လောက်အောင် အစွဲအလမ်းကြီးသူများ..... စသည် စသည်တို့မှာ သူ့အတွက် အကျိုးဆက်မဖြစ်နိုင်ကြတော့ပြီ။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးနော်”

နာဒီဒေါ ထပ်မေးသည်။ သူ ခဏ ရပ်စောင့်သေးသည်။ ပြီးမှ သစ်တောဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်။ နက်ကျော်က ရှေ့မှ ကြိုပြေးသွား၏။ အဖြူရောင်ည၏ အဖြူရောင်သဏ္ဍာန်ကလေးကို ပေါ့ဂိုရင် မျက်စိတဆုံး ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာရင်း သူ ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်လာသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...”

နောက်နေ့မနက်တွင် ဆာဂျေကိုရော တာယာနာကိုပါ သူ့ဘာပြောရမှန်း မသိပေ။ နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင်လည်း သိမည်မဟုတ်။ နာဒီဒေါနှင့် ရှေ့လျှောက် မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကိုလည်း သူမသိ။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသွားသည်။ သည်အိမ်တွင် ဘယ်လို မျက်နှာထားရမှာပါလိမ့်။ သုံးရက်ကြီးများ

တောင် ဘယ်လို အချိန်ဖြုန်းရပါမည်လဲ။ သုံးရက်နေပါမည်ဟု ကတိက ပေးပြီး သား။ ဒုတိယမျက်နှာစာအကြောင်း ပြန်သတိရသည်။ ပြီးတော့ ဆာဂျေ၏ ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာ ကဗျာရွတ်သံ။

‘သူအော်ချိန် မရလိုက်မီ
ဝက်ဝံကြီးက သူ့ကို ပစ်လှဲချလိုက်ပြီ’

မနက် နိုးလင်းလျှင် တာယာနာကို ကျေနပ်အောင် ပြောရမည်။ ကလေး နှစ်ယောက်ကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ရမည်။

ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မနက် ငါးနာရီခွဲတွင် ဆာဂျေဆဂျီယစ်ချ် အိမ်မကြီးထဲမှ ထွက်လာ သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့်။ ဦးထုပ်ပျော့ကလေး ဆောင်းလျက်။

သူ့ဆီ အပြေးအလွှား သွားပြီး ပေါ့ဂိုရင်က နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လုံးဝ မေ့နေခဲ့တာဗျာ။ ဆယ်နာရီမှာ ရုံးချိန်းတခု ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ သူတို့နိုးလာရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်သွားတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါနော်။ ကျွန်တော် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆာဂျေ”

သူ ဘာပြန်ပြောသည်ကို ပေါ့ဂိုရင် မကြားလိုက်။ ကသုတ်ကရက် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ဒါလောက် စိတ်လှုပ်ရှားရမလား ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း ရှက်မိ၏။ အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေမိ၏။ သူတို့ နိုးလာလျှင် အတင်းတားကြမည် မုချ။ သည်တကြိမ် ကုမင်ကီသို့ လာခြင်းမှာ နောက်ဆုံးလာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက သိနေ၏။

ခြံထဲက ကားထွက်လာတော့ သူ အိပ်ခဲ့သည့် တိုက်ပုကလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ငယ်ဘဝတုန်းက ပျော်ခဲ့ရသည့် အိမ်ကလေး။ သို့သော် အနက်ရှိုင်းဆုံး အတွင်းစိတ်ကမူ အေးစက်နေသည်။ မနာကျင်တော့။ လုံးဝ ဝမ်းမနည်းတော့။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပထမဆုံး သတိထားမိသည်က ဟိုနေ့က ရောက် လာသည့် စာရွက်ကလေး။

‘ချစ်သော မစ်ရှာ..’ တဲ့။

စာကို သူ ပြန်ဖတ်သည်။

‘မင်းက တို့ကို လုံးလုံးမေ့နေတာကိုး။ မကြာခင် အလည်လာပါဦး’

စာဖတ်နေရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ နာဒီဒေါ ဝဲပျံကသည့်အခါ
ဂါဝန်ရှည်ကြီး လွင့်တက်သွားပြီး ပေါ်လာသည့် အသားရောင် ခြေအိတ်ရှည် ဝတ်
ထားသည့် သလုံးသားကလေး နှစ်ဖက်ကို ပြန်သတိရနေသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ် ကြာသည့်အခါ အလုပ်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ သည်မှစ၍ ကုမေင်ကီအကြောင်း သူ တခါမျှ မစဉ်းစားတော့ပေ။

ဝံပုလွေ (The Wolf)

မြေပိုင်ရှင် နီးလော့ဗ်နှင့် အမှုလိုက်ရဲ့ ကူပရီယာနေ့ဗ်တို့ နှစ်ယောက်သည် တညနေခင်းတွင် အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာကြသည်။ နီးလော့ဗ်သည် လေးလုံးလေးဖက် တွေနေအောင် တောင့်သည့် ဗလကြီး ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ပင်ပန်းလာကြသည်။ နီးလော့ဗ်၏ ခြံရောက်ဖို့ လေးမိုင်လောက် လိုသေးသဖြင့် အဘိုးကြီးမက်ဇင်၏ ဂျုံစက်တွင် နှစ်ယောက်သား တထောက် နားကြသည်။

သူတို့ နေရာရွေး မှန်ပါသည်။ အဘိုးကြီး မက်ဇင်မှာ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ရှိပြီး သူတို့တွင် ဗောဒဂါ၊ ဘရန်ဒီနှင့် စားစရာတွေ ပါလာသည်။

အမြည်းတွေ စား၊ အရက် တခွက်စီ ချပြီးမှ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။

“ဘာထူးသေးလဲ အဘိုးကြီး”

မြေပိုင်ရှင် နီးလော့ဗ်က မက်ဇင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှတော့ ထူးလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးမင်း၊ ကြုံတုန်း ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို သေနတ် တလက်လောက် ပေးထားဖို့ပါပဲ”

“သေနတ်... ဟုတ်စ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မျက်စိလဲ မှန်နေတော့ ပစ်လဲ မပစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဟန့်အတားပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ရူးနေတဲ့ ဝံပုလွေ

mgyoe.com

တကောင် ဒီအနားမှာ ရှိနေတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တွေ့တာ နှစ်ခါ ရှိပြီ။ မနေ့က ကျွန်တော့် ကြက်တကောင် ပါသွားတယ်။ ရွာထဲက ခွေးနှစ်ကောင်ကို သတ်သွားတယ်။ နေ့ခင်းတုန်းကလဲ ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်တယ်။ ချုံပုတ်တွေ အောက်မှာ ဝပ်နေတာ တွေ့ရတယ်ခင်ဗျ။ သတ္တဝါက မျက်နှာကို လက်နဲ့ တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လို့။ ကျွန်တော်က ကျောက်ခဲနဲ့ ပေါက်ပြီး မောင်းထုတ်တော့ ကျွန်တော့်ကို မာန်ဖီပြီး သွားဖြပြတယ်။ မျက်လုံးတွေက ဖယောင်းတိုင် မီးလျှံလိုပဲ။ တကယ့် မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ပါဗျာ။ သူ ပေါ်ပလာပင်ပေါက်တွေထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုထိ ကျွန်တော် တွေးမိတိုင်း ကျောထဲ စိမ့်စိမ့်သွားတယ်”

ရဲက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့အနားမှာ ဝံပုလွေရူးတကောင် ရှိနေတယ် ပေါ့”

နီးလော့ဗ်က-

“ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ တို့မှာ သေနတ်တွေ ရှိတာပဲ”

“တချက်တည်းနဲ့ လဲအောင် မပစ်နိုင်ရင် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်ဗျ”

“ဘာပစ်ဖို့ လိုလဲကွ၊ သေနတ်ဒင်နဲ့ လွှဲရိုက်သတ်လဲ ဖြစ်တာပဲ”

နီးလော့ဗ်က သူ့ကို ဝင်ကိုက်သည့် ခွေးရူးတကောင်ကို လမ်းလျှောက် တုတ်နဲ့ တချက်တည်း အသေ ရိုက်သတ်ခဲ့ဖူးကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောပြနေသည်။

ရဲက သူ့ပခုံးကျယ်ကြီးကို မနာလိုစွာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့လေ၊ လူဆယ်ယောက် အားလောက် ရှိတာကိုး။ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခွေးရူးတကောင်ကို လမ်းလျှောက်တုတ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ လက်သန်းကလေးနဲ့တောင် ခင်ဗျား သတ်နိုင်ပါတယ်။ သာမန်လူအတွက်တော့ တုတ်ကို မြှောက်လိုက်တာနဲ့ ခွေးရူးသွားရာတွေ တကိုယ်လုံး နှံ့သွားမှာ၊ တော်တော် အသည်းယားစရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ။ အဲဒီ ခွေးရူးရောဂါလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး။ ပကတိ ကျန်းမာနေတဲ့ လူတယောက်ဟာ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေရင်း ခွေးရူးကိုက်ခံရတာနဲ့ ငရဲကျတာထက် ဆိုးတော့တာပဲ။”

ခွေးရှူးပြန်တဲ့ လူတယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတယ်။ ငါးရက်လောက် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး။ အဲဒီကစပြီး ခွေးကိုရော ခွေးမွေးတဲ့လူကိုပါ ကျွန်တော် မုန်းခဲ့တာလေ။

“ဘာနဲ့မှ ကုမရဘူး၊ နောက်ဆုံး သေတာပဲ။ အကိုက်ခံရပြီးရင် ခွေးရှူး ပြန်တဲ့ အချိန်ကို စောင့်နေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ပြီးတော့ ရောဂါရပြီ ဆိုတာနဲ့ ကုရာနတ္ထိ။ အို... အားလုံး ဒုက္ခချည်းပဲ။ ခွေးရှူးကိုက်ခံရပြီ ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေစာရင်း သွင်းထားပေရောပဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသလောက်တော့ ခွေးရှူးပြန် ရောဂါကို ဘယ်သူမှ ပျောက်အောင် မကုနိုင်ကြဘူး။”

“ကုနိုင်တယ် ဆရာ၊ ရွာထဲမှာတင် ရှိတယ်။ မိရွန် ဆိုတဲ့လူ ကောင်းကောင်း ကုနိုင်တယ်”

အဘိုးကြီး မက်ဇင် ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

နီးလော့ဗ်က သက်ပြင်းချပြီး-

“သိပ်အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးဗျာ၊ မိရွန်က အလကား လေအိုးပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေက စတော့ကာ ခွေးကိုက်ခံရတုန်းက မိရွန် ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ။ တွေ့ကရာ ဆေးတွေ လျှောက်တိုက်၊ အချိန်တန်တော့ ခွေးရှူးပြန်ပြီး သေတာပဲ မဟုတ် လား။ ဒီမယ် အဘိုးကြီး... ခွေးရှူးပြန်ပြီ ဆိုရင် သေဒဏ်လို့ မှတ်လိုက်။ ကျုပ်ကို ခွေးရှူးကိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ပစ္စတိုနဲ့ နားထင်တော့ ဖြုတ်လိုက်မှာပဲ”

ခွေးရှူးဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်ပြောရင်း စကားဝိုင်းမှာ လေးပင်စွာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အမဲလိုက်သမား နှစ်ယောက် ငြိမ်လျက် ဆက်သောက် နေကြသည်။ ‘ကလေးကဝ၏ ကျိန်စာသင့်’ ဆိုသလို ဘာမဟုတ်သည့် လမ်း နံဘေးက ခွေးတကောင်ကြောင့် ဘဝဆုံးရသည့် အဖြစ်တွေကို သူတို့ မစဉ်းစား ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးတော့ နီးလော့ဗ်က ထအညောင်းဆန့် သည်။ အပြင်ထွက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျိန်ဘေးမှ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခြံပြင်သို့ လျှောက်သွားသည်။ နေလုံးလုံးဝင်သွားပြီ ဖြစ်၍ အပြင်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ။ မြစ်ရေစီးသံ သဲ့သဲ့ကြားနေ၏။ ရေကာတာပေါ် တွင် လရောင်ရေးရေး ကျနေ၏။ ရေကာတာပေါ်မှ ပုလင်းကုပ်ကျိုး တလုံးပေါ် တွင် လရောင် ထိုးဆင်းနေသည်။ ကြယ်ကလေး တပွင့်နှင့် တူနေ၏။ စက်ရုံတီးကြီး

နှစ်ဘီးမှာ အမှောင်တဝက်၊ အလင်းတဝက်ထဲမှ အပြင်ဘက်သို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြည့်နေသည့်အလား။

နီးလော့ဗ်က သက်ပြင်းတချက်ချပြီး မြစ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရေပြင်မှာ ပကတိ ငြိမ်သက်နေ၏။ ကမ်းခြေတခုလုံး အိပ်ပျော်နေသည့်အလား။ ငါးကလေးများလည်း ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေ၏။ ထိုစဉ် ကမ်းနဖူးဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုတခုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မည်းမည်းအကောင် တကောင် ချုံတွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ထွက်လာနေသည်။

နီးလော့ဗ်က မျက်လုံးတွေကို အားစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့။ ငါ မျက်စိမှားတာများလား။ ဟိုက်... ဟိုမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီ။ ကမ်းနားဘက်ကို ဆင်းသွားပြီ။ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက မမှန်။ ဟာ... ဟိုဝံပုလွေပဲ။ သတ္တဝါက သူ့ဆီကို ပြန်လှည့်လာနေပြီ။ အဘိုးကြီး မက်ဇင် ပြောသည့် ဝံပုလွေ။

ပြန်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မဖြစ်ဘူး။ ငါပြေးရင် သူ နောက်က ပြေးလိုက်လာမှာပဲ။ သို့သော် မြန်မြန်မလာနိုင်၊ သိုင်းကွက်နင်းပြီး လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

နီးလော့ဗ် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ဒုက္ခပဲ... ငါ့မှာ တုတ်တချောင်း တောင် လက်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ မပြေးဘူး။ ဒီမှာပဲ ရပ်ပြီး ဒီကောင့်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လည်ပင်းညှစ်သတ်မယ်။

နီးလော့ဗ်က ဝံပုလွေကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေသည်။ သူ ပြေးတက်လာနေပြီ။ နီးလော့ဗ် ရပ်နေသည့် နေရာနှင့် ညီသည့် အမြင့်ကို ရောက်လာပြီ။

သူ ငါ့ကို ကျော်သွားချင် သွားမှာပါ။ တွေးရင်း နီးလော့ဗ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဝံပုလွေကောင်သည် နီးလော့ဗ်ကို မကြည့်ဘဲ တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ မချိမဆုံ ဝေဒနာခံနေရသည့် အသံမျိုးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရမှာလား၊ ဒီအတိုင်း ထားသွားရမှာလား မရေမရာ ဖြစ်နေပုံ။

နီးလော့ဗ်ကလည်း ဝံပုလွေလိုပင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ရမှာလား၊ တချက်တည်း အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်မယ်။

mg9.com

နီးလော့ဗ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေဆဲ။ တိုက်ပွဲကို ကိုယ်က စရမှာလား၊ သူ့အစကို စောင့်ရမှာလား။ တခုတော့ စိတ်ထဲက သေသေချာချာ သိသည်။ ဒီတဒဂ်သည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး၊ ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံး။ ရှိသမျှ အတွင်းအားကို ညာဘက်လက်မှာ ထားပြီး ဝံပုလွေ ကောင်၏ လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ် သတ်ဖြတ်ရမည်။

ထိုစဉ်တွင် မယုံနိုင်စရာအဖြစ်နှင့် ကြုံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီးလော့ဗ် အတွက် အိပ်မက်တခုလိုပင်။ ဝံပုလွေသည် နာကျင်စွာ ငိုညည်းသံဖြင့် နီးလော့ဗ် ဆီသို့ ငိုက်ကျလာသည်။ နီးလော့ဗ်က ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ သူက အတင်းပြန် ရုန်းသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ပတတ်ရပ်ပြီး တအားရုန်းသည်။ နီးလော့ဗ်က ဝံပုလွေ၏ ညာဘက်လက်ကို သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ထားပြီး ချိုင်းကြား အောက်တွင် တအား ညှစ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့လည်ပင်းကို လွှတ်ပေး လိုက်ပြီး ညာလက်ဖြင့် သူ့ဘယ်ဘက်ချိုင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ဝံပုလွေကို လေထဲ တွင် မြှောက်ထားလိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်လှသည်။

သူ့လက်မောင်းကို ဝံပုလွေက လှည့်ပြီး မကိုက်နိုင်အောင် နီးလော့ဗ် က လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ညှပ်ရိုးကို ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်သလို တအားညှစ်ထား သည်။

ဝံပုလွေကောင် ဒေါသတကြီး ရုန်းတော့သည်။ သူ့ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ကုတ်တက်ပြီး အားယူသည်။ သူ့လက်သည်းတွေ နီးလော့ဗ်၏ အသားထဲ နှစ်ဝင်သွား၏။ သို့သော် နီးလော့ဗ်၏ လက်မောင်းကို သူ မကိုက်နိုင်။ လူသား ၏ လက်မနှစ်ဖက်က ဝံပုလွေ၏ လည်ပင်းထဲ နှစ်ဝင်နေသဖြင့် ဝံပုလွေသည် ဘယ်ဘက်ကိုမျှ မလှည့်နိုင်ဘဲ အပြင်းအထန် အနာခံနေရသည်။

နီးလော့ဗ်သည် ဝံပုလွေ၏ နှုတ်သီးနှင့် သူ့မျက်နှာ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေး အောင် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော်-

“အား...”

နီးလော့ဗ် အော်လိုက်သည်။ သွားပါပြီ။ သူ့ကို ငါ သတ်နိုင်သည့်တိုင် အောင် ငါ့ဘဝ သွားပြီ။ ဝံပုလွေ၏ တံတွေးတွေ၊ အမြှုပ်တွေ သူ့ပါးစပ်ထဲ ဝင်ကုန်ပြီ။

“အဘိုးကြီး မက်ဇင် ကယ်ကြပါဦး။”

ဝံပုလွေပါးစပ်နှင့် နီးလော့ဗ်၏ မျက်နှာက တညီတည်း ဖြစ်နေ၏။ တဦး၏ မျက်လုံးကို တဦး စိန်းစိန်းကြည့်နေကြ၏။ ဝံပုလွေက အံကြိတ်ကာ နာကျင်မှုကြောင့် ညည်းတွားရင်း သွားရည်တွေကို တခွီးခွီး မှုတ်ထုတ်နေသည်။ အမြှုပ်တွေက နီးလော့ဗ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွေးနေပြီ။

ဝံပုလွေက နောက်ခြေထောက်ဖြင့် သူ့ဒူးစောင်းကို ခြေကုပ်ယူနေသည်။ လရောင်တွင် ဝံပုလွေ၏ မျက်လုံးများကို နီးလော့ဗ် အနီးကပ် မြင်နေရသည်။ ဒေါသဟူ၍ မြူငွေ့မျှ မရှိ။ ငိုနေသူ လူတယောက်၏ မျက်လုံးများ အတိုင်းပင်။

“မက်ဇင်... မက်ဇင်... ကယ်ပါဦး ကယ်ပါဦး”

သို့သော် ဂျုံစက်ထဲမှ နှစ်ယောက်က မကြား။ ဒီတော့မှ သတိထား လိုက်မိသည်။ အော်နေရင် အားကုန်သွားလိမ့်မည်။ ဝံပုလွေကို ဒီအတိုင်း ကိုင် မြှောက်ပြီး ခြံအထိ ပြန်လျှောက်သွားမည်။ အနားရောက်မှ အော်ခေါ်မည်။

သူ ပြန်လှည့်လျှောက်သည်။ သို့သော် နှစ်ကိုက်လောက် လှမ်းရသေးသည်။ သူ့ညာလက်က ဝံပုလွေကို ဆက်မမ၊ နိုင်လောက်အောင် လက်ပန်းကျ လာပြီ။ ခဏနေတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလွန်းသဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အော်သံကို ကိုယ် ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။ ညာဘက်ပခုံးတဖက် ပြုတ် ထွက်သွားပြီလား အောက်မေ့လိုက်၏။

လက်မောင်းတလျှောက်နှင့် ရင်ဘတ်ဆီတွင် နွေးခနဲ စိုရွဲသွားသည် ကို သိလိုက်၏။ ဤတွင်မှ မက်ဇင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ရဲက အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

ရန်သူသတ္တဝါ သူ့လက်ထဲတွင် အသက်ပျောက်နေပြီ။ သို့သော် သူက မလွှတ်သေး။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့လက်ကို အတင်း ဖြေပေးကြရသည်။

သူတကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် စက်ရုံထဲ ပြန်ရောက်တော့ မေ့မြောလုမတတ် ပင်ပန်းနေပြီ။ မီးရောင်၊ လက်ဖက်ရည်တည်အိုးနှင့် ပုလင်း တွေကို မြင်တော့မှ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်သတိရသည်။

အန္တရာယ်က ခုမှ အစရှိပါသေးလား။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ် သွားသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး စိုရွဲနေ၏။ မျက်လုံးကြီးတွေက ပြူးထွက်နေ၏။ အိတ်ခွံတွေပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့ကို အဝတ်တွေ ချွတ်ပေးပြီး ဒဏ်ရာတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ၊ ဆေးထည့်ကြ၊ ပတ်တီးစည်းကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဒဏ်ရာတွေက တော်တော်ကြီးသည်။ တော်တော်များသည်။ သူ့ပခုံးနှင့် ကြွက်သားတွေကို ဝံပုလွေ၏ ခြေသည်း၊ လက်သည်းများက ဓားနှင့် ခွဲသလို ခွဲပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်နှင့် ရဲက သွေးတိတ်အောင် လုပ်နေရင်း မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မြစ်ထဲ ပစ်မချတာလဲ”

“ဟေ့... ကြည့်စမ်း၊ ငါ အဲဒါ လုံးဝ မစဉ်းစားမိဘူး”

ရဲက သူ့ကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ပြောချင်သော်လည်း စောစောက ကြောက်မက်ဖွယ် ခွေးရူးဇာတ်လမ်းများ ပြောထားသဖြင့် အတော်ခွကျနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ ပတ်တီးစည်းပေးရင်း မက်ဇင်ကို နီးလော့ဗ်အိမ်သို့ မြင်းလှည်း သွားယူခိုင်းသည်။

နောက်တနေ့မနက် အစောကြီး ဂျုံစက်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ တညလုံး မအိပ်ရသဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်ကို မိရွန်ဆီ ပို့ပေးစမ်း၊ မြင်းလှည်းပေါ် မြန်မြန် တက်” ဟု မက်ဇင်ကို အမိန့်ပေးသည်။

မက်ဇင်လည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသဖြင့် မျက်တွင်းမျက်ချောင် ကျနေသည်။ သူက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်နှင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။

“မိရွန်ဆီ သွားဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကုတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်”

နီးလော့ဗ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် ဂနာမငြိမ်စွာ ရပ်နေသည်။ အဘိုးကြီး မက်ဇင်က နီးလော့ဗ်အား အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူစေကာ တစုံတရာ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပြီး မတ်ခွက်နှင့် အရည်တမျိုး တိုက်သည်။ ပုပ်အဲ့အဲ့ အော့ချင်အန်ချင်စရာ အနံ့တထောင်းထောင်းနှင့် အရည်တွေကို နီးလော့ဗ် သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစုံတရာကို သတိရဟန်ဖြင့်-

“နေပါဦး၊ စတော့ကာ ခွေးရူးပြန်တုန်းက သေတာပဲ။ ဆေးမြီးတိုတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အို... ကျုပ်ကို မိရွန်ဆီ ပို့ပေး ဗျာ”

မိရွန်ဆီက အပြန်တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသလို ဖြစ်လာပြန်သဖြင့် ဆေးရုံသွားပြီး ဆရာဝန် အော်ချန်ကော့စ်နှင့် တွေ့သည်။ ဆရာဝန်က အနာ ကျက်ဆေးနှင့် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ ပေးပြီး အိမ်ပြန်အိပ်ဖို့ ပြောလွှတ် လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နာတာ ကျင်တာတွေ သတိမရနိုင်ဘဲ မြင်း တွေ လဲတပ်သည်။ မြို့သွားမည်။ မြို့ဆရာဝန်နှင့် ပြမှ ဖြစ်မည်။

နောက်လေးရက်ကြာတော့ အောချန်ကော့စ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ ပြီး ခုံတန်းရှည်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ဖယောင်းရုပ်နှင့် တူနေသည့် မျက်နှာ ပေါ်မှ ချွေးတွေကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်ရင်း ကရားရေလွှတ် ပြောနေသည်။

“ဆရာ.. ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို တခုခု လုပ်ပေးပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ဆက်မနေပါရစေနဲ့တော့။ ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်ရင် ကုပေးပါ။ မကုနိုင်ရင် အဆိပ်သာ ကျွေးလိုက်ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း မထား ပါနဲ့ ဆရာ။ အို... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရူးသွားလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်အိပ်ပါဗျာ”

ဆရာဝန်က ချွေးသိပ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျုပ်ကို အိပ်မရတဲ့ အိပ်ရာမှာ အိပ်ခိုင်းနေတာလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောင်မေးနေတာ။ ရိုးရိုးရုရှားစကားနဲ့ တဲ့တိုးပြောနေတာ။ ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီရ မယ်။ ကျုပ်က ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ ရောဂါသည်။ တချိန်လုံး ကျုပ် ခွေးရူးပြန် တော့မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ကျုပ် စားလဲ မစားနိုင်ဘူး၊ အိပ်လဲ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ဘာတခုမှလဲ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ပစ္စတို အမြဲရှိနေတယ်နော်။ မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး ကျုပ်က လုပ်မှာ၊ ခေါင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရင် တတောင့် ပဲ။

ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ ဟင်။ ခင်ဗျား တခုခု လုပ်မပေးရင် ကျုပ်က ထိပ်ဆုံးအထိ တက်မှာနော်”

“ခင်ဗျား ဘယ်အထိ တက်တက်၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူးဗျ။ တက်ချင် တက်လေ”

“ဒီမယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရောဂါကို ပျောက်အောင် ကုပေးရင် ကျွန်တော် ရှုဘယ်ငါးထောင် ပေးမယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးပြီ။ ခုလောက်ဆို သတင်းစာ တိုက်မှာ စာစီနေလောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ကုပေးနိုင်ရင် ဆယ်ဆ ပိုပေးမယ်။ ကျွန်တော် ချမ်းသာသမျှ စည်းစိမ် အကုန်ပေးမယ်။ ကုပေးမယ်လို့ ပြောလိုက် ပါ ဆရာရယ်။ အို.. ဘုရားသခင်၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာတုံး။ ဘာလို့ တုဏှိဘာဝေ လုပ်နေတာ တုံးဗျ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ဓာတ်ကျနေသလဲ၊ ကျွန်တော့်မိသားစု ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေသလဲ ဆရာ မသိဘူးလား ဗျာ”

နီးလော့ဗ်၏ ပခုံးတွေ သိမ့်သိမ့်ခါနေအောင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ဆရာဝန် အော်ချန်ကော့ဗ်က လေအေးကလေးဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အကြောက်လွန်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ။ ဘာလို့ ခင်ဗျား ငိုနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက် ပုံကြီးချဲ့နေတာလဲ။ ခင်ဗျား ခုထိ ဖျားလဲ မဖျားဘူး၊ အဖျားဝင်ရင်တော့ တမျိုးပေါ့။ ပထမဆုံး ခင်ဗျား သိထားရမှာက ခွေးရှူးကိုက် တဲ့ လူတရာမှာ သုံးဆယ်ပဲ ရောဂါရတယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ခင်ဗျား ရတဲ့ ဝံပုလွေရဲ့ ကုတ်ရာတွေဟာ အဝတ်အစားတွေကို ဖောက်ထွင်းပြီးမှ အသားကို ထိတာ။ အဆိပ်တွေက အဝတ်အစားထဲ ကျန်နေခဲ့တယ်။ အသားကို တခုခု ဝင်ရင်လဲ သွေးထွက်တုန်းက မျောပါသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သွေးတွေ အများကြီးထွက်တယ် ဆိုတာကိုး။ ခင်ဗျားမှာ ခွေးရှူးပြန်ရောဂါ ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် တော့ လုံးဝ စိတ်မပူဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ပူတာက ခင်ဗျားရဲ့ အနာကြီး မရင်း ဖို့ဘဲ။ ခင်ဗျား ခုလို မရောင်ရာ နနွင်းလူးနေရင် ရင်းချင် ရင်းလိမ့်မယ်။ ဒါထက် ဆိုးချင် ဆိုးလာမယ်”

“ဆရာ တကယ်ပြောနေတာလား ဟင်၊ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ပြောနေတာလား ဆရာ”

“ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ၊ တကယ် ပြောတာပါ။ ရော့.. ဟောဒါ ယူ သွားပြီး ဖတ်ကြည့်ပါ”

mgyoe.com

သို့သော် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တအုပ် ထယ့်ပြီး နီးလော့ခ်အား သူ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြသည်။ ခွေးရူးရောဂါအကြောင်း ကြောက်စရာ တွေ ချန်ပြီး ဖတ်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ ဖတ်ပြပြီးတော့ ဆရာဝန်က-

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘာစိတ်ပူစရာရှိလဲ။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့ အချက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီဝံပုလွေ ရူးတယ်၊ မရူးဘူး ဆိုတာ ဘယ်သူ အတပ်ပြောနိုင် လို့လဲ”

“အား... ဟုတ်သားပဲ၊ ခုမှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ် ဆရာ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပေါ့”

ခုမှ ပြုံးနိုင်သည့် နီးလော့ခ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“သေချာတာပေါ့”

လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လျက် အားရပါးရ ရယ်ပြီး နီးလော့ခ် ဆက် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ခုမှ စိတ်အေးရတယ်။ ဆရာက သိပ်တော်တာပဲနော်။ ကျွန်တော် တကယ်ပျော်သွားပြီ ဆရာရဲ့”

နီးလော့ခ်က ဆရာဝန် အော်ချန်ကော့စ်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ခွန်အားဗလ ကြီးမားပြီး သဘောသကာယ ကောင်းသူများ ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ငယ်မူငယ်သွေးတွေ ချက်ချင်း ဝင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ သံမြင်းခွာ တခုကို ကောက်ယူကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဆန့်သည်။ သို့သော် ပျော်လွန်းသဖြင့် ကြွက်သားအားတွေ လျော့နေခြင်းနှင့် ပခုံးထဲက အောင့်လာ ခြင်းကြောင့် မြင်းခွာကို သူ မဆန့်နိုင်ပေ။ ထိုအခါ ဘယ်လက်တဖက်တည်း ဖြင့် ဆရာဝန်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ပခုံးပေါ် တင်ကာ လူနာခန်းထဲမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ မ,ယူလာခဲ့သည်။

သူ အလွန်အမင်း ပျော်နေသည်။ ဆရာဝန်အိမ်မှ အထွက်တွင် သူ့ မုတ်ဆိတ်မွေးများပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေနှင့် တောက်ပနေလေသည်။ လှေကား ပေါ်မှ သူ ဆင်းသွားတော့ သူ့ရယ်သံကြောင့် လှေကားနှင့် ဆင်ဝင် တခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။

သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်က တယောက်တည်း ရေရွတ် ကျန်ခဲ့သည်။

“အင်း.. တကယ့် လူကြီးပဲ၊ ဗလကောင်းသလောက် သဘောကောင်းတဲ့ လူကြီး”

မြင်းရထားပေါ် ရောက်တော့ ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင်ကို နီးလော့စ် ပြန်တွေးနေသည်။ ဝံပုလွေနှင့်တိုက်ပွဲ အသေးစိတ်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ ၏။ တယောက်တည်း ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောမိသည်။

“အင်း... တကယ့်တိုက်ပွဲပဲ၊ အသက်ကြီးလာရင် ပြန်သတိရစရာ မမေ့တဲ့နိုင် အဖြစ်မျိုးပဲ။ ကဲ... သမီးရေ၊ ပြေးလိုက်ဦးဟေ့”

သည်းထိတ်ဖို့၊ မေလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်။

ထိုတည (A Terrible Night)

အိပ်ပီထရီဖစ်ချ်သည် မျက်နှာတခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် မီးမှန်အိမ်ကို မှိန်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အသံဖြင့် စကားစသည်။

“၁၈၈၃ ခုနှစ်၊ ခရစ္စမတ်အဖိတ်နေ့ ညမှာပေါ့၊ အလင်းရောင်ဆိုလို့ တစွန်းတစတောင် မမြင်ဘူး။ အမှောင်ဆုံးညလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူငယ်ချင်းတယောက်အိမ်က ကျွန်တော် ပြန်လာတာပါ။ အဲဒီသူငယ်ချင်း ခု မရှိတော့ပါဘူး။ ဆုံးသွားပါပြီ။ သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲ လုပ်ခဲ့ ကြပါတယ်။

မှောင်နဲ့ မည်းမည်းထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ တလှမ်းချင်း ကျွန်တော် လျှောက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မော်စကို အစိုးရအရာရှိ တယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်တော် နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ လူသူပြတ်လပ်ပြီး အတော်ခေါင်တဲ့ ရပ်ကွက်မှာပါ။

အိမ်အပြန် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေး လေးလံနေပါတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော် စိတ်လေးနေတာပါ။

‘မင်းဘဝဟာ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီ၊ နောင်တတွေနဲ့...’

ကျွန်တော့်ကို ဟောကိန်းထုတ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်က နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါ။ စပင်နိုဇာ [Spinoza (၁၆၃၂-၇၇) ဒတ်ချ်တွေးခေါ်ရှင် မဟာပညာကျော်]

ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိညာဉ်ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအတိုင်း ပြောတာလေ။ ကျွန်တော်က ပြန်မေးပါတယ်။ ‘ဒါတင်ပဲလား’လို့။ သူက ထပ်ပြောတယ်၊ ‘ဒီည’ တဲ့။

ကျွန်တော်က ဝိညာဉ်တို့ နာနာဘာဝတို့ကို လုံးဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားအကြောင်း စဉ်းစားရင်း လူက လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလာတယ်။

လူကြီးမင်းများ... အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျား... သေတယ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှောင်လွှဲလို့ရတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့တိုင်း၊ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပါ။ အမင်္ဂလာကိစ္စပါ။

အဲဒီလို ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လျှောက်သွားနေချိန်မှာ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး အေးစက်ခြင်းနဲ့ အမှောင်ထုကပဲ လွှမ်းခြုံထားပါတယ်။ မိုးတွေ တုန်းတုန်း ရွာချနေပြီး လေတွေက တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနီးအနားမှာ သက်ရှိသတ္တဝါ တကောင်တလေတောင် ရှိပုံမရပါဘူး။ လူနဲ့သူနဲ့ ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ကျွန်တော် ကြောက်လာတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မကြောက်ဖူးခဲ့ဘူး။

တစ္ဆေ၊ သရဲကို နည်းနည်းမှ မယုံတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ တိုးသွားနေမိတယ်။ နောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် တစ္ဆေတကောင်ကောင်ကို မြင်ရမှာ သေချာနေသလိုပဲ”

ပီထရိုဗစ်ချ်က သက်ပြင်းချပြီး နားလိုက်သည်။ ရေတခွက် သောက်ချပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းရှိရာ ငါးထပ်ကို တက်နေချိန်အထိ အဲဒီ အမည်မဖော်နိုင်တဲ့ အကြောက်တရားက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားထားခဲ့ပါပဲ။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ အမှောင်ထုကပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေပါတယ်။ လေက ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ဝင်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ဝုန်းခိုင်းကြသွားတော့တာပါပဲ။

ပြီးတော့ တယောက်တည်း ပြောလိုက်မိတယ်။ အင်း... စပင်နီဇာ မှန်ရင်တော့ ငါ ဒီည သေရမှာပဲ။ ရာသီဥတုက တကယ့်ကို ကမ္ဘာပျက်တော့မလို့ပဲ။

ဒီလို မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သေရမယ်ဆိုရင်တော့ တယ် ဟန်မကျပေဘူး။

ကျွန်တော် မီးခြစ် ခြစ်လိုက်တယ်။ လေပြင်းတချက် ခေါင်မိုးပေါ်ကို ဝေါခနဲ ဖြတ်တိုက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မုန်တိုင်းရဲ့ အသွင်မျိုးနဲ့ သောင်းကျန်း တော့တာပါပဲ။ ပိတ်ထားတဲ့ လေဝင်ပေါက်တွေ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်လာ တယ်။

အင်း... ဒီလိုညမျိုးမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ် မရှိတာ တော်တော်ဆိုးပါလား လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ တွေးနေဖို့ မဟုတ် ဘူးလေ။ မီးခြစ်ဆံက ယမ်းဖူးကလေး ရှဲခနဲမြည်ပြီး အပြာရောင်မီးတောက် ကနေ အဝါရောင်ကို ပြောင်းသွားတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရသွားတယ်။ အခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတာပဲ။ တော်ပါ သေးရဲ့၊ လက်ထဲက မီးခြစ်ဆံ ငြိမ်းမသွားလို့။ ငြိမ်းများ ငြိမ်းသွားရင် ဆံပင်တွေ ပဲ ထောင်ထလာမလား၊ နှလုံးသွေးပဲ ပျက်မလား မပြောတတ်ဘူး။

ထိတ်လန့်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် အလန့်တကြား မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

အခန်းအလယ်ကောင်မှာ လူသေ ထည့်တဲ့ အခေါင်းကြီးတလုံး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် မီးခြစ်ဆံ မီးသေသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတလားရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အသေးစိတ် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘရိုက်ကိတ် ပိုးသားစက တလက်လက်၊ လက်ကိုင်တွေက ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း။ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ တခါတလေမှာ လျှက်တပြက်အတွင်း မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတချို့ဟာ အသိဉာဏ်အာရုံမှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် စွဲကျန်နေတတ်တာမျိုး ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ခေါင်းတလားဟာ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲက မထွက်တော့ပါဘူး။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် မြင်လိုက် တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ် မှတ်မိနေပါတယ်။

ကြည့်ရတာ ခေါင်းရဲ့ အရွယ်အစားက သာမန်အရပ်အမောင်း ရှိတဲ့ လူတယောက်အတွက်နဲ့ တူပါတယ်။ ဘရိုက်ကိတ် ပန်းရောင်တွေနဲ့ အလှဆင်ထား

တာကြောင့် မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဖုံးလက်ကိုင်က ရွှေရောင်
တွေ၊ ကိုယ်ထည်လက်ကိုင်တွေက ကြေးညိုတွေ၊ ဒါကြောင့် အလောင်းဟာ
ကြေးရတတ်တဦး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြောက်တာက လွဲပြီး ကျွန်တော့် ခံစားမှုထဲမှာ ဘာမှ
မရှိခဲ့ပါဘူး။ လှေကားထစ်တွေကို တခုနဲ့တခု ခုန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
အနွေးထည်ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ခြေထောက်တွေ မကြာခဏ လုံးထွေး ရစ်ပတ်လို့ပေါ့။
တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျပြီး ဇက်ကျိုး မသေတာဟာ ကျွန်တော် ကံကောင်းလို့
ဖြစ်မှာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းပေါ် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမီးတိုင် တတိုင်
မှာ မှီပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းတယ်။ ကျွန်တော့်
ရင်ခုန်သံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားနေရတယ်။ အသက်ရှူသံတွေ တဖြည်းဖြည်း
နှေးကွေးလာတာကို သတိပြုမိလိုက်တယ်”

ပရိသတ်ထဲမှ တယောက်က ထပြီး မှန်အိမ်မီးကို မြှင့်လိုက်ပါသည်။
ပီထရိုဗစ်ချ်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အခန်း မီးလောင်နေရင်တောင် ဒါမှမဟုတ် သူခိုး ဝင်ရင်
တောင်၊ ခွေးရှူးတကောင် ဝင်နေရင်တောင် ဒါလောက် အံ့ဩမယ် မထင်ဘူး။
မျက်နှာကြက်ကြီး တခုလုံး ပြိုကျနေရင်၊ အခင်းတခုလုံး ပြိုကျနေရင်တောင်
ဒါလောက် အံ့ဩမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါတွေက ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတွေပဲ။ နားမလည်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ
ပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ခေါင်းကြီးတလုံး ရောက်နေ
တာကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲဗျာ။ ဘယ်က ရောက်လာတဲ့
ခေါင်းကြီးလဲ၊ ပြီးတော့ အဖိုးတန်ခေါင်း၊ လူကုံထံခေါင်း။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခပ်ချာချာ ခပ်စုတ်စုတ် ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို ဒီလို
ခေါင်းကြီး ရောက်လာခြင်းလဲ။ ဪ... နေဦး၊ ခေါင်းထဲမှာ အလောင်း ပါလား၊
အလောင်း မပါတဲ့ ခေါင်းအခွံကြီးလား။

အလောင်း ပါရင် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အလောင်း
ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆို ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အခန်းထဲ

သည်းထိတ်ရင်ဖိုချင်စရာ ရောက်နေခြင်းလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေက ကျွန်တော့်အတွက် ဝေဒနာတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါဟာ အိပ်မက်လား၊ တကယ့်အဖြစ်လား။ တကယ့်အဖြစ်ဆိုရင် ရာဇဝတ်မှုတခု ဖြစ်နေမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော် ပိုလန့်သွားပါတယ်။

ဘာမှ ကောက်ချက်မချနိုင်ဘဲ ကျွန်တော် ရူးမတတ် ဦးနှောက်ခြောက် နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဝှက်ထားတဲ့ အခန်းသော့နေရာကို အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း တယောက်တလေပဲ သိတာ။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ခေါင်းကြီး ယူလာ ပြီး... နောက်တခု ဖြစ်နိုင်သေးတာက နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ပိုင်ရှင်က မှားပြီး လာပို့သွား တာ များလား။ အထပ်မှား၊ အခန်းမှားပို့တာမျိုးလေ။

ဒါဆိုရင်လဲ ငွေမရမချင်း သူတို့ စောင့်မှာပေါ့။

ဝိညာဉ်ကတော့ ငါ သေရတော့မယ်လို့ ကြိုပြောထားပြီးပြီ။ အဲဒီ ဝိညာဉ်ကပဲ ငါ့အတွက် အချိန်မီ စီစဉ်ပေးတာများလားလို့ တွေးမိပြန်တယ်။

လူကြီးမင်းများ... အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျား.. ကျွန်တော်က နာနာဘာဝ လောကကို လုံးဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးနဲ့ ကြုံရ ရင်တော့ တွေးခေါ်ရှင်တယောက်တောင် စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စိတ်ပြန်တင်းလိုက်ပါတယ်။ ဘာလို့ ကျောင်းသားလေးတယောက်လို သွေးကြောင့်နေရမှာလဲ။ ဒါဟာ စိတ်မှောက်မှား၊ အမြင်မှားတာက လွဲပြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ စိတ်လှည့်စားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အမြင်အာရုံ မှားယွင်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မိုးသီးမိုးပေါက်တွေက မညှာ မတာ ပစ်ပေါက်နေပြီ။ လေကလဲ ဦးထုပ်နဲ့ အင်္ကျီကို စုတ်ပြတ် လွင့်ထွက်သွား မတတ် တိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် အရိုးကွဲမတတ် ချမ်းနေပါပြီ။

အခန်းကို ပြန်ပြီး အဝတ်လဲဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မတွေး တောင် မတွေးရဲတော့ပါ။ စောစောက မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ရရင်... ပြီးတော့ အခေါင်းထဲက အလောင်းကို မြင်ရရင် ကျွန်တော် သွင်သွင်ရူးသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိုး၊ ဒီလေထဲမှာ ဆက်လျှောက်သွားနေလို့လဲ မဖြစ်တော့ပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရက်စတော့ဗ်ရဲ့ အခန်းမှာ သွားအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ

သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်သေသွားတဲ့ ရက်စတော့ပဲပေါ့။ သူက အဲဒီအချိန်မှာ သေမင်း တမန်လမ်းက ကုန်သည်ကြီးတယောက် ပိုင်တဲ့ အခန်းကြီးတခန်းမှာ ငှားနေ ပါတယ်”

ပီထရိုဗစ်ချ်သည် ဖြူရော်ရော်မျက်နှာမှ ချွေးစေးများကို လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို သူ့အခန်းထဲမှာ မတွေ့ပါဘူး။ ရှိလို ရှိငြား ဆိုပြီး တံခါးကို ကျွန်တော် တအားထုပါတယ်။ သူ မရှိပါဘူး။ သူ့ အခန်းသော့ ထားတဲ့ နေရာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ရှာတော့ အလွယ်တကူ တွေ့ပါတယ်။

တံခါးဖွင့်ဝင်ပြီး ချွေးစက်စက်နစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် အပေါ်ဝတ်ရုံတွေ ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချွတ်ချပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချဖို့ ဆိုဖာ တွေ ရှိရာကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားပါတယ်။

မှောင်နဲ့မည်းမည်းပါပဲ။ လေကလဲ သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေဆဲပါ။ ကရင်မလင် ဆီက ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ ဟိန်းထွက်လာပါတယ်။ ခရစ္စမတ် မင်္ဂလာအခါ တော် ရောက်ပြီကိုး။

ကျွန်တော် မီးခြစ်ဆံ တဆံ ခပ်လောလော ခြစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးခြစ်ဆံ အလင်းရောင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်ပါဘူး။ မထိန်းနိုင်ရုံ မကဘူး၊ ပိုပြီးဆိုးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

ဒီတခါ မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပျက်စီးစေမယ့် မြင်ကွင်းမျိုးပါ။ အခန်းထဲက ကျွန်တော် ဒယီးဒယိုင် ပြေးထွက် ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အခန်းထဲမှာလဲ အခေါင်းတခေါင်း ရောက်နေ လို့ပါပဲ။ ဒီအခေါင်းက ကျွန်တော့်အခန်းထဲကဟာထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကြီး ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ပစ္စည်းလို တောက်တောက်ပပ မဟုတ် ပါဘူး။ ညိုမှိုင်းမှိုင်း သစ်သားရောင်လွမ်းနေတဲ့ ခေါင်းမျိုးပေါ့။

ဒါကြီးက ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။ ဒါလဲ ကျွန်တော့် အမြင် အာရုံ မှားယွင်းတာလား။ ကျွန်တော် တကယ် ရူးသွားပြီလား။ ကဲ... ကျွန်တော့် စိတ် ချောက်ချားတာပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဒီ မရဏ မြင်ကွင်းတွေနဲ့ ဝေးရာ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ရှာရမှာလဲ။

ကျွန်တော် ရူးသွားပြီလား မသိတော့ပါဘူး။ ‘အခေါင်းကြောက်ရောဂါ’ နဲ့ ကျွန်တော် ရူးသွားတာလား။ ကျွန်တော် စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင်တော့ ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်နေမှာ မုချပါပဲ။ စပင်နီဇာရဲ့ စကားလုံး တွေ ပြန်ကြားယောင်လာပြန်တယ်။

‘အို... အဘဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုး ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ မိန့်ကြား တော်မူပါ’ လို့ မြည်တမ်းရင်း ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားလိုက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ ပေါက်ကွဲလုမတတ် ကိုက်ခဲနေပါပြီ။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ မသယ်ချင်တော့ဘူး၊ မသယ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မိုးက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ သွန်ချလိုက်သလို ရွာချနေပါတယ်။ လေကလဲ ကြမ်းသထက်ကြမ်း၊ ရမ်းသထက် ရမ်းလာတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးထုပ်ရော၊ အပေါ်ဝတ်ရုံ နှင်းကာအင်္ကျီပါ မရှိတော့ ဘူး။ သူငယ်ချင်းအခန်းကို ပြန်ယူရမှာလား။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မှာ သတ္တိရော အင်အားပါ လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။

သေခြင်းတရား ဆိုတဲ့ အမိုက်မှောင်ထုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဝါးမျို ထားနှင့်ပါပြီ။

မိုးရေထဲမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထ၊ ချွေးစေးတွေ ပြန်ပြီး ရူးလုနီးပါး ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်အသိစိတ်က ‘မင်းဟာ ဒါတွေ မယုံဘူး၊ ဒါဟာ စိတ် ချောက်ချားမှု သက်သက်ပဲ’ လို့ ပြောနေဆဲပါပဲ”

ဝီထရိုဗစ်ချ်က နားဆင်သူများကို မေးပြီး စကားဆက်သည်။

“ကဲ... ကျွန်တော့်နေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော့် စိတ်က ပုံမှန်အနေအထားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်က သွေးခဲမတတ် ထုံထိုင်းနေပြီ။

အဲဒီမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ တခြား သူငယ်ချင်းတယောက်ကို ပြေးသတိရလိုက်တယ်။ သူ့နာမည်က ဂေါ်ဆာခရော့တဲ့ဗျ။ သူက သေမင်းတမန် လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ နေတာပါ။ မကြာသေးခင်ကမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲမှာ သူလဲ ပါတယ်လေ။

ကျွန်တော် သူ့ဆီ သုတ်ခြေတင်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက သူက လူပျိုဗျ။ သူဌေးသမီးနဲ့ မညားသေးဘူး။ ငါးထပ်တိုက်ခန်းမှာ နေနေတုန်းပေါ့။

သူ့အခန်း ရောက်ခါမှဗျာ.. ကျွန်တော့်မှာ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုး အဖြစ် မျိုးနဲ့ ထပ်ကြုံရတော့တာပဲ။ ငါးထပ်တိုက် တက်နေတုန်းမှာ ဆူဆူညံညံ အသံ တွေ ကြားရတယ်။ ပြေးလွှားနေသံတွေ၊ တံခါးထုသံတွေ၊ တပြိုင်တည်းမှာ ငယ်သံ ပါအောင် အော်နေသံက နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာပါဗျာ။ ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြ ပါဦး... ကယ်ကြပါဦးနဲ့။

တပြိုင်တည်းမှာ တွန့်ကြေနေတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ သားမွေးဝတ်ရုံ ဖရိုဖရဲ ဝတ်ထားတဲ့ လူတယောက် လှေကားက ပြေးဆင်းလာနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ သူမှန်း သိတာနဲ့ ကျွန်တော် ဆီးအော်လိုက်တယ်။

‘ဟေး... ဂေါ်ဆာခရော့၊ သူငယ်ချင်း မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ’ လို့ မေးရတာပေါ့။ သူနဲ့ကျွန်တော် လှေကားခုံအကွေ့မှာ သွားတွေ့တာပါ။ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်း ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့တကိုယ်လုံး နတ်ပူး သလို တုန်နေပြီး မျက်နှာကလဲ ဖယောင်းရုပ်လို ဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့။ မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်နေပြီး ရင်ဘတ်ကြီးက ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေပါ တယ်။

‘ဟင်... မင်း ပီထရိုဗစ်ချ် ဟုတ်ပါတယ်နော်။ ဟေ့... မင်း ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ သူငယ်ချင်း။ မင်းမျက်နှာက လူသေကောင် မျက်နှာကြီးလိုပဲ၊ နေပါဦး... မင်း ဘာလို့ အလန့်တကြား ဖြစ်လာတာလဲ။ အို... ဘုရားသခင်’ လို့ သူက ပြန်မေးနေပါတယ်။

‘ငါ့ကိစ္စ အသာထားပါဦး သူငယ်ချင်း၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်း ကြည့်ရတာ တစ္ဆေတကောင်လိုပဲ’

‘နေပါဦး သူငယ်ချင်း၊ ငါ အသက်ရှူလိုက်ပါရစေဦး။ မင်း ရောက်လာ လို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ သောက်ဝိညာဉ်ခေါ်ပွဲ ပြဿနာပေါ့။ ငါ့စိတ် တွေ ကယောက်ကယက်နဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခန်းပြန်ရောက်တော့ ငါ ဘာတွေ့တယ် ထင်လဲ၊ အခေါင်းကြီးဗျာ’ တဲ့၊ ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘ခေါင်းကြီးတလုံး၊ တကယ့်ခေါင်းအစစ်ကြီး သူငယ်ချင်း’ လို့ ပြောပြီး ဆရာဝန်က လှေကားပေါ်ကို အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

‘ငါ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နေရာမှာ ဆိုရင် သေမင်းကိုယ်တိုင် သွေးပျက်သွားနိုင်တယ်’

ဒီတော့မှ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ခေါင်း အကြောင်းနဲ့ ရက်စတော့စ် အခန်းထဲက ခေါင်းအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြန်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ငေးကြောင်ကြောင်နဲ့ တယောက်မျက်နှာ တယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြတယ်။ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟစေ့ ဟစေ့နဲ့။ ပြီးတော့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး အိပ်မက်မက်နေတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် တယောက်ကို တယောက် ဆွဲဆိတ်ကြည့်ကြတယ်။

ပြီးတော့မှ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ‘တို့နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်း ခံစား နေရပြီ၊ တို့ အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာတယ်နော်။ မင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ငါ့အခန်းထဲက တလုံးဟာ တကယ့် ခေါင်းအစစ်တွေ၊ တို့ အမြင်အာရုံမှားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ ဘာဆက် လုပ်ကြမလဲ သူငယ်ချင်း’ လို့ သူက မေးလာပါတယ်။

သူနဲ့ကျွန်တော် လှေကားထစ်မှာ တနာရီလောက် ထိုင်ပြီး ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ မှန်းဆချက်တွေ အမျိုးမျိုး ထုတ်နေကြရတော့တာပေါ့။ ချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတဲ့ ကြားက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သတ္တိပြုဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြပါတယ်။ မြေညီထပ်က အပေါက်စောင့်ကို ဆင်းနှိုးပြီး ဆရာဝန်အခန်း ကို ပြန်သွားမယ်ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သူ့အခန်းကို ပြန်တက်လာခဲ့ကြတယ်။ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဖယောင်းတိုင် ထွန်းတယ်။ အခန်းလယ်မှာ ခေါင်းကြီးတလုံး။ ငွေရောင် ဘရိုက်ကိတ်နဲ့ ပိုးကြိုးတွေ ဆိုင်းလို့ အစောင့်လုပ်သူက လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန် လုပ်ပြီး ပါးစပ်က ပွစ် ပွစ် လုပ်နေတယ်။

ဆရာဝန်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ‘ကဲ... လာ၊ တို့ ဖွင့်ကြည့်ရအောင်’ လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီး သူ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါင်းရဲ့ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပါလေရော။

သုံးယောက်စလုံး ငိုကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အလောင်းအစား စာရွက်တရွက်ပဲ တွေ့တယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် အောက် မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြတယ်။

ခင်မင်သော ဂေါ်ဆာခရော့ ခင်ဗျား...

ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးရဲ့ အလုပ်တွေ ဒေဝါလီ ခံရ မလောက် ကျဆုံးနေတာ ခင်ဗျား ကြားမှာပါ။ သူ့မှာ ကြွေးတွေ လည်ပင်းရောက်နေပါပြီ။ မနက်ဖြန်၊ သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါမှာ ပစ္စည်းတွေကို ကြွေးရှင်တွေက သိမ်းကြတော့မယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော် တို့ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အားလုံး မြောင်းထဲ ရောက်သွား တော့မှာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာဟာ သိပ်အရေးကြီး နေပါတယ်။ မနေ့တုန်းက မိသားစု စုံညီ အစည်းအဝေးလုပ်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အတွင်းပစ္စည်းတွေကို တနေရာမှာ သိမ်းထားမယ်။ ယောက္ခမပိုင် ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ခေါင်းတလားတွေ ပါတယ်လေ။ (သူဟာ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်း ဒီမြို့မှာ အတော်ဆုံး ခေါင်းစပ်သမား မဟုတ်လား) ခေါင်းတွေကို တခြားပို့ထားမယ်။ ခင်ဗျားကို လူရင်းလို သဘောထားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အားကိုးပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်းပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်စွာ အပ်နှံပါ တယ်။ ကူညီလိမ့်မယ်လို့လဲ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ လာပြန်ယူတဲ့အချိန်ထိ သိမ်းထားပေးပါ ခင်ဗျား။

မိတ်ဆွေများရဲ့ အကူအညီ မရရင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝ ပျက်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ငြင်းပယ် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ သိပ်မကြာပါဘူး။ တပတ် နှစ်ပတ်လောက်အတွင်း ကျွန်တော် ပြန်လာယူပါမယ်။ ကျွန်တော် အားကိုးခင်မင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအပေါ်မှာ သစ္စာရှိမယ့် မိတ်ဆွေတွေဆီကို ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ ပို့ထားပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်မှုကို ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါမယ်။

သင်၏ ခင်မင်သော အိဗန်ဂျာဝင်

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါကို သုံးလ တိတိဆေးကုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေခေါင်းတလားလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ရဲ့

သမက်တော်ကတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေရော သူ့ဂုဏ်သိက္ခာပါ မပွန်းမပဲ့ ထိန်းနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လုပ်ငန်းလဲ ပန်းပန်လျက်ပါပဲ။ အသုဘကိစ္စ အဝဝကို သူတို့ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်တယ်။ အုတ်ဂူထိပ်မှာ စိုက်ထူတဲ့ ကျောက်စာတိုင်တွေ ရောင်းတယ်။ အဲဒီလို သူတို့လုပ်ငန်း ကောင်းနေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အခန်းထဲမှာ ကျောက်ဖြူသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ဂူ ကျောက်စာတိုင်ကြီး ရောက်နေမလား၊ မရဏနတ်သမီးရုပ်တုကို အိပ်ရာဘေး မှာ တွေ့ရလေမလား၊ အခေါင်းတင်စင်ကြီး ရောက်နေမလား ဆိုပြီး တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေဆဲပါပဲဗျာ”

မဟေသီ၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်။

လက်စားချေနည်း နိဿရည်း (Revenge)

လီယိုဆားဗစ်ချ်တာမာနောသည် ငွေကြေး အထိုက်အလျောက် ချမ်းသာသည့် သာမန်လူတယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ပြောင်သော ဦးခေါင်း တလုံးနှင့် ငယ်သော မိန်းမတယောက် ရှိသည်။

သူငယ်ချင်းတယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲ သွားရင်း ဖဲဝင်ကစားမိရာမှ အရှုံးကြီး ရှုံးနေသဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ရှိနေသည်။

ဤတွင် ခေါင်းထဲ အတွေးတချက် ဝင်လာသည်။ အင်း... ငါ အရက် မသောက်ရတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ။ ဖဲဝိုင်းမှ ထလိုက်သည်။ အခြားစားပွဲတွေကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ကာ ကနေသည့် အတွဲများထဲမှ ခပ်ညှက်ညှက် လူငယ် ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် တယောက်ကို ပြုံးပြပြီး အပေါ်စီးခပ်ဆန်ဆန် ပခုံးပုတ်လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့ မီးဖိုဆောင်ဘက် သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက် သွားသည်။ စားပွဲဝိုင်း တလုံးပေါ်တွင် ဝိုင်ပုလင်းတွေ၊ ဗောဒကာပုလင်းတွေ ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပန်းကန်တချပ်ထဲတွင် တဝက်တပျက် ကျန်နေသည့် ငါးကြော် တကောင်ကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ကြက်သွန်ခူကြီးတွေနှင့် တရုတ်နံနံပင်တွေ အုပ်လျက်။

လီယိုဆားဗစ်ချ်သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဗေဒနာ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ မိန့်ခွန်းပြောတော့မည့် လူတယောက်လို လေထဲတွင် လက်ကို ရှေ့ဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။ အရက်ကို လုံးဝ မကြိုက်သည့် ပုံစံဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကာ ငါးကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဤတွင်... ဤတွင် နံရံတဖက်မှ သည်အသံကို ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်း... ဖြစ်နိုင်မှာပါ။ ဖြစ်မှာပါ။ ဘယ်တော့လဲဟင်”

မိန်းမတယောက် အားတက်သရော တီးတိုးပြောသံ။ လီယိုဆားဗစ်ချ်သည်အသံကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ မမှတ်မိရိုးလား။ သူ့ မိန်းမအသံ စစ်စစ်ပဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာပါလိမ့်။

“အင်း... ဖြစ်နိုင်မယ့်နေ့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ရမှာပေါ့ အချစ်ကလေးရယ်”

ယောက်ျားအသံ ခပ်အောအော။

“ဒီနေ့တော့ မောင် အလုပ်သိပ်များနေတယ်။ မနက်ဖြန်လဲ မဖြစ်သေးဘူးကွယ်”

သည်အသံကိုလည်း လီယိုဆားဗစ်ချ် မှတ်မိသည်။ လက်စသတ်တော့ ဒက်ထရားရက်ပါလား၊ သင်းလည်း မလွတ်ဘဲကိုး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတင်းတိမ်နိုင်တဲ့ အကျင့်ပျက်မ၊ တနေ့ တယောက် မပြောင်းရရင် မနေနိုင်ဘူး။ အသံအောအောနှင့်က စကားဆက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အချစ်ရယ်... မောင့်ဆီကို စာရေးပါလား၊ မောင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ မအားလပ်တဲ့ နေ့တွေမှာ စာကလေးတွေနဲ့ အလွမ်းဖြေနေကြရအောင် နော်။ တမျိုးမျိုးတော့ ကြံရဖန်ရလိမ့်မယ်၊ စာတိုက်က ထည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အချစ်ဆီကို မောင် စာထည့်ရင် အချစ်ရဲ့ ကြက်ဆင်အိုကြီးလက်ထဲ ရောက်သွားမှာ သေချာတယ်။ အချစ်က မောင့်ဆီ စာပို့ရင်လဲ အိမ်က ကြက်မကြီးက အရင်ဖောက်ဖတ်မှာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်”

“ပညာသားပါပါ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အစေခံမတွေနဲ့ ခိုင်းလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ကောင်ကြီး ဆိုဘာကီဗစ်ချ်က အိမ်စေတွေကို အသေနိုင်တာ မဟုတ်လား။ ခု သူ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဖဲရိုက်နေတယ် ထင်တယ်”

* Sabakevich - ဂိုဏ်းလ်၏ Dead Soul ဝတ္ထုမှ ကျွန်တော့်ကို ရက်ရက်စက်စက် အုပ်ချုပ်သည့် မြေပိုင်ရှင်ကြီး။

“ဒါပဲ ရှိတာပေါ့။ အမြဲတမ်း ရှုံးနေတာရှင်။ တကယ့် ငတုံးကြီးပါ မောင်ရယ်”
 “ဒါနဲ့များ ဖဲမှာ ကံမကောင်းတဲ့ လူတွေ အသည်းမှာ ကံကောင်းတယ် ဆို”
 ပြောပြီး ဒက်ထရာရက်က ရယ်နေသည်။

“ဒီမယ် ဒါလင်... နားထောင်နော်၊ မောင့်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ညနေ ခြောက်နာရီတိတိ ရုံးကအပြန်မှာ မောင် ပန်းခြံထဲကို သွားရမယ်။ အဲဒီမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး တယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့။ အဲဒီတော့ ဒါလင်က စာကို စပျစ်နွယ်လိပ်ခုံးရဲ့ နံဘေးက ကျောက်ပန်းအိုးကလေးထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့။ နေရာ သိတယ်နော်၊ ခြောက်နာရီ မထိုးခင် လာဖြစ်အောင် လာ နော်၊ လုံးဝ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မောင်၊ စိတ်ချ”

“ကဲ... ဘယ်လောက် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းသလဲ၊ မောင်တော့ ခုတောင် ရင်တွေ ခုန်နေပြီ။ ဝတ္ထုတွေထဲက အတိုင်းပဲနော်။ ခု မင်းရဲ့ ဗိုက်ရွဲကြီး ရော၊ မောင့်အိမ်က မရွှေချောရော ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တော့ဘူးလေ။ အိုကေနော်”

လီယိုဆားဗစ်ချ်က နောက်တမော့ မော့ပြီး ဖဲဝိုင်းသို့ ပြန်သွားသည်။ သည်ကိစ္စကြောင့် သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိပေ။ ဒေါသဖြစ်ဖို့ပင် သတိ မရ။ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကာလတွေက လွန်လေပြီ။ ရိုက်နှက် ဆုံးမသည့် အဆင့်ကိုပင် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ခုတော့ လက်လျှော့ထားလိုက်ပြီ။ မိန်းမ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းများကို မျက်လုံးကလေး ပင့်ရုံမျှလောက်သာ အရေး ထားတော့၏။ နကမ္မတိ မတုန်မလှုပ် နေနိုင်လာပြီ။ နေတတ်လာပြီ။

သို့သော် ကြက်ဆင်အိုကြီးဟု အခေါ်ခံရခြင်းအတွက်မူ အောင့်သက် သက် ဖြစ်ရသည်။ အခံရခက်လှသည်။ ပြီးတော့ ဘာတဲ့... ဗိုက်ရွဲကြီးတဲ့ ဆိုဘာ ကိဗစ်ချ် တဲ့။

တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုးပဲ။ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ဖြူးလို့ ဖြောင့်လို့။ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးတတ်တယ်၊ ဗိုက်ကိုပုတ်ပြီး တရင်းတနိုး လုပ်တတ်တယ်။ ခုတော့ နောက်ကျောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးနေပြီကော။ သိပ် လေးစား ပါတယ်၊ ခင်ပါတယ် ပြောပြီး နောက်ကွယ်ကျတော့ ဗိုက်ရွဲတဲ့၊ ကြက်ဆင်အို ကြီးတဲ့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အကြောင်း မင်း သိစေမယ်။ မင်း ပြောတဲ့ ဆိုဘာကိဗစ်ချ်ပေါ့ကွာ။

သို့သော် ညစာဝိုင်းတွင် မတွေ့ချင်ဘဲ မြင်နေရသော သည်မျက်နှာကို အောင့်အည်း သည်းခံနေရ၏။ သည်ကြားထဲ သူက အတင်း ဝင်လုံးနေသေးသည်။

ဝိုင်းမှာ နိုင်ခဲ့ရဲ့လား၊ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာညာ ဘာညာနှင့်။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။ မိသားစု မိတ်ဆွေတယောက်ကို သူက တိုင်တည်နေသည်လေ။ လီယိုဆားဗစ်ချ်ရဲ့ မိန်းမက သူ့ယောက်ျားရဲ့ ကျန်းမာရေးကို သည့်ထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်သင့်ပါတယ်တဲ့။

ဟိုဟာမကလည်း သူ မဟုတ်သလို ယောက်ျားအနားမှာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်။ ပြစ်မျိုးမွဲမထင် ပုံစံကလေးနဲ့လေ။ သူ ဖောက်ပြန်နေတယ် ဆိုတာ မကောင်းဆိုးဝါးတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညစာဝိုင်းတွင် ဘာဟင်းတွေနှင့် စားခဲ့မှန်း လီယိုဆားဗစ်ချ် မသိ။ အိပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်။ မိန်းမလုပ်သူက ဘယ်လောက်ပဲ တွတ်တီးတွတ်တာ လုပ်နေ လုပ်နေ ကြက်ဆင်အိုကြီး၊ ဗိုက်ရွဲကြီး ဟူသည့် စကားလုံးများက နားထဲမှ မထွက်။ ပြီးတော့ ဆိုဘာကံဗစ်ချ်တဲ့။

အင်း... ဒီကောင်ကို လူပုံအလယ်မှာ ပါးရိုက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ခုထိ သူ့ကို ဆုံးမချင်နေတုန်း ဖြစ်၏။ စိန်ခေါ်ပြီး စာကလေး တကောင်ကို ပစ်သလို ပစ်သတ်လိုက်ချင်သည်။ အလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကျောက်ပန်းအိုးထဲမှာ အညစ်အကြေးတခုခု သွားထည့်ထားရ ကောင်းမလား၊ ကြွက်သေကောင်ပုပ် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ စာကို ယူပြီး စာရွက်တရွက်နဲ့ အစားထိုးပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ ညစ်တီးညစ်ပတ် တွေ ရေးထည့်လိုက်မယ်လေ။ အတွေးသံသရာတွင် ချာချာလည်ရင်း လီယိုဆားဗစ်ချ်သည် အိပ်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ တနေရာတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်၏။

“နိပ်လိုက်လေကွာ၊ ရပြီ။ ဒါထက်ကောင်းတဲ့အကြံ ဘယ်မှာ ရှိဦးမှာလဲ” တယောက်တည်း ပြောရင်း အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ မိန်းမက စိတ်ချလက်ချ အိပ်မောကျနေပြီ။ စာရေးစားပွဲတွင် ခေါင်းထဲမှာ ချထားသည့်

စီမံကိန်းအတိုင်း ချရေးလေတော့သည်။ လက်ရေးကို ဖျက်ရေးသည်။ စာလုံး ပေါင်းတွေ အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြစ်အောင် လုပ်ရေးသည်။

ကုန်သည်ကြီး ဒူလီနော်ဗ်။

လူကြီးမင်း ခင်ဗျား...

ယနေ့ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ ညနေ ခြောက်နာရီ တွင် ပန်းခြံထဲက စပျစ်နွယ် လိပ်ခုံးနံဘေးမှ ကျောက်ပန်းအိုးထဲ တွင် ရှာဖွေရှာဖွေရာတိတိ လာထည့်ထားပါ။ မထည့်လျှင် လူကြီးမင်း ၏ အသက် ဆုံးရှုံးမည်ပြင် လူကြီးမင်း၏ ကုန်တိုက်ကိုလဲ တစစ ဖြစ်အောင် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး ခံရပါလိမ့်မည်။

စာရေးပြီးတော့ လီယိုဆားဗစ်ချ်တယောက် ဆွေဆွေခုန် ဝမ်းသာ နေသည်။

“အင်း... ငါ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေသည်။ ဘယ်လောက်ပိုင်တဲ့ အကွက် ပါလဲ။ သည်လို လက်စားချေပုံမျိုးကို စနေဂြိုဟ်မင်းကိုယ်တိုင် စဉ်းစားနိုင်လိမ့် မည် မထင်။

လူချမ်းသာများ၏ သဘာဝအလျောက် စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် အထိတ် တလန့်ဖြစ်ကာ ရဲကို အကြောင်းကြားမည်။ ရဲက ခြောက်နာရီတွင် ချုံကွယ်က စောင့်ပြီး ကျောက်ပန်းအိုးထဲ လက်နှိုက်လာသူကို ကွဲခနဲ ဖမ်းမည်။

စာမရဘဲ ရဲရဲ လက်ကောက်နှစ်ဖက် အစွပ်ခံရပြီး ထောင်ထဲ တန်းဝင် ပေါ့။ ကဲ... မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

လီယိုဆားဗစ်ချ်သည် စာအိတ်ကိုပိတ် တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်ပြီး စာတိုက် ပုံးထဲသို့ ကိုယ်တိုင် သွားထည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးလေး အိပ်ပျော်သွားလေ တော့၏။ အိပ်မက်လှလှကလေး မက်ပြီး မိုးလင်းလို့ နိုးလာတော့ အကြံပိုင်လှ သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ခပ်ရွှင်ရွှင် တေးသွားတပုဒ် လေချွန်ရင်း သစ္စာမဲ့ဇနီးသည်၏ မေးစေ့ ကလေးကိုပင် ဆွဲလိမ့်မည်သေးသည်။ ရုံးအသွားတွင် လမ်းတလျှောက်လုံး သူ ပြုံးလာ၏။ ရုံးရောက်ပြန်တော့လည်း တနေ့လုံး ရွှင်နေသည်။ လက်ထိတ် တန်းလန်းနှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် ဒက်ထရာရက်၏ မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး ပျော်နေခြင်း ဖြစ်၏။

mgyoe.com